

MOLLY DOYLE

GÖLGE

&

KAN

LAPIS

İnsanlar sokaklarda
birdenbire ortadan
kaybolmaya ve bir
daha asla görülmemeye
başladığında gölgeler
belirir sırların ardında.

Maskeli adamların
kendi sırları var.

Hepsi bir araya geldikleri
gece sırlar ortaya çıktı.
Üniversite öğrencisi
Quinn, Cadılar Bayramı
gecesinin tehlikeli bir hal
alacağını beklemiyordu.
Maskeli adamlar ortaya
çıkıp ona bir teklifte
bulunduklarında, o
sadece bir gece için
söz verdi.

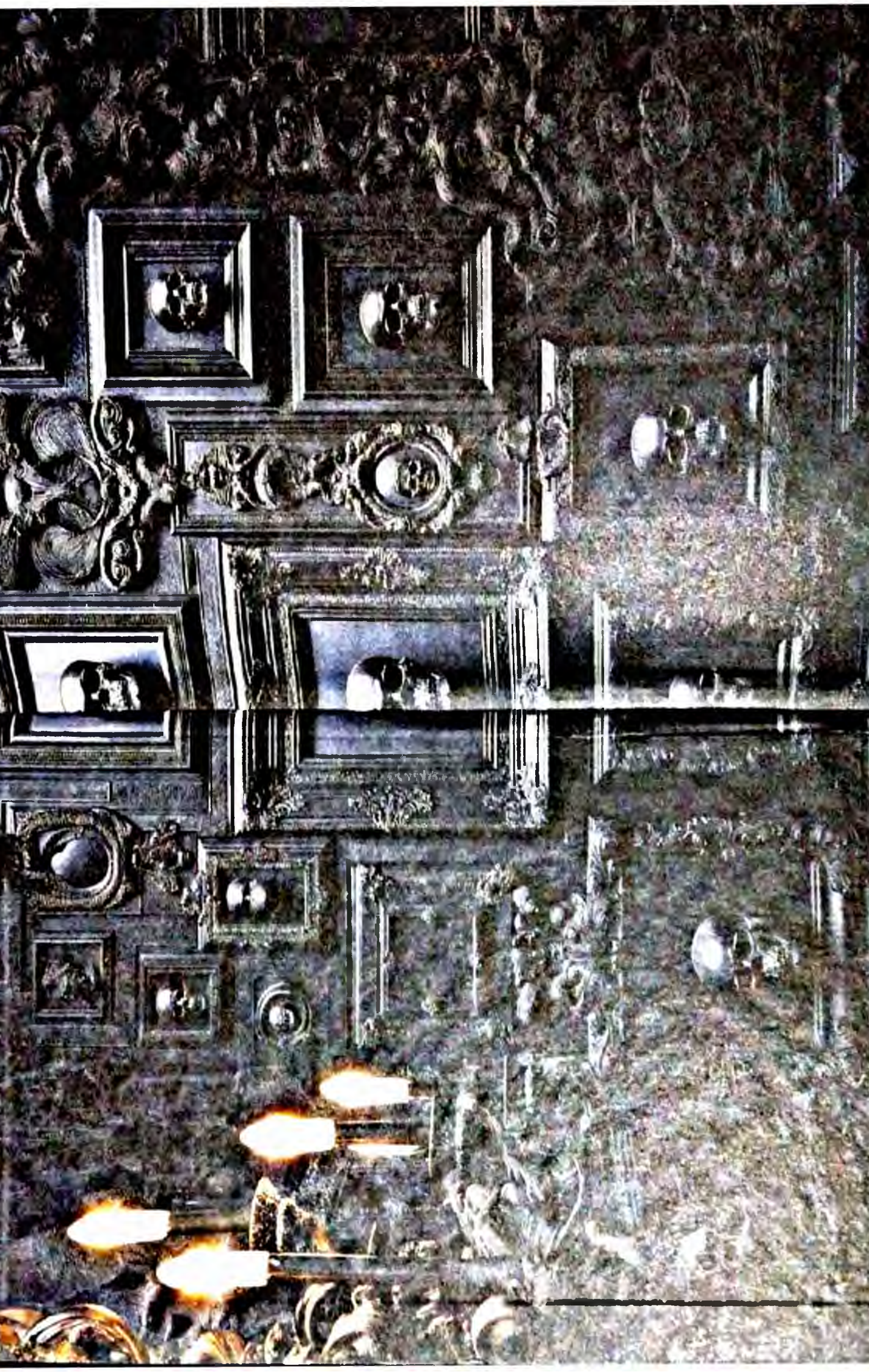
*Bir gece, sonsuzluğa açılan
bir kapıdan ibarettir.*

LAPIS YATINLARINA
ULASHMAK İÇİN

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

Gölge & Kan
Orijinal İsmi: *Bloodshead*
Yazar: Molly Doyle

Çeviri: Duygucan Güven
Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Editör: Gizem Yeşildal
Son Okuma: Ceylin İlter

1. Baskı: Aralık 2025
ISBN: 978-625-96364-8-1

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
©Molly Doyle, 2022
©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Utopia^{*} Kağıt Ambalaj Matbaacılık San. Tic. Lim.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 80122

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

MOLLY DOYLE

GÖLGE
&
KAN

LAPIS

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

İÇERİK UYARISI

Gölge ve Kan, her okuyucu için uygun olmayan yetişkin ve şiddet içerikleri barındırmaktadır.

Tetikleyici unsurlar şunları içermektedir:

Cinsel saldırı girişimi, kan/vahşet, zorbalık, çocuk istismarı, aile içi şiddet, açık dil kullanımı, tarikatlar, kendine zarar verme, koruyucu aile sistemi, cinayet, ruh sağlığı problemleri, cinsellik çatışması, cinsel içerikli sahneler, saplantılı takip, madde kullanımı, intihar, işkence, travma, reşit olmayanların madde kullanımı, şiddet.

Fetişler şunları içermektedir:

Anal seks, anonim seks, kan fetişi, bağlama, nefes kontrolü, boğma, aşağılanma, tahakküm, çift penetrasyon, teşhircilik, ateş fetişi, grup seks, bıçak fetişi, maskeler, mazoşizm, heteroseksüel ilişki, iki erkek arasında yaşanan cinsel ilişki, dört kişiyi içeren cinsel ilişki, oral seks, orgazm kontrolü, acı fetişi, poliamori, övgü fetişi, kamusal alanda seks, anilingus, sert seks, sadizm, duyuşal yoksunluk, itaatkârlık, röntgencilik.

(Lütfen yukarıdaki tetikleyici unsurların sizin için rahatsız edici olup olmadığını dikkatlice değerlendiriniz. Devam etmeye karar vererseniz, uyarılmış olduğunuzu unutmayın.)

Bu kitap kurgu eseridir. İçerisinde yer alan isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar tamamen yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Gerçek kişi, yer veya olaylarla olan herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

*Zorbalığa maruz kalan, sevdiği birinin kaybıyla derinden sarsılan,
intihar sonucu birini yitiren, ruhsal hastalıklar nedeniyle kendini
yapayalnız hisseden, herhangi bir travmayı içinde taşıyan herkese...*

*Ve içten içe, maskeli üç adamın gelip onu
karanlıktan kurtarmasını dilemiş olanlara...*

Bu sizin için

Asla yalnız değilsiniz.

Değerlisiniz.

Seviliyorsunuz.

Daima.

1. KISIM

I DAMIEN

Bir adamın gözlerindeki son yaşam kıvılcımının söndüğünü ilk kez gördüğümde yedi yaşındaydım. Üstelik sonraki yıllarda bu benim için sıradan bir görüntüye dönüştü. Babamın her gece beni uykumdan sarsarak uyandırıp bodruma, benim tabirimle, *işkence zindanına* sürüklemesi alışılarmış bir rutin haline gelmişti. Annemse o süre boyunca kendini odasına kilitlerdi.

Annem bir şeyler döndüğünü her zaman biliyordu. İlk başlarda, beni neden kurtarma *zahmetine* girmediğini merak ederdim. Gece boyunca yankılanan çığlıklarımın, sabahın erken saatlerinde kanlar içinde yukarı çıkışlarımdan bir şeylerin ters gittiğini fark etmemesi imkânsızdı.

Ancak asla bir şey yapmadı.

Bunun yerine, görmezlikten gelmeyi seçti. Hızla yaklaşan bir arabanın farlarına yakalanmış bir geyik gibi... Şaşkın ve afallamış bir haldeydi.

Bir gece henüz on yaşındayken, babam beni uykumdan uyardı. O geceyi hâlâ dün gibi hatırlıyorum.

“Kalk,” diye emretti, üzerimdeki yorganı hızla çekerek. “Zamanı geldi.”

Odadan çıktı. Sert adım sesleri o merdivenlerden indikçe kaybolurken yataktan fırladım. Yumruklarımı uykulu gözlerime bastırarak ovuşturdum ve koridora adım attım. Ancak birden olduğum yerde donakaldım. İlk kez, annem oradaydı.

Yatak odasının kapısının arkasından başını uzatmıştı, bana bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Acıyla doluydu. O ana kadar, hiç kimsenin bu kadar dehşet içinde görüldüğüne şahit olmamıştım. Büsbütün çaresizdi. Kalbi benim için... Korumayacağını bildiği çocuğu için parçalanıyordu.

“Sorun yok,” diye fısıldadım onu teselli etmek istercesine. “Sorun yok, anne. Ben iyiyim.”

Hayatım boyunca unutamayacağım bir ses çıkardı. Bir çeşit *rahatlama* hıçkırığı.

Ne olacağını bilerek, hazır bir şekilde merdivenlere yöneldim.

Genellikle, yalnızca izlememi isterdi. O gece... Diğerlerinden çok farklıydı.

“Parmak uçların sinir uçlarıyla doludur,” diye açıkladı babam boş, mavi gözlerime odaklanarak. “Beynine sinyaller gönderir. Acı sinyalleri.”

Metal masaya doğru ilerledi, üzerinde kalın zincirlerle bağlanmış, daha önce hiç görmediğim bir adam çaresizce yatıyordu. Zincirler, onun her umutsuz kaçma girişiminde şangırdıyordu.

Keşke ona boşuna çabaladığını söyleyebilseydim.

Hiçbir yere gittiği yoktu.

“Vücudunun diğer bölgelerine kıyasla daha hassastır,” diye devam etti babam. “Mesela kolun.”

Aniden bıçağını adamın koluna sapladı. Adam, ağzına tıkılmış bez ve birkaç kat koli bandının arkasından boğuk bir çığlık attı. Çektiği acı, vücudunun titremesinden, gözlerindeki panikten belli oluyordu.

Bense taş gibi hareketsizdim. Gözümü bile kırpmadım.

Bu benim için normaldi.

Bir ders niteliğindeydi.

Okuldan çok daha önemliydi.

“Şimdi izle,” diye emretti babam, adamın işaret parmağını budama makasının arasına yerleştirerek. “Parmakların ne kadar hassas olduğuna dikkat et.”

Ardından, makası yavaşça kapattı.

Adamın gözlerinde saf işkencenin yansıması belirdi. Bacaklarını savurdu, kolları umutsuzca çırpındı. Gözyaşları dehşet içinde kalmış yüzünden süzülüyordu. Babam eklem kemiğinin etrafını keserken adamın bedeni acının etkisiyle titredi.

Adam bileklerini geri çekerek acısını dindirmeye çalıştığında babam bundan hoşlanmadı. Memnuniyetsizliğini belli eden bir homurtu çıkardı, budama makasının saplarını her iki eliyle sıkarak baskı uyguladı.

Parmağının parçaları yere düşerken adam gözlerini sımsıkı yumdu. Bedeni şok haline girdi.

“Lanet olsun, Damien,” diye azarladı babam göz ucuyla bana bakarak. Hayal kırıklığına uğramıştı. “Biraz daha yaklaş. Kahrolasınca buraya gel.”

Yutkundum, adamın kanlar içindeki eline kaygıyla bakarak birkaç adım yaklaştım. Kopan uzvun yerinden koyu kırmızı kan fışkırıyordu.

Babam sinirle homurdanarak alnındaki teri kolunun tersiyle sildi ve aniden enseme kavrayarak beni metal masanın yanına çekti. Kollarım iki yanımda hareketsizdi.

“Sıra sende.” Budama makasını göğsüme sertçe bastırarak beni gerçekliğe döndürdü.

Kendi ellerimi ilk kez kana bulayacağımın farkına varmak... Beni hem afallatmış hem de germişti. Korkuyordum.

Yine de bana söyleneni yaptım.

Önce zorlandım. Deriyi kesmek kolaydı ama kemiği kesmek tam bir mücadele gerektiriyordu. Üstelik sadece serçe parmak olmasına rağmen. Tüm gücümü topladım, elimden geleni yaptım. Fakat on yaşında bir çocuk için bu sanıldığı kadar kolay değildi.

“Güzel,” diye övündü babam, işkence gören adamın çığlıkları arasında. “Daha fazla bastır, Damien. İki elini de kullan.”

Ben de öyle yaptım. Böylece zavallı adamın acısına rağmen, benim avantajıma olacak şekilde, sonunda işe yaradı.

Eklemelerinin küçük kemik parçaları etin arasından dışarı çıkmıştı. Sonunda parmak yerinden koptu ve kirli beton zemine düştü.

“Güzel. Çok güzel.”

Babamın onayını almak için ona baktım. Eğlendiği gözlerinden belli oluyordu.

“Hazırsın,” diye belirsizce ilan etti, budama makasını elimden alırken. “Üç yıl oldu. Yeterince izledin.”

Damarlarımda adrenalin dolaşmaya başladı.

Bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordum. Bu, babamla yer değiştireceğimiz anlamına geliyordu.

Üstelik sonrasında olacaklara hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun,” dedi kanla kaplanmış bıçağı elime tutuştururken.

Yapmam gerek. Yapmam gerek. Yapmam gerek.

“Yapamam,” diye kekeledim ellerim titreyerek. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Midem bulanıyordu. Gerçekten bunu yapabilecek miydim? Metal masanın üzerinde çaresizce yatan adama baktım ve gözlerindeki korkuyu görünce geri adım attım.

Gözlerinde kısa süreli bir umut parladı.

Sanki onu kurtarabileceğime inanıyordu.

Babama karşı gelebileceğime.

Başımı tereddütle salladım. “Yapamam...”

“Yapabilirsin ve yapacaksın,” diye bağırdı babam. Onu hayal

kırıklığına uğratmışım. Bu çok açıktı. Fakat bu gece dayak yemek istemiyordum. “Ben tek oğlumu ödleğ olsun diye yetiştirmedim! Lanet olası bir ödleğ gibi mi davranacaksın?”

“Hayır, efendim...”

“Öyleyse bitir şu işi, Damien,” diye emretti, beni masaya sertçe iterek. Metal çerçevenin kaburgalarımaya çarpmasının acısıyla yüzümü buruşturdum ancak dayanmaya çalıştım.

“Lanet olsun! Hemen, şimdi bitir şunu! Hemen!”

Bıçağı başımın üzerine kaldırdım ve hızla aşağı indirip keskin ucunu adamın karnına sapladım. Bakışlarım bir anlığına istemsizce yüzüne kaydı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Şok içindeydi. Vücudu istemsizce kasıldı.

Babam vahşice bağırdı. “Tekrar, Damien!”

Hiç beklemediğim bir öfke dalgası aniden içimi sardı, tüm benliğimi ele geçirdi. Bıçağı geri çekip adamı tekrar bıçakladım, sonra bir daha, bir daha... Çoğunlukla karnına odaklanmışım ama bir şekilde hâlâ nefes alıyordu.

Bıçağı göğsüne sapladığım anda kemiğe denk geldim. Kabzayı tutan ellerim kaydı. Avucumdaki acıyı umursamadan bıçağı bu kez boynuna sapladım. Ancak şah damarını kıl payı ıskaladım.

Kan her yöne sıçramaya devam etti. Ellerim, kollarım ve yüzüm tamamen sıcak, yapışkan sıvıyla kaplanmıştı.

Adamın inlemeleri boğuk hırıltılara dönüştü ve sonunda tamamen sessizliğe gömüldü.

Zaman kavramını yitirdim. Adrenalin seviyem düşmeye başladığında, kollarım aniden hamur gibi ağırlaştı. Bıçağın sapını daha da sıkı kavradım. İçimde artan nefreti dizginleyemedim. Bu nefret, önümde yatan adama yönelik değildi. Birkaç adım ötede duran adama aitti.

Babam elini omzuma koyduğunda irkildim.

“Yeter,” diye emretti. Tepki veremedim, soluk soluğa kalmıştım. “Bıçağı ver bana.”

Bıçağı adamın karnından çektiğim anda daha fazla kan fışkırdı. Çıplak bedeni tamamen kanla kaplanmıştı.

Tüm bunların sonunda gerçek, tüm ağırlığıyla yüzüme çarptı. Onu öldürmüştüm.

Adam ölmüştü.

Artık... Görebildiğim tek şey kırmızıydı.

“İş bitti,” dedi babam.

Ancak ben bundan pek emin değildim. Kanla kaplı hissizleşmiş parmaklarımla bıçağın sapını daha sıkı kavradım. Her geçen saniye daha da geriliyordum.

Bunu bitirebilirdim.

Gerçekten bitirebilirdim.

Annemi kurtarabilirdim..

Tek yapmam gereken, onu gafil avlamak ve boğazını kesmektir...

“Damien,” diye sertçe seslendi babam, beni gerçekliğe çekerek. Omzumu kavradı ve hızla beni kendine döndürdü. Başımı kaldırıp soğuk, boş gözlerine baktım.

“Bıçağı bana ver, oğlum,” diye sakince emretti gözlerini kısarak. “İyi iş çıkardın.”

İyi iş çıkardım. İyi iş çıkardım. İyi iş çıkardım.

“Seninle gurur duyuyorum.”

Benimle gurur duyuyor. Benimle gurur duyuyor. Benimle gurur duyuyor.

“Bunu yapabilecek güce sahipsin.”

Bunu yapabilecek güce sahibim. Bunu yapabilecek güce sahibim. Bunu yapabilecek güce sahibim.

Kulaklarımda donuk bir çınlama yankılandı, görüşüm bulanıklaştı.

Ardından yenilgiyle bıçağı ona uzattım.

“Güzel,” diye mırıldandı, bir köpeği okşar gibi başımı okşayarak. “Şimdi o kanlı kıyafetlerini çıkar ve temizlen.”

Ona bakarak gözlerimi kırptırdım, sessiz kaldım.

“Hey!” diye tısladı, parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak. Bu, beni yavaşça kaymakta olduğum şok halinden çekip çıkardı. “Beni duydun mu?”

Sorgulamadan bana söyleneni yaptım.

Kan ve terin sıırsıklam yaptığı beyaz tişörtümle başladım. Sonra pijama altımı çıkardım.

Bütün bedenim kırmızı lekelerle kaplıydı. Üstümde sadece iç çamaşırimla karşısında duruyordum.

“Şimdi gidip lavaboda ellerini yıka,” diye sert bir tonla emretti.

Bütün bedenimi saran bitkinliğe rağmen bodrumun köşesindeki lavaboya sendeleyerek yürüdüm. Suyun rengi koyulaşmaya başladı. Başım zonkluyordu.

Ellerimi ne kadar yıkarsam yıkayayım, su hâlâ kırmızı akıyordu.

İşte o zaman avucumdaki derin kesiği fark ettim. Ona bomboş bir ifadeyle baktım. Hiçbir şey hissetmiyordum.

“Kendini kesmişsin, lanet olsun,” dedi, omzumun üzerinden bakarak.

Yarayı inceledikten sonra bir bezle elimi gevşekçe sardı. Ancak bu, kanamayı durdurmak için fazlasıyla yetersiz bir çabaydı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Yukarı çıkıp duş alacaksın.”

“Ya sonra?”

“Sonra odana gideceksin. Ben de senin yaptığın dağınıklığı temizleyeceğim,” diye sertçe çıkıştı. Sabırsızca beni merdivenlere doğru itti. “Dikiş atılması gerekiyor. Birazdan yukarı çıkacağım.”

Boğazım kurudu, tükürüğüm yoğunlaştı. Kulaklarımdaki çınlama hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde geri döndü. Başımı sallayıp söyleneni harfiyen yerine getirdim.

“Evet, efendim.”

Ertesi gün sanki hiçbir şey olmamış gibi avucumda dikişlerle

okula gittim. Tek bir öğretmen ya da öğrenci yarayı nasıl aldığımı sormadı. On yaşındaki sıradan bir çocukmuşum gibi. Bir önceki gece bir cinayete tanıklık etmemişim gibi.

Bir adamı *kendi ellerimle öldürmemişim* gibi.

Hayatımda ilk kez, *ellerim* birinin kanına bulanmıştı. Ancak bu, babamın kanı değildi.

O gecedен sonra içimde bir şeyler değişmişti.

Buna rağmen sonraki birkaç yıl boyunca hayat devam etti. Babam dışarı çıkıp bir sonraki kurbanlarımızı avladı, onları bodrumumuza zincirledi. Benim görevim ise onları öldürmekti.

On üç yaşına bastığım yirmi üç eylül gecesi, babam beni ilk kez gece vakti ormana götürdü. O gece bana nasıl avlanacağımı öğretti. Ancak hayvanları değil.

İnsanları.

Gölgeleri nasıl avantajıma kullanacağımı, nasıl iz süreceğimi gösterdi.

Bunu bir oyuna dönüştürdü ve ben her geçen gün bu oyunu daha da hevesle oynamaya başladım.

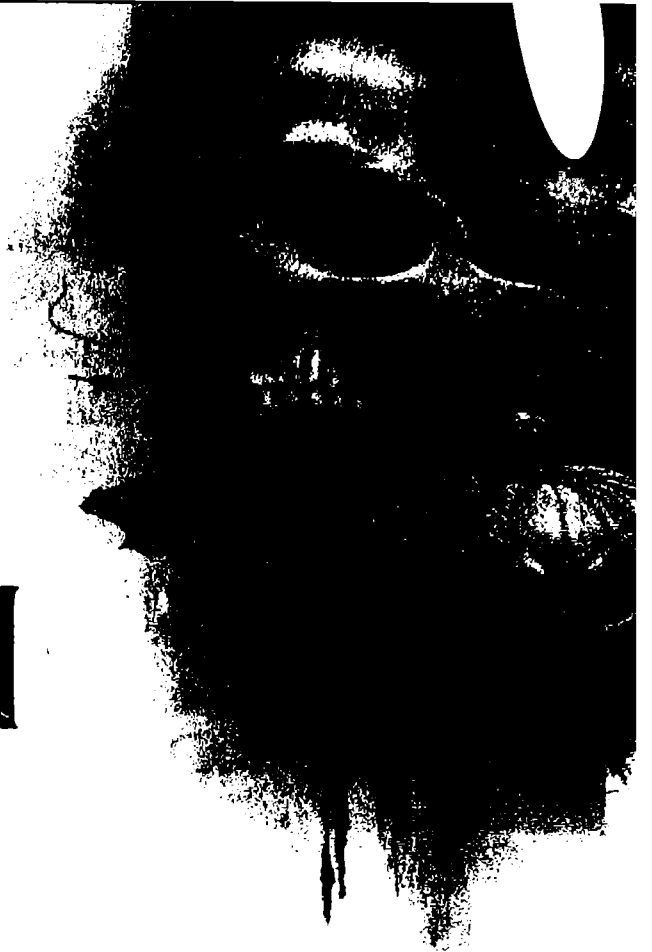
Ta ki on beşinci doğum günüme kadar...

Düzenleme

Ny.ozlem

2 JENSEN

Reşit olana kadar devlet koruması altında büyüdüm. Koruyucu aileler için fazla sorunlu olduğumdan, çocukluğumun büyük bir kısmını duygusal olarak sorunlu çocuklara eğitim ve barınma sağlayan yatılı programlarda geçirdim. Bize *ihmal edilmiş gençler* diyorlardı.

Sürekli farklı yerlere gönderildim. Sadece bir geceyi –on üç yaşımdayken– gerçek bir koruyucu ailenin evinde geçirdim. O sırada yeni bir programa yerleştirilmeyi bekliyordum. Buna *geçici konaklama* deniyordu. Bu şekilde *programdan programa sürüklen-dim*. Bana, biyolojik oğullarının odasının ortasına yerleştirilmiş eski bir karyola vermişlerdi.

Yıllardır ilk kez o gece gerçekten deliksiz bir uyku çekmiştim.

Ertesi sabah, fazlasıyla erken bir saatte uyandırılıp neşeli koruyucu annem Sarah ile birlikte işe sürüklenmişim. Ardından beni okula bırakmıştı.

Sarah bir servis şoförüydü.

Ne kadar da uygun.

O gün yeni bir okula başladıktan sonra, birkaç kasaba ötede kısa süreli, otuz günlük bir programa yerleştirildim.

“Çantayı masanın üzerine koy, lütfen,” dedi kadın.

Sırt çantamı aramızdaki masanın üzerine bıraktım. İçindeki tüm kıyafetleri boşaltarak aramaya başladı.

Bu sırada bir erkek görevli üzerimi aradı, elleriyle bedenimi yokladı. Neyse ki yeterince dikkatli değildi çünkü lastikle baldırırma bağladığım sigara paketini fark etmemişti. O noktada, içeriye bir şeyler sokma konusunda ustalaşmışım.

Kadın, yüzünde bir gülümsemeyle çantamı bana geri uzattı. “Seni odana götüreyim.”

Çantamın kayışını omzuma takarak onun peşinden gıcırdayan eski merdivenlerden yukarı çıktım. Bana ayrılan odaya vardığımızda, köşedeki ikinci yatağı görünce iç çektim.

“On beş dakikalık yürüyüşüme çıkabilir miyim?” diye soğuk bir sesle sordum.

Elini yatağımın olduğu tarafa doğru sallayarak iç geçirdi. “Önce biraz yerleşmeye ne dersin? Eşyalarını çıkar, rahatına bak.”

Kaşlarımı çattım.

Ben asla eşyalarımı yerleştirmezdim. Bunun ne anlamı vardı ki? *Hiçbir yer* benim son durağımdı.

Sürekli bir yerden bir yere sürükleniyordum.

Kimse beni istemiyordu.

Bunu umursamıyordum.

Ancak *yerleşmek* ve *rahatlamak* gibi şeylerin naifliğine kapılacak kadar aptal da değildim.

Bu programlara kısa süreli denmesinin bir sebebi vardı.

“Peki,” diye sertçe yanıt verdim.

Kadın kapıyı aralık bırakarak odadan çıktı. Ben de spor çantamı yatağa fırlattım.

Sonra kapıyı kapattım.

Pencereyi açarak baldırırma gizlediğim sigara paketimi çıkar-

dım. Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirerek kartondan küçük çakmağı çıkardım ve yaktım. Uzun, derin bir nefes çektim.

Kapım aniden açıldı.

Homurdandım. “Ne bok...”

Kapıda, aşağı yukarı benim yaşlarımda —on üç yaşlarında— bir çocuk duruyordu.

Bana bir an için boş boş baktı, sonra aceleyle içeri girerek kapıyı arkasından kapattı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum, kaşımı kaldırarak.

Beni sigaramdan bir nefes daha çekerken izledi. Bu sırada ben de onu inceledim.

Üzerinde gri eşofman altı ve bol, siyah bir kapüşonlu vardı. Ellerini ceplerine sokmuştu. Omuz hizasında, koyu kumral saçları vardı ama çoğunu arkadan toplamıştı. Öne düşen birkaç tutam saç gözlerini görmemi engelliyordu.

Nihayet benim yanıma gelerek pencerenin önüne oturdu.

Gözleri kestane kahverengisiydi.

“Evet, yardım edebilirsin,” diye mırıldandı, bakışlarını elimdeki yanan sigaraya kaydırarak. “*Beni milli yap.*”

“Ne halttan bahsediyorsun?” diye şaşkınlıkla sordum kaşlarımı kaldırarak. “*Beni milli yap, da ne demek?*”

“Daha önce hiç içmedim,” dedi ve başıyla sigarayı işaret etti.

“Kendi sigaranı bul,” dedim sertçe.

Gözlerimin içine baktı. Gerçekten baktı ve ben donakaldım. Daha önce hiç kimsenin bu kadar üzgün, bu kadar çaresiz göründüğüne şahit olmamıştım.

Kayıp bir yavru köpek gibi...

“Pekâlâ,” diye iç çektim ve ona bir sigara uzattım.

Çakmağı çakıp sigarasını yaktı ama ilk kez içen biriymiş gibi görünmüyordu. Dumanı içine çekti.

Öksürmedi bile.

Sadece sıırttı.

“Beni kandırdın,” diye suçladım onu kuru bir kahkaha atarak.
“Pislik...”

“Hayır,” diye lafımı kesti. “Micah.”

“Ne?”

“Micah,” diye tekrarladı. “Benim adım.”

Umursamazca omuz silktim. “Tamam.”

Pencereden dışarı büyük bir duman bulutu üflediğinde gülümsedi.

“Seninki ne?”

“Jensen.”

Başıyla onaylayıp tekrar gülümsedi.

Başımı salladım. “Nasıl oluyor da az önce kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünürken, şimdi Noel sabahında hediyelerini açan bir çocuk kadar mutlu görünmeyi başarıyorsun?”

Homurdanarak göz devirdi. “Noel sabahlarında hiç mutlu olmadım.”

“*Touché.*” Ben de olmadım.”

Pencere çerçevesine yaslanıp sessizce sigaralarımızı içtik.

“Bunu hissedebiliyorum,” dedi aniden. Sigarasından küçük bir nefes çekti. “Fırtına gibi yaklaşıyor. Durdurulamaz bir enerji dalgası.”

Ona sanki on tane kafası varmış gibi baktım. “Kafayı mı buldun?”

“Hayatın sarhoşuyum,” dedi.

“Pekâlâ, öyle olsun.”

Gözlerini benimkilere kilitledi. “Bana DEHB” teşhisi kondu,” diye açıkladı. “Ancak gerçekten ne olduğunu kim bilebilir ki?”

Micah sigarasının külünü pencereden silkti ve sırtını duvara yasladı. “Bu benim en büyük lütfum... ve lanetim.”

“Bu konuda pek bilgim yok.”

* Fransızca: Dokunaklı. (ç.n.)

** Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu. (ç.n.)

“Herkes için farklıdır. Ben inişli çıkışlıyım. Bazen odaklanmakta zorlanıyorum, bazen de günlerce uyumuyorum.” Kafasındaki düşünceleri silkeleyerek hızla ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. “İlaçlarımı yine değiştirdiler fakat son bir haftadır onları yanağımın içinde saklıyorum.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Yanağında mı saklıyorsun?”

“Evet. Bilirsin işte, hapi yanağının içine saklayıp kimse bakmadığında tükürmek,” diye açıkladı.

Başını salladım. Onun ilaçlarını yanağında saklayıp yakalanmama becerisine hayret ettim. “Anladım.”

“Günlerce uyanık kalacağım. Gelmekte olduğunu hissediyorum.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak boş boş yüzüne baktım.

Güldü. “Ben durdurulamaz bir gücüm.”

Bu sözleri üzerine gözlerimi devirdim.

“Ayrıca buradan kaçacağım,” dedi. “Bu saçmalık bitti. Bir maceraya ihtiyacım var.”

“Yabancılarla hep bu kadar çok şey paylaşır mısınız?”

“Genellikle hayır.” Bitmemiş sigarasını pencereden dışarı attı ve kapıya yöneldi. “Bir *Red Bull*’a ihtiyacım var. Karşıda bir market var,” diye açıkladı, kısa bir an tereddüt ederek. “Geliyor musun?”

Omuz silktim. “Tabii.”

Sonraki iki hafta boyunca okul saatleri hariç her anımızı birlikte geçirdik. Aynı dersleri almıyorduk ama her öğle tatilinde buluşuyorduk. Sonra otobüse binip programa geri dönüyor, pencere kenarında sigara içerek takılıyorduk. Bazen gece yatak kontrolünden sonra gizlice dışarı bile çıkıyorduk.

Joe’s Pizza’ya kadar yürürdük, çünkü sabah dörtte bile açık olan tek yer orasıydı.

Hamur ne zaman biterse, Joe da o zaman gider.

Odadaki çöp kutusuna *Slurpee** bardakları ve pizza artıkları bırakırdık ama hiçbir görevli bunu fark etmezdi.

* Bir tür buzlu meyveli içecek. (ç.n.)

Hayatımda ilk kez bir programa geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Çünkü Micah oradaydı.

O benim ilk gerçek arkadaşımıdı.

Neredeyse hiç uyumazdı. Bu benim de uyumadığım anlamına geliyordu. Neredeyse her gece oturup sohbet ederdik. Çok geçmeden, onun deyimiyle *kendi derisinde sürünmeye* başladığını fark ettim.

“Beni bir zombiye çeviriyorlar,” dedi. Marketin önündeki kaldırıma oturmuştu. “İlaçlar.”

“Bu berbat olmalı,” diyerek yanına oturdum ve başımı salladım. “Ama uyuyamamak da berbat olmalı. Belki birine işe yaramadıklarını söylemeli...”

“Gitar alacağım.” Aniden sözümü keserek konuyu değiştirdi.

“Öyle mi?”

“Kendi kendime çalmayı öğreneceğim.”

“Gerçekten mi?”

“Siktir, evet.”

Başımı salladım. “Ben hiç çalmadım...”

“Küçükten başlayacağım. Ama büyük başaracağım,” diye bağırdı Micah coşkuyla. Ayağa fırlayıp hayali gitarım çalgınca tıngırdatmaya başladı. “Göreceksin.”

Ona bakıp güldüm. “Sana inanıyorum...”

“Hadi bir otobüse atlayıp buradan gidelim.”

Düşüncelerini bu kadar hızlı sıralaması karşısında başım dönmeye başlamıştı. “Bunu denedim. Defalarca...”

“Bu sefer başaracağız,” diyerek araya girdi.

“Hiçbir zaman işe yaramıyor,” diye karşı çıktım. “Her seferinde yakalanıyorum ve sonuçları...”

“Sonuç falan yok, Jensen.”

“Evet, var...”

“Beni sorguluyor musun?” diye sordu, gözlerini kısarak.

“Ne?”

İç çekti. “Beni sorguluyorsun.”

“Hayır, sorgulamıyorum.”

“Öyleymişsin gibi görünüyor, Jensen. İstedığımız her şeyi yapabiliriz. O yüzden hadi siktir olup gidelim buradan.”

“Bekle.” Ayağa fırlayarak onun peşinden koştum ve caddeye yöneldiği sırada bileğinden yakaladım. “Yavaş ol...”

“Bana yetişemiyor musun?” diye güldü ama içinde en ufak bir neşe barındırmıyordu.

Kolunu sertçe çekerek durdurdum. “Micah...” Bana döndü, kolunu hızla geri çekerek elimden kurtardı.

“Hadi *Joe’s*’a gidelim. Açlıktan ölüyorum.”

“Aç değilim,” diyerek konuyu geçiştirdi. “Bana bir sigara daha ver.”

“Az önce arka arkaya üç tane içtin.”

Gözlerini hızlıca kırptırdı.

“İyi misin dostum?” diye sordum, gözlerinin altındaki koyu, çökmüş halkalara bakarak.

“En son ne zaman doğru düzgün uyudun?”

Umursamazca omuz silkti.

“Dün gece sabaha kadar çizim yapıyordun,” diye üsteledim. “Bu senin için hiç iyi değil, dostum.”

“Ben bir sanatçıyım,” dedi aceleyle. Ellerini sinirle saçlarının arasından geçirdi. “Sanatçılar uyumaz. Kahretsin, saç tokamı kaybettim.”

“Micah...”

Somurtarak, “İyiym,” dedi. “İyiym. Harikayım. Dürüst olmak gerekirse hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.”

“Belki de ilaçlarını bir anda bırakman akıllıca seçim değildi...”

“Neden olmasın?” diye sordu. Başparmağını kaldırarak otos-top çekmeye başladı. “Biraz rahatlar mısın?”

İç çekerek yenilgiyle ellerimi havaya kaldırdım. “Her neyse.”

“Beni değiştirmek istiyorlar, Jensen. Gerçek beni görmek istemiyorlar.”

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Başımı salladım. “Kim?”

“Onlar. Herkes. Ben buyum,” diye kekeledi panikleyerek. Artık gözlerini bile kırpmıyordu. “Bunu kabulleniyorum. Hayat çok kısa. Hem de fazlasıyla. Sıkıldım. Bıktım, usandım. Sadece yaşamak istiyorum. Bunun nesi yanlış?”

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, bir arabanın hızla yanımızdan geçip rüzgâr estirmesini izlerken.

“Gerizekâlı!” diye arabanın arkasından bağırdı ve kaldırımdan inip yolun ortasına geçti.

“Micah,” diye hızla seslendim.

“Hadi Boston’a gidelim. Biraz dolaşalım,” diye önerdi. “Böylece gitar dükkânı açıldığında ilk biz orada oluruz...”

“Micah!” diye bağırdım ama beni duymadı. Hatta bana bakmadı bile.

Sessizlik içinde ona bakarken varlığımı, endişemi fark etmesini bekledim.

Fark etmedi.

Aniden uzakta bir araba göründü ve yavaşlamaya başladı. Micah biraz daha ileri çıkıp yolun ortasında bekleyerek aracın yolunu kesti.

“Micah,” diye fısıldadım, tam o anda arabanın yolcu tarafındaki camı aşağı indi.

“Nereye gidiyorsunuz, çocuklar?” diye sordu Micah arabaya yaslanarak. Başını neredeyse camdan içeri kaydırmişti. Soğuk gece havasına yoğun bir duman bulutu yayıldı.

Bu kokuyu tanıyordum.

Ot.

“Nereye isterseniz,” dedi yaşça büyük bir adam. “Atlayın.”

“Harika!” diye bağırdı Micah heyecanla.

“Dostum,” dedim içimde tuhaf bir hisle. Gece yarısı yol kenarında durup on üç yaşındaki çocukları bu kadar hevesle arabalarına davet eden adamlar... İçimde bir şeyleri alarma geçirdi. “Yapma.”

Arabadaki adamlar bir anda dikkat kesilip bana baktılar. Varlığımın hoşlarına gitmediği gayet açıktı.

Micah topuğunun üzerinde döndü ve bana büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. “Geliyor musun?” diye sordu neşeyle. Tepki vermem için bana hiç vakit tanımadan arka koltuğa atladı. “Sen bilirsin.”

“Bekle,” diye hızla konuştum. Kapıyı kapatmasına fırsat vermeden tuttum. “Evet. Geliyorum.”

Böylece arabaya bindim.

3

MİCAN

Büyürken, kendime ait bir yuvam olmadan yaşamak zordu. Herkes gibi benim de kendi sorunlarım vardı. Ergenlikten yetişkinliğe geçerken psikolojik hastalığımla mücadele etmek, asla tahmin edemeyeceğim bir şeydi.

Düşüşlerim o kadar sertti ki beni girdaba sürüklüyor, ya sanrılar gördüğüm ya da kendimi öldürmeye çalıştığım için sayısız kez akıl hastanelerine yatırılmama sebep oluyordu.

Yükselişler ise...

Yükselişler öylesine yoğun bir şekilde coşkuluydu ki bu dünyada beni ayakta tutan tek şey onlardı.

Beni hayatta tutan tek şey.

Jensen ile tanıştıktan ve zamanımın çoğunu onunla geçirdikten iki hafta sonra, o gece bir şeylerin ters gittiği konusunda beni uyarmaya çalışmıştı.

Ona göre kontrolden çıkıyordum... Gerçekten de öyleydim.

Sadece o an farkında değildim.

Bana göre yenilmezdim.

Şehre gitmek için otostop çekmeye karar vermeme hayatımm

en büyük hatasıydı. Jensen baştan beri gönülsüzdü. Bu onun suçu değildi.

Arabaya sadece iyi bir dost olduğu için binmişti.

Gerçek bir dost.

Ona bu yüzden bugün bile hâlâ hayranlık duyuyordum.

Bizi arabalarına alan adamlar, yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlarının başlarında olmalıydı. İkisi de bir şeylerin etkisi altındaydı, özellikle de şoför. Jensen'ın gözlerindeki endişeli bakışı hatırlıyordum ama ben bunu tamamen görmezlikten gelmişim.

Umurumda bile değildi.

O muhteşem coşku anında umursayabileceğim tek bir şey bile yoktu. Duyularım bambaşka bir seviyeye yükselmişti. Yolun dışına çıkmamız, kaldırımlara çarpmamız ve bazen karşı şeride girmemiz bile umrumda değildi.

Direksiyon başındaki adam ve arkadaşı mantar etkisi altındaydı.

Ben de istedim.

Ancak paylaşmaya niyetli olmadıklarını anlamıştım.

Boston'a vardığımızda –nasıl olduysa hâlâ hayattaydık– onlardan sıkılmıştım. Bana mantardan vermedikleri için onlara içerlemiştim. Yeni bir maceraya, yeni insanlara ihtiyacım vardı.

Saat neredeyse sabahın ikisi olmasına rağmen.

Hareket eden arabadan hevesle atlayarak arkamdan bana bağırarak Jensen'ı tamamen görmezlikten geldim. Yaklaşık bir dakikanın sonunda kaldırımda bana yetiştii.

Pek mutlu görünmüyordu.

“Micah,” diye sertçe çıkıştı. Beni kolumdan tutup durdurdu.

“Jensen,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

“Burada ne yapıyoruz?”

“Şehir turu.”

Gözlerini kocaman açarak derin bir nefes verdi. “Ciddiyim,” dedi kararlılıkla. “Bu delilik.”

“Şuna bak!” diye haykırdım, hâlâ ışıkları yanıp sönen binalara gülümseyerek bakarken. O kadar büyüklerdi ki. O kadar etkileyici derecede uzunlardı ki. “Etrafına bak! Boston geceleri çok güzel, değil mi?”

“Micah...”

“Değil mi?” diye üsteledim elini tutarak.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve göz göze geldik. Hayatımda hiç kimseyle bu kadar yoğun bir bakış paylaşmamıştım. Onu sadece iki haftadır tanıyor olmama rağmen, yıllardır tanışıyormuşuz gibi hissediyordum.

Kader bizi bir araya getirmişti.

Birbirimizi bulmamız gerekiyordu.

Dudaklarını araladı ama tek kelime etmedi. Nutku tutulmuştu.

“Evet,” dedi temkinli bir şekilde, ardından elini çekti. “Gerçekten güzel. Daha önce hiç gelmemiştim.”

“Boston’a mı?”

“Evet...”

“Yok artık. Ciddi misin?”

Başını salladı, kaldırımında hızla ilerlerken bana ayak uydurmayaya çalışıyordu. “Evet. Hiç gelmedim.”

“Ta ki bu geceye kadar,” diye düzelttim kahkaha atarak. “Gördün mü? Buraya gelmek istememiştin ama şimdi buradasın. Gerçekten artık hayatını yaşamaya başlaman gerekiyor.”

“Geç oldu,” diye itiraz etti. “Gerçekten geç oldu. Yani...”

“Bu saatler şehre gelmek için en iyi zaman,” dedim ona. “Etrafta pek insan yok, olanlar da gerçekten havalı tipler.”

“Buraya ne sıklıkla geliyorsun?” diye sordu bana.

“Ne zaman istersem.”

“Hiç yakalanmıyor musun?”

Alaycı bir şekilde homurdandım. “Her zaman yakalanıyorum. Kimin umurunda? Ben umursamıyorum.”

“Harika,” diye iç geçirdi. “Bir sigaraya ihtiyacım var.” Sigara paketini çıkardı ve bana da bir tane uzattı. Seve seve kabul ettim. “Senin gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım, Jensen.”

Sigarasının ucunu yakıp çakmağı bana fırlattı. “Öyle mi?”

“Farklısın. Gerçekten umursuyorsun.”

Sigarayı dudaklarına götürüp küçük bir nefes çekti. Gözlerini benimkilere diktiği an nabzım hızlandı.

“Seni rastgele bir arabaya tek başına bindirecek değildim. Sen benim arkadaşımsın ve o adamlar fazlasıyla tehlikeli görünüyordu...”

“Arkadaşın,” diye lafını kestim.

“Şey, evet.” Tereddüt etti. “Biz... arkadaşız, değil mi?”

“Hiç gerçek bir arkadaşım olmadı.”

“Tamam dostum, sanırım biraz duygusallaşıyorsun,” dedi Jensen çarpık bir sırıtışla. Ardından büyük bir duman bulutunu üfledi. “Ama... Benim de olmadı.”

Keşke o an, oradan programımıza geri dönmek için bir araç bulsaydık. Tam o an, o anın hemen ardından. Ancak bunun yerine pervasız olmayı seçtim. Dürtüsel davrandım.

Neyse ki rastgele bir dükkânın camına tuğla fırlatmanın eğlenceli bir fikir olduğunu düşündüğümde, etrafta güvenlik kamerası yoktu.

Cam her yöne dağıldı ve alarm çalmaya başladı. Jensen’la birlikte sokağın aşağısına doğru koşmaya başladığımızda ciğerlerimiz oksijen için yalvarana kadar durmadık.

Jensen sırtını tuğla duvara yasladı ve nefes nefese kaldı. “Ne halt ettin, Micah!” diye öfkeyle bağırdı. “Neden yaptın bunu?”

Kahkaha attım. “Adam hırsızlık yaptığımı sanıyordu ama yapmadım.”

“Kim?” diye soluk soluğa sordu.

“Ona defolmasını söyledim, o da bana serseri dedi. Hak etti.”

“Kim, Micah?” diye sordu, omuzlarımı sertçe kavrayarak beni sarsarken. “Kim? Çünkü orada kimse yoktu!”

Omuz silkip umursamazca cevap verdim. “Dükkânın sahibi.”
“Ne zaman?”

Karanlık, dar ara sokakta ileri geri volta atarken yüzümü ellerimle kapattım. “Birkaç ay önce mi? Bir yıl? Bilmiyorum işte! Bunun ne önemi var?”

“Başımız belaya girebilir...”

“Girmeyecek.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye hırladı, hayal kırıklığı içinde.

“Sadece biliyorum!”

“Mantıklı düşünmüyorsun. Artık eve gitme zamanı...”

“Bizim kahrolası bir evimiz yok!” diye haykırdım, kontrolsüz bir kahkaha patlatırken. Ellerimi dizlerime koyup öne eğildim, nefesimi dengelemeye çalıştım. “Komiksin, dostum. Gerçekten çok komiksin! Bunu biliyor musun?”

“Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun, Micah!” diye karşı çıktı. Ben gülmeye devam ettikçe sinirleniyordu. “Kahretsin! Sen-ce bu bir oyun mu?”

“Neden bu kadar sinirlisin?” diye sordum, elimi pantolonunun cebine kaydırıp sigarasını ararken. Hemen elimi iterek beni engelledi. “Dostum, sakın ol! Biraz hayatını yaşa!”

“Yeter!” diye aniden patladı ve kollarını havaya kaldırdı.

“Neden bu kadar ciddisin?” diye alay ettim, en iyi Joker taklidimi sergileyerek. Üstelik gerçekten harikaydı.

Aniden arkasını dönüp sokağa doğru yürümeye başladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye arkasından seslendim.

Omzunun üzerinden bana öfkeli bir bakış attı, ben de peşine takıldım. “Programa geri dönüyorum,” diye mırıldandı kuru bir sesle.

“Hadi ama. Mızıkçılık yapma.”

“Yorgunum, Micah. İki gündür uyumadım.” Jensen elleriyle yüzünü sıvazladı ve o an gözlerinin altındaki koyu halkaları ilk kez fark ettim. “Sadece biraz uyumak istiyorum,” diye ekledi.

“Uyumak abartılıyor.”

Göz devirdi. “Belki sana göre,” diye karşılık verdi.

“Ne halin varsa gör,” diye tısladım. Arkamı dönüp ters yöne yürümeye başladım. “Siktir git o zaman. Zaten herkes gider.”

“Benimle gel...”

“Görüşürüz, Jensen!”

“Benimle gel, Micah,” diye seslendiğini duydum.

Ancak duymamış gibi yaptım. Sanki hiç var olmamış gibi.

Çünkü... O yoktu.

Sadece tek bir şey vardı.

... *Mani.**

Bir dakika kaybolmuşsunuzdur... ancak bir sonraki dakika... Bulunmuşsunuzdur.

Kendi kaderinizin tek yaratıcısı sizsinizdir.

Aşırı bir adrenalin dalgası aniden çarpar. Zihninizdeki düşüncelerle birlikte kalbiniz akıl almaz bir hızla atmaya başlar. Anksiyete, maniye daha da körükler.

Hiç beklenmedik bir anda, tam gaz vurur.

Artık bedeninizin sınırlarına bağlı değilsinizdir.

İstedığınız her şey, ya da *herhangi biri* olabilirsiniz. Hiçbir sınır yoktur. Hiçbir sonuç yoktur. Dikkat dağıtıcı hiçbir şey yoktur.

Her şey mantıklıdır... Fakat bir yandan da hiçbir şey değildir.

Her şeyin bir anlamı vardır... Ancak aynı zamanda hiçbir şeyin yoktur.

Yine de her şey kesinlikle muhteşemdir.

Hayat muhteşemdir.

Aşırı aktif, kontrollü bir berraklık içinde yaşarsınız. O anda imkânsız diye bir şey yoktur. Dünya, yaratmanız ve sahip olmanız için vardır.

Görmek sanattır. Duymak müziktir. Nefes almak yaşamaktır.

* Mani, kişinin aşırı neşeli ya da öfkeli olduğu bir durumdur. Daha çok düşünür ve konuşurlar. Daha az uykuya ihtiyaçları vardır. (ç.n.)

Yükselmişsinizdir.

Öylesine, inanılmaz derecede *yüksek*...

Riskler alırsınız. Bahislere girersiniz. Çünkü neden olmasın?

Hastalığınız zihinsel değildir.

... Sonunda özgürsünüzdür.

...

Ta ki çökene kadar.

Bir de...

... Yanana kadar.

O geceyi hatırlamaya çalışmıştım ama çoğu şey hâlâ bulanıktı. Jensen bir şekilde Salem'e geri dönmeyi başarmıştı. Öte yandan ben güneş doğana kadar Boston'un her yerinde dolaşıp durmuştum. Devletin kıyafet yardımı için bana verdiği çekleri de programda yaptığım yarım yamalak işlerden kazandığım parayı da kaybetmiştim.

Ertesi gün Salem'e nasıl döndüğümü bile hatırlamıyordum. Ayaklarımı hissetmiyordum. Tamamen uyuşmuştum. Sabah olduğunda personel ortadan kaybolduğumu fark etmiş ve beni *firari* olarak bildirmişti. Oraya vardığımda polisler beni bekliyordu.

Jensen muhtemelen okuldaydı.

Panik halindeydim ve tamamen dengesizleşmiştim. Daha önce bir polis memuru beni aldığında kelepçesiz bir şekilde ön koltukta oturmama izin vermişti.

Bu sefer... *Tutuklanmıştım*.

Mahkeme saatleri içinde olduğundan, geceleri ya da hafta sonları olduğu gibi beni nezarethaneye atmak yerine doğrudan mahkemeye götürdüler. O gün çocuk mahkemesinin bekleme hücresinde tamamen dağıtmıştım. Yargıç Patrone'ye bir pislik olduğunu ve kendini becerebileceğini söyleyerek çöküşümü zirveye taşımıştım.

Planlasam bile bu sinir krizini daha iyi zamanlayamazdım.

Sonunda beni en yakın hastaneye götürdüler. Uzun süren bir psikiyatrik değerlendirmeden sonra, iki psikiyatrist bende psikoz belirtileri olduğunu tespit etti ve istemediğim halde hastaneye yatırıldım.

Başka bir *kaymaz çorap tatili** daha.

Ağır bir çöküş yaşadıktan, sayısız terapi seansına girdikten ve ilaçlarım tekrar tekrar düzenlendikten sonra nihayet normale döndüğümde, yaptığım her şey için kendimi berbat hissettim. İnsanlara davranış şeklim yüzünden. Kontrolüm dışında olsa bile kendimden utanıyor, hayal kırıklığı hissediyordum.

Zirveden düşüşün getirdiği yenilmişlik hissi ve güvensizlik duygusu tarif edilemezdi.

Zihinsel berraklığımı nihayet geri kazandığımda, aklımda tek bir kişi vardı.

Jensen.

Neredeydi?

Ne yapıyordu?

Arkadaşımı bir daha görebilecek miydim?

Yaklaşık üç ay sonra, kaldığım yerden tam kırk beş dakika uzakta olan bir programa yerleştirilmiştim. Bir gün, sosyal hizmet görevlisi habersizce çıkageldi ve beni oradan aldı.

İşte o an, hayatım nihayet daha iyiye doğru değişmeye başladı.

Beni tekrar Salem'e getirdiler ve yıllar sonra ilk kez, *gerçek* bir koruyucu ailenin yanına yerleştirildim. Devlet korumasındaki tüm çocukların bir gün gitmeyi umduğu türden bir evdi burası.

Bir çocuğu olmayan Joan zor durumdaki gençlere destek olabilmek için koruyucu anne olmaya karar vermişti. Kocasını Bob ise çalışkan ve nazik bir adamdı. Hayatındaki insanları mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu.

* İngilizcede "grippy socks" terimi, ruh ve sinir hastalıkları hastanelerinde yatan hastaların kaymaz çoraplar giymek zorunda olmalarına atıfta bulunur. (ç.n.)

İlk defa, içimdeki çocuk gerçekten *istendiğini* hissetti.

Bu, daha önce hiç deneyimleme lüksüne sahip olamadığım bir duyguydu. Âdeta bulutların üzerindeydim. Nihayet kendime ait bir yuvam vardı. Beni seven ve önemseyen ebeveynlerim vardı.

Hayalim gerçek olmuştu.

Yıllarca bana konulan teşhislerin ve zihinsel rahatsızlıklarım için verilen ilaçların arasında kaybolmuştum. Başlangıçta DEHB teşhisi konulmuştu. Ancak sonunda doğru ilaçları almıştım. Bipolar bozukluğumu tedavi eden mükemmel bir kombinasyondur bu.

Artık dengelenmişim.

Keşke o zamanlar, şimdi bildiklerimi bilseydim.

Hayatım boyunca bana reçete edilen ilaçlardan kaçınmışım, çünkü onların beni bir insan olarak değiştireceğine inanmışım...

Fakat *hiç de öyle olmadı*.

Doğru ilaçlarla sadece dengelenmemişim, aynı zamanda, yıkımın ardından gelen suçluluk duygusu olmadan, nihayet kendimin en gerçek ve otantik versiyonu olabilmişim.

Üstelik bu harika bir histi.

Sağlıklı bir şekilde kendimi yenilmez hissediyordum.

Tam her şey yoluna girmişken, okula geri döndüğümde o denge bir anda tehdit altına girdi.

Okul kapısından içeri adım attığım anda dolabıma doğru ilerlemek isterken bir grup *zorba*, beni yere sermeye niyetlendi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ders kitaplarım etrafa savruldu ve yüzüstü yere kapaklandım.

“Lanet olası ucube,” diye güldü beni iten çocuk. “Dayak yemeye hazır mısın?”

“Ne bekliyorsun?” diye dalga geçti bir diğeri. “Kalksana, ezik!”

Tam arkamdan başka bir tehdit sesi yükseldi.

“Defolun, rahat bırakın onu.”

O ses.

O sesi tanıyordum.

Omzumun üzerinden geriye baktım ve işte oradaydı, beni savunmak için dimdik duruyordu.

“Jensen,” diye farkında olmadan adını fısıldadım.

Yanıma gelip elini uzatarak beni ayağa kaldırdı. Kısa bir an için göz göze geldik.

Sanki hiçbir şey değişmemişti.

“Yoksa ne yaparsın?” diye küstahça sordu çocuk, sonra Jensen’i itti.

Arkadaşı alaycı bir kahkaha attı. “İkinizi birden hallederiz.”

“Hadi bakalım,” diye bağırdı Jensen yumruklarını kaldırarak.

O sırada üçüncü bir çocuk daha ortaya çıktı. “Görünüşe göre sayıca üstünüz,” diye sıırıttı, ardından beni en yakın dolaba fırlattı.

“Dedim ki, onu rahat bırakın!” diye öfkeyle haykırdı Jensen. Ancak diğer iki çocuk onu tutarak geri çekti.

“Bırakın onu!”

Çocuk karnıma sert bir yumruk atıp beni acı içinde iki büküm bıraktı.

Tam o anda, dağınık simsiyah saçlı bir çocuk belirdi ve bana vuran zorbanın boğazından yakalayıp onu dolaba çarptı. Metal çerçevenin çıkardığı gürültü koridor boyunca yankılandı. Sonra tekrar çarptı. Sonra tekrar. Çocuğun burnundan kan fışkırıyordu.

Sonunda onu bırakıp bir adım geri çekildi. Ardından diğer iki zorbaya gözlerini dikti. Onlara meydan okuyordu.

Onların tek yaptığıysa tam tersi yöne kaçmak oldu.

Küfürler ve çığlıklar eşliğinde koridorda koşuyorlardı. Arkadaşları da kanlar içinde ağlayarak onları takip etti.

Görölmeye değer bir manzaraydı.

Jensen elini omzuma koyarak beni gerçekliğe geri çekti. “İyi misin?” diye sordu, yumruk yediğim yeri, karnımı tuttuğumu fark ederek.

Derin bir nefes alarak hafifçe başımı salladım. “Evet. İyiyim.”

İkimiz de hâlâ yanımızda duran siyah saçlı çocuğa döndük. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece sırtarak gömleğiyle elindeki kanı sildi.

“Sağ ol, dostum,” dedi Jensen ona. “Arkamızı kolladığın için.”

“Evet,” diye ekledim. “Teşekkürler.”

Çocuk omuz silkerek sırttı.

“Sadece birinin kanını akıtmak istedim,” dedi alaycı bir şekilde, sonra dolaba ve yere sıçramış kana bakarak keyifle gülümsedi.

“Sonuçta kırmızı en sevdiğim renk.”

Kaşlarımız şaşkınlıkla kalktı.

“Damien,” diyerek kendini tanıttı.

“Ben Jensen.”

“Ben de Micah.”

“Ayrıca açlıktan ölüyorum,” diye ekledi Damien, eğilip Jensen’a yerdeki kitapları toplamasında yardım ederken. “Hadi buradan tüyelim, ne dersiniz? Bir şeyler yiyelim.”

O günden sonra üçümüz en iyi arkadaşlar olduk. Ayrılmaz bir hale geldik. Her şey oradan sonra daha da iyiye gitti.

Koruyucu ailem tarafından sadece birkaç ay içinde evlat edinildim. Hayatım boyunca kendime ait gerçek bir yuvam olacağına inanmamıştım ama Joan ve Bob hızla benim için birer rol model haline geldiler. Onlar benim ebeveynimdi ve onlara minnettardım.

Kendimi o kadar şanslı hissediyordum ki neredeyse suçluluk duyuyordum.

Onların bu iyiliğine layık olmadığımı, sistemdeki çoğu çocuğun asla böyle inanılmaz bir şeyi deneyimleyemeyeceğini düşünmek beni mahvediyordu.

O andan itibaren hiçbir şeyi hafife almamaya yemin ettim.

Jensen bölgede kalmaya devam etti. Bazen koruyucu aileler arasında gidip geliyor, bazen de kısa süreli programlara yerleştirili-

liyordu. Bu da hâlâ bizimle aynı okula gidebildiği anlamına geliyordu. Ona, kaldığı evlere gizlice sokabilmesi için bir cep telefonu almıştım. Böylece her zaman iletişimde kalabilirdik.

Bu, beni *arkadaşı olarak gördüğü ve önemseddiği için küçük bir teşekkür* hediyesiydi.

Ona yapabileceğim en ufak iyilik buydu.

Damien ailesiyle yaşıyordu ancak hayatıyla ilgili asla tek bir kelime etmezdi. Tek bir kelime bile. Hep gizemliydi fakat okula defalarca kırık kemikler ve morluklarla gelmesi, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamamız için yeterliydi. Ancak hiçbir zaman üstüne gitmedik.

Jensen ve ben olup biteni *biliyorduk*.

Üstelik Damien da bildiğimizi biliyordu.

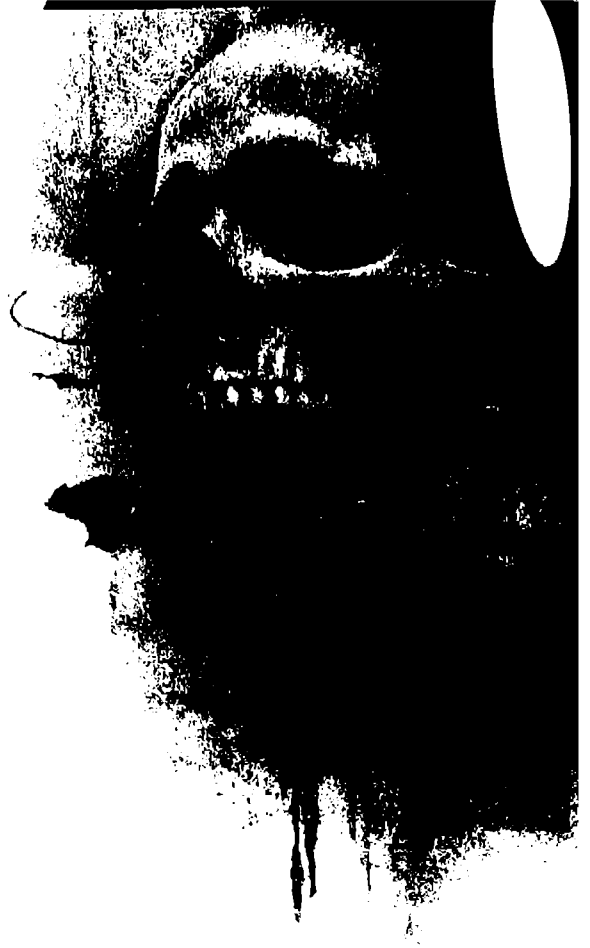
Hiçbir şey *söylemesine* gerek yoktu.

Ta ki on beşinci doğum gününün gecesine kadar. O gece sessizliğini bozmak zorunda kaldı.

4

DAMIEN

Doğum günlerinden nefret ederdim. Ne yazık ki o gün benim on beşinci yaş günümdü. Bana göre sıradan bir gündü ama annem için farklıydı. O sabah, beni koridorda bir kenara çekti ve sesini alçaltarak konuştu. “Bugünden sonra, her şeye yeniden başlayabiliriz. Yepyeni bir yerde. Çok, çok uzaklarda,” dedi. “Sana her zaman yardım etmek istedim, Damien. Fakat yapamadım. Ta ki şimdiye kadar.”

Başta ona inanmadım.

Ancak gözlerindeki ifadede bir şey vardı.

Bunu tüm kalbiyle söylüyordu.

Onca yıldan sonra, nihayet buradan gidecektik.

Kahvaltıda mısır gevreği yiyecektim fakat sütü kâseye dökerken bozulduğunu fark ettim.

Babam odaya girdi, baştan aşağı siyah giyinmişti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, dün gece ne kadar geç saatlere kadar ayakta kaldığımızı hatırlattı bana.

Gözlerini kısarak, başıyla masanın üzerindeki kâseyi işaret etti.

“Güzelim yemeği ziyan mı edeceksin?” diye alay etti.

“Süt bozulmuş,” dedim.

“Ee?” diye sordu sesini yükselterek.

“Sorun değil,” diye atıldı annem, hızla kâseye uzanarak.

Babam masaya sert bir yumruk indirdi. Annem beklenmedik bu hareket karşısında çığlık attı.

“Bırak, Donna,” dediğinde annem hemen itaat etti. “Otur.”

Annem sessizce sandalyeye oturdu ve göz göze geldik.

Babam beni tezgâhtan iterek mutfak masasına doğru savurdu.

“Pısırik olmayı bırak ve kahrolası mısır gevreğini ye, Damien,” diye hırladı. “Annen sofraya yemek koymak için canını dişine takıyor. Ona böyle mi teşekkür ediyorsun?”

Başımı öne eğdim.

Dün gece yüzünden bana kızgındı.

Kendimi kaybetmiş ve kontrolümü yitirmiştim.

“Lütfen, Mitch,” diye yalvarmaya başladı annem. “Bugün onun doğum günü...”

Aniden, annemin başının arkasına sert bir tokat attı ve onu öne doğru savurdu.

Hiç düşünmeden, öfkeyle babama doğru atıldım. Genellikle sadece beni döverdi. Bazen bir tokatla yetinirdi, bazense yerde kıvrılıp kalana kadar durmazdı.

Fakat anneme daha önce hiç dokunmamıştı.

Ta ki şimdiye kadar.

Yumruğumu havada yakaladı ve kolumu sırtımın arkasına doğru bükerek kilitledi.

“Kes şunu, Mitch!” diye bağırdı annem.

Bunun üzerine, babam beni sandalyeye itti ve ardından ona bir tokat daha attı. Annem acı içinde çığlık atınca gözlerim karardı.

Kendimi kaybetmek üzereydim.

“Dokunma ona, pislik herif!” diye bağırdım. Mutfağın bir ucundan diğerine atılarak tüm gücümle babamı ittim. Savrulup geriye düştü.

Annem korkuyla sindi. “Damien!”

Babam sendeleyerek ayağa kalktı ve çeneme sert bir yumruk indirdi. Beni geriye savurdu.

Görüşüm anında bulanıklaştı ama bütün derslerinde bana acıyı görmezlikten gelmeyi öğretmişti. Artık korkmak yerine, onu kabulleniyordum.

Ne olup bittiğini anlayamadan, kendimi mutfağın soğuk zemininde buldum. Üzerime abanmış, beni şuarsuzca dövüyordu. En çok karnıma ve kaburgalarım vuruyordu.

Yaklaşık bir dakika boyunca yumruklarını savurduktan sonra, başımı kaldırıp ona baktım ve güldüm.

Bu onu daha da öfkeliendirdi ve doğrudan ağızma sert bir yumruk attı.

“Bütün. Bunlar. Bozulmuş. Süt. İçin,” diye hırladı, her kelimesini bir darbe ile vurgulayarak.

“Oğlumu rahat bırak!” diye hıçkırarak bağırdı annem ve birden babamın sırtına atladı.

Babam anneme aldırış etmeden onu yere savurdu. Annem benim yanımda, soğuk fayansın üzerine düştü. Kan, dudağının kenarından süzülüyordu.

Gözlerini bana dikti, yanaklarından sicim gibi yaşlar süzülüyordu.

“Kes sesini, sürtük,” diye tısladı babam ona delirmiş gibi bakarak.

Bir hamle daha yapmadan önce, annemin üzerine kapanarak onu babamın öfkesinden korudum.

Annemin gözlerine baktığımda dehşeti gördüm. Yıllarca neden beni korumadığını merak etmiştim ancak şimdi anlıyordum. Tüm bu zaman boyunca aslında ben onu koruyordum.

Bunu kabullendim çünkü annemin babam gibi canavarlardan

korunması gerekiyordu. Babam saçımı sertçe kavrayıp beni ayağa kaldırdı ve ardından bozuk sütle dolu kâsenin önündeki sandalyeye sertçe çarptı.

Beni doğurup büyüten masum kadını arkamda duran adamdan korumak için kanlı ağzıma bir kaşık dolusu mısır gevreği tıktım. Ekşi, pütürlü sütü ve mısır gevreğini çiğnemedem yutmaya zorladım kendimi.

“Gördün mü?” diye hırladı. “O kadar da zor değilmiş, değil mi?”

“Hayır, efendim,” diye boğuk bir sesle cevap verdim ve babam dışarı çıktı.

Tüm gün boyunca okulda tuvalete koşarak midemi boşaltıp durdum. *Enfes* sabah kahvaltımın yarattığı zehirlenmenin üstüne bir de kaburgalarımın aynı noktasına tekrar tekrar atılan tekmele-
rin neden olduğu sancılar en kötüsüydü.

Jensen ve Micah bana ne olduğunu hiç sormadı.

Onlar hakkında hayran olduğum şey de buydu.

Benden hiçbir şey beklemiyorlardı.

Okuldan eve döndüğümde komodinin üzerindeki notu gördüm.

*Bu sabah için üzgünüm. Bu gece on birde evde ol. Baban kilisede
olacak. Çantan hazır olsun. Gidiyoruz. Seni seviyorum, Damien.*

- Annen

Babamın bunu görmüş olması mümkün değildi çünkü gündüzleri evde olmazdı ve gece yarısından önce de geri dönmezdi. Yerel, tuhaf derecede sessiz kilisede ne iş yaptığını hep merak etmiştim.

Annem bana hiç anlatmamıştı.

Ben de hiç sormamıştım.

Tek bildiğim, annemin neredeyse tüm zamanını şehir merkezindeki küçük bir restoranda garsonluk yaparak geçirdiğiydi. Evin geçimini sağlamak için çok çabalıyordu.

Sırt çantamı giysilerle doldurdum ve yatağımın altına sakladım.

Telefonumun ekranı aydınlandı. Jensen'dan bir mesaj gelmişti.

Bu gece Marcus'un evinde parti var. Geliyor musun?

Orada olacağım, diye yanıtladım.

Parti fena değildi. Müzik o kadar yüksekti ki kendi sesimi bile zor duyuyordum. Yaş sınırına dikkat edilmeksizin içki tüketildiği belliydi. Ot ve sigara dumanı havayı kaplamıştı, neredeyse tüm ev dumanaltıydı ve herkes dans ediyordu.

“Merhaba, Damien,” diye mırıldandı Penny, dolgun göğüslerini morarmış karnıma bastırarak. “Mesajıma geri dönmedin.”

Elbette dönmemiştim.

Seksle ilgilenmiyordum.

Benim daha çok ilgimi çeken şey, kan dökmekti.

“Sana ben mesaj atarım, bebeğim,” dedi Micah araya girerek. “Tek yapman gereken numaranı vermek.”

“Defol, Micah,” diye homurdandı Penny ve başını geriye atarak yüzüme baktı. Gözlerimin ardındaki ilgisizliği hâlâ fark etmemiş olması inanılır gibi değildi. “Bir oda bulalım mı... konuşmak için?”

Konuşmak. İçimden bir kahkaha attım. “Denesen bile benimle baş edemezsin.”

“Görelim bakalım,” diye karşılık verdi baştan çıkarıcı bir ses tonuyla kirpiklerini kırptırarak.

“Bu gece olmaz, Penny,” dedim ilgisizce.

Homurdanıp geri çekildi. “Sen bilirsin,” diye mırıldandı arkasını dönerek.

Ta ki parmaklarım bileğini kavrayıp onu tekrar kendime çekene kadar.

“Hadi gidelim,” dedim. Onu evin arka tarafına doğru yönlendirdim.

Uzun bir koridordan geçtikten sonra sağa döndük. Kapıyı ar-

kamdan kapatır kapatmaz Penny gömleğimi tutarak beni kendine çekti. Elimi kaldırıp uzun, kumral saçlarının arasından geçirdim. O kadar yumuşaktı ki... ve çiçek gibi kokuyordu.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp parmak uçlarında durdu, bo-yumun yakınına bile yaklaşmıyordu. Ensemin arkasından tuta-rak başımı aşağı çekti ve dudaklarını benimkine bastırdı.

Kiraz aromalı dudak parlatıcısı ağızma bulaştı, ben de eğilip dilimi dudaklarının arasından geçirdim. Aniden alt dudağıımı ısır-dı.

Metalik kan tadını ağızımda hissettim ve aletim sertleşerek pan-tonolumu zorlamaya başladı.

Ancak pek fazla değil.

Pantolonumu hızla aşağı indirdi ve beni yatağa itti. Geriye yaslanıp yüzündeki heyecanın nasıl buharlaştığını izledim. Penny, boxer'ımın üstünden kasıklarımı okşadı. Ancak hiçbir şey olma-yınca, sertleşmeyince yüzü düştü.

"Kıyafetlerimi çıkarmamı ister misin?"

"Hayır," diye soğukça yanıtladım, en ufak bir tahrik bile his-setmiyordum. Kızlar bana hiçbir zaman çekici gelmemiştı. Erkek-ler de öyle. Ne kadar porno izlersem izleyeyim –ki gerçekten tuhaf şeyler izlemiştım– artık hiçbir şey beni harekete geçirmiyordu.

İnsanlara zarar vermeye başladığım andan beri...

Acı vermekten aldığım haz dışında hiçbir şey işe yaramıyordu.

Gerçek acı.

"Yoksa aletin çalışmıyor mu?" diye dalga geçti Penny bana on tane kafam varmış gibi bakarak. Boxer'ımın üstünden beni sertçe okşadı.

"Ne yapıyorsun, Penny," diye homurdandım onun sert doku-nuşundan uzaklaşarak.

"Senin sorunun ne?" diye sordu gözlerini kısarak küçümserce.

"Çok şey," diye küstahça karşılık verdim kahkahalarla gülerek.

"Bende çok fazla sorun var, Penny."

Öfkeyle odadan fırlayıp çıktı ve beni yalnız bıraktı. Bir süre düşüncelerimde kayboldum. Ta ki koridordan gelen hafif ayak seslerini duyana kadar.

İlk olarak Jensen odaya girdi, hemen arkasından Micah.

“İyi misin?” diye sordu Jensen.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek iç geçirdim. Yataktan kalkıp pantolonumu yukarı çekerken omuz silktim. “İyiyim.” Telefonumun ekranındaki saate göz attım ve keskin bir nefes verdim. On kırk beş. “Gitmem gerek.”

“Bu kadar erken mi?” Micah sordu. “Sadece iki bira içtin.”

“Biz onun yerine de içeriz,” diye karşılık verdi Jensen. “Yarın görüşürüz?”

Göz göze geldik ve kısa bir sessizlikten sonra başını onaylar şekilde salladı. Cevap vermeme bile gerek kalmamıştı. Anlamıştı. Micah da öyle.

“Bize ihtiyacın olursa haber ver, dostum,” dedi Jensen. “Orada olacağımızı biliyorsun.”

Partiden tamamen ayık bir şekilde ayrıldım, yeni bir maceraya hazırdım. Marcus’un evinden eve yürümem on dakika sürdü. Hâlâ fazlasıyla zamanım vardı.

Ancak eve adımımı attığım anda, içimde tuhaf bir his belirdi. Bir şeyler yolunda değildi.

“Anne,” diye seslendim, huzursuz bir şekilde, merdivenlerin üst basamağına bakarak. Sessizlik.

Belki hâlâ isteydi.

Belki fikrini değiştirmişti.

Ya da belki...

Mutfak kapısından içeri adım attığım anda donakaldım. Midedem düğümlendi, kalbim neredeyse durma noktasına geldi. Zaman kavramını yitirdim.

Bütün dünya başıma yıkıldı.

Tam anlamıyla felç geçirmiş gibiydim. Mutfak zemininin or-

tasında kan gölü içinde yatan annemin görüntüsüne bakakalmıştım. O ölmüştü. Ölmüştü. Ölmüştü.

Aniden, kıpırdadı.

Ona doğru koşarken adımlarım birbirine karıştı ve dizlerimin üstüne kapaklandım. Gözleri açıldı... ancak zar zor.

“Anne,” diye çığlık attım, kollarındaki derin yaralardan musluk gibi akan kanlara bakarak. Ellerimle kanamayı durdurmaya çalıştım. Başaramadım. “Anne? Anne?”

Titreyerek, tezgâhın üstündeki bir kurulama bezine uzandım ve bezi bileklerinin üstüne bastırdım. Saniyeler içinde kumaş kana doymuştu.

“Anne,” diye yineledim, yüzünü ellerimin arasına alarak gözlerinin içinde hâlâ yaşam belirtisi olup olmadığını görmeye çalıştım. Oradaydı. Hâlâ oradaydı.

“Benimle kal, anne. Lütfen.”

“Damien...” diye mırıldandı, neredeyse duyulmayacak kısık bir sesle. “Ben... yapmadım...”

“Seni kurtaracağım,” diye fısıldadım. O sırada elini kaldırıp parmak uçlarıyla yanağıma dokundu.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Boğuk bir hıçkırıkla ağladı ve başını iki yana salladı.

Çok fazla kan vardı. Metalik kan kokusu o kadar keskin ve yoğun ki neredeyse tadını alabiliyordum. Ne kadar bastırırsam da yaralar fazlasıyla derindi.

Gözlerini sımsıkı kapattı, çaresizlik içinde ağlıyordu. Onu kollarıma alıp kucağıma çekerken göğsüme yasladım. “Seni kurtaracağım, anne,” diye fısıldadım tekrar, ona söz vermeye çalışarak. “Her şey yoluna girecek.” Gözleri açıldı ama bilincini yavaş yavaş kaybediyordu.

Annemi kollarıma alırken, “Lütfen,” diye yalvardım yukarıdaki güçlü varlığa.

Ama şeytan cevap verdi.

Onu kollarımda tamamen hareketsiz halde taşıyarak ön kapıdan dışarı, karanlık yaz gecesine koştum. Kaldırıma ulaştığımız anda dizlerimin üzerine çöktüm, onu sımsıkı tutmaya devam ettim.

“Yanımdayım, anne,” dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak. “Yanımdayım.”

Yüzünden tüm renk çekilmişti. Gözlerini kapadı.

“Hayır, hayır, hayır,” diye inledim zayıf bir sesle, onu yavaşça kaldırıma yatırarak. Üstümdeki tişörtü kafamdan çıkarıp daha derin olan kesik üzerine bastırarak sıkıca sardım. “Hey,” dedim, bir elimle yanağını kavrayıp baş parmağımla soğuk tenini okşayarak. “Bana bak. BANA BAK!”

Bakmadı.

Çok fazla kan kaybetmişti.

Çok geç kalmıştım.

“Beni bırakma, anne. Hayır, hayır, hayır!”

Yardım için bağırmaya çalıştım ama boğazımdan tek bir ses bile çıkmadı.

O anda bir komşu beliriverdi, nereden çıktığını anlayamadım.

“Ambulans yolda,” dedi, yanıma diz çökerek yardım etmeye çalıştı.

“Ona dokunayım deme, pislik!” diye hırladım, açık yaralara daha da sert bastırarak.

Geri çekildi.

Akan kan artık şiddetli değil, ağır ve yavaş bir şekilde süzülüyordu.

“Anne,” dedim, titreyen, kana bulanmış ellerimle boğazında nabız ararken. Kalbim yerle bir oldu. Midem bulandı. “Lanet olsun!” diye haykırdım. “LANET OLSUN!”

Üzerine eğildim ve kalp masajına başladım.

Ve asla durmadım.

Bir saniye bile.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Zaman durmuş gibiydi.

Kulaklarımda çınlayan o donuk ses, yaklaştığını fark etmediğim ambulansın sirenlerini duymamı engelliyordu. Yanıp sönen ışıkları ve artık sokakta dehşet içinde izleyen kalabalığı fark etmedim. O kadar çok kan vardı ki... Sıradan birinin kanı değildi.

Annemin kanıydı.

Başını geriye yatırdım ve ciğerlerine ulaşmasını umarak ağzına nefes verdim.

Onu yeniden bana kazandırmasını umdum.

Ama... olmadı.

Aniden sağlık görevlileri beni uzaklaştırmaya çalıştı. Öfke nöbetiyle onları üstümden ittim ve sürünerek tekrar ona döndüm. Narin bedenini kucağıma alıp başını göğsüme yasladım, geri dönmesi için yalvardım.

“Üzgünüm,” dedim, tekrar tekrar. “Üzgünüm, anne. Çok üzgünüm.”

Ve sonunda gerçek, bir yük treni gibi tam güçle bana çarptı.

Ölmüştü.

O gece onunla birlikte benim de bir parçam öldü.

Yerini *asla* dolduramayacağım bir parça.

Ancak çoğu insanın aksine, benim için üzölmek bir seçenek değildi.

Sanki ruhumun yerinde artık küçük bir kıvılcım vardı ve bu kıvılcım, şeytanın yanan lastikler fırlattığı dev bir yangına dönüşmüştü.

Lastikler hiçbir zaman tam olarak sönmez.

Şeytan da öyle.

O yangın beni tamamen sardı.

Geride hiçbir şey kalmayana dek.

S DAMIEN

BAŞLANGIÇ GECESİ

O geceden sonra asla aynı olmadım. İçimde kalan son insanlık kırıntıları da yok olduğunda geriye yalnızca boş bir kabuk kaldı. Babamla neredeyse hiç konuşmuyorduk. Zaten eve nadiren uğruyordu. Ben de öyle.

O evin yakınında bulunmaya bile katlanamıyordum. *Elm Sokağı'ndaki İntihar Evi.*

Haftalık avlarımız bıçak gibi kesildi. Sonraki üç yıl boyunca gecelerimi çoğunlukla parktaki banklarda bazılarını ise Micah'nın kanepesinde uyuyarak geçirdim.

Ailesi bana karşı çok iyiydi.

Aslında bunun adı sadece acıydı.

İçimdeki öfke her geçen gün daha da büyüyordu. Anneme olanları bir türlü aklım almıyordu. O gece kaçmayı planlamıştık.

Akıl alır hiçbir yanı yoktu, bu da beni daha çok öfkeliyordu.

İçimdeki karanlığı serbest bırakmak için bir çıkış yolu bulmalıydım ve okulda çıkardığım kavgalar yeterli gelmiyordu.

Çok geçmeden, kana susamaya başladım.

Bunu arzuluyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Ancak sadece birini kanatmayı değil... Kanıyla yıkanmayı istiyordum.

Sadece bu düşünce bile beni tahrik etmeye yetiyordu.

En sonunda, on sekizinci doğum günümde, gece yarısını biraz geçe, bir adamı takip ettim. Son birkaç haftadır onu uzaktan izliyordum. Kadınları sözlü olarak aşağılamaktan hoşlanıyordu ve henüz fiziksel bir şiddete tanık olmasam da bunun hiç yaşanmadığını söylemek mümkün değildi.

Yaklaşık on dakika önce, bir barın önünde bir kadına bağır-mıştı. Ağza alınmayacak küfürler savurmuştu.

Bu gece bu sona erecekti.

Hava o kadar soğuktu ki kendi nefesimi görebiliyordum. Siyah deri eldivenlerimin altındaki parmak uçlarım hissizleşmişti. Ancak kışın en dondurucu günlerinde bile vücudum alev alev yanıyordu.

Damarlarımda çılgınca adrenalin pompalanıyordu.

Loş ışıklardan yeterince uzakta, gölgelere karışarak avımı takip ettim. Kurbanım parkın içinde sendeleyerek ilerliyordu. Bu düşündüğümünden daha kolay olacaktı.

Son üç yıldır bu an için hazırlanıyordum.

Bu av için.

Yalnız olup olmadığımızdan emin olmak için etrafı taradım. Park tamamen boş ve karanlıktı. Bu, üstünlüğün bende olduğu anlamına geliyordu. Ayakları dolaşıp dizlerinin üzerine düştüğünde dudaklarım sadistçe kıvrıldı.

İşte buradaydı. Âdeta şeytanın benim için özel olarak hediye paketi yapıp sunduğu bir armağandı.

Şimdi bu fırsatı değerlendirme zamanıydı.

Yavaşça ona doğru ilerledim. Arkasından yaklaşıırken tökezleyerek ayağa kalkmasını izledim. Ancak bir adım daha atamadan donakaldım. Duyularım anında keskinleşti. Bir şeyler ters gidiyordu.

Bunu iliklerimde hissedebiliyordum.

Yalnız değildik.

Aniden, baştan ayağa siyahlar içinde bir siluet ağaçların arasından çıktı. Yüzü bir tür maskeyle kaplıydı. Ancak bana doğru gelmiyordu. Sarhoş adama doğru ilerledi ve başına sert bir darbe indirerek onu yere serdi.

Arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

Birkaç saniye içinde başıma koyu renkli bir başlık geçirildi ve kollarım arkamdan sıkıca bağlandı. Birden fazla kişi olmalıydı. İlk başta onlara karşı koymaya çalıştım. Ancak aniden yere yatırıldım. Bileklerim plastik kelepçeyle bağlandı.

Çok fazlalardı. Dört kişi? Belki beş?

Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Her şey saniyeler içinde olup bitmişti.

Biri bile ses çıkarmamıştı.

Çok hızlıydılar. Çok hesaplıydılar. Bunu daha önce de yapmışlardı.

Ancak kolay kolay teslim olmayacaktım. Tüm gücümle kıvranarak ellerinden kurtulmaya çalıştım, vücuduma yapışan ellerle boğuştum. Ta ki başıma sert bir şeyle vurulana ve her şey kararana kadar.

Sonunda kendime geldiğimde, etrafımdaki tüm detaylara dikkat kesildim.

Başım zonkluyordu. Kafatasıma aldığım darbe yüzünden sersemlemiştim fakat yine de tetikteydim. Başım hâlâ örtülüydü ve lanet olası hiçbir şey göremiyordum. Karanlığın içinde gözlerimi kırptırdım, yüzümden boncuk boncuk terler süzülüyordu. Bir sandalyeye zincirlenmiş gibiydim.

Piç kuruları.

Onları öldürecektim.

Tam o sırada gür ve derin bir ses odanın içinde yankılanarak beni hazırlıksız yakaladı. "Onu buraya zarar görmeden getirmeniz gerektiğini açıkça belirtmiştim."

“Bize karşı koydu,” diye cevap verdi başka bir ses.

“Tabii ki öyle yaptı,” diye karşılık verdi derin ses. “Bunu öngörmüştük, değil mi?”

“Evet, efendim,” diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

“Çıkarın şu başlığı,” diye emretti.

Sorgusuz sualsiz itaat ettiler.

Başlık nihayet başımdan çekilip alındığında ciğerlerime derin bir nefes çektim. Gözlerimin loş ışığa alışması birkaç saniyemi aldı. Odayı taradım, beş kişiydiler.

Beni kaçıranlar.

Baştan ayağa siyah giyinmişlerdi ve gerçek kimlikleri maskele-
rin ardına gizlenmişti. Her biri, yüzlerine sıkıca oturan krom bir
kuru kafa maskesi takıyordu. Hepsi aynıydı. Ama bir yandan da
hepsi farklıydı.

Onlara sert bir bakış attım. Dudaklarımdan kayıtsız bir kah-
kaha döküldü. “Çok yazık. Kendimi dışlanmış hissediyorum,”
derken sesimde yoğun bir alaycılık vardı. “Galiba davetiye elime
ulaşmamış.”

O sırada gölgelerin içinden uzun, karanlık bir siluet öne çıktı.
O da maskeliydi.

“Damien,” diye seslendi, artık tam anlamıyla üzerimde dikili-
yordu. “Doğum günün kutlu olsun.”

Harika. Pislik beni tanıyordu. Alaycı bir şekilde homurdan-
dım. “Gerçekten mi?”

“Bir süredir,” dedi. “Uzun bir süredir bu anın gelmesini bek-
liyordum.”

Başımı yana eğerek omuz silktim. “Öyle mi?” diye sordum
alaycı bir şekilde. Eski ahşap zemine tükürdüm. Burası bir tür ba-
raka mıydı? Ya da bir kulübe? “Sesin tanıdık gelmiyor.”

Bana doğru yaklaşıp kapüşonunu indirdi. Ardından maskesini
çıkardı ve bir çift lacivert gözle karşılaştım. “Seni en son gördüğüm-
de küçücük bir çocuktun. Yalnızca dört yaşındaydın... sanırım.”

“Üzgünüm dostum. Hatırlamıyorum,” diye cevap verdim sinsi bir sırıtışla. “Belli ki unutulmaz bir ilk izlenim bırakmamışsın.”

“Tam bir ukalasın, değil mi?” diye sordu kuru bir kahkahayla, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Göz devirdim ve zincirlere doğru yaslanarak sağlamlıklarını test ettim. “Öyle söylerler,” diye mırıldandım. “Ne sikime burada-
yım? Eğer niyetin işkence yapmaksa açık söyleyeyim, ben varım. Elinden geleni ardına koyma.”

“İkiniz arasındaki benzerlik rahatsız edici.”

Bütün kaslarım gerildi ve boynumu zorlayarak gözlerinin içine baktım.

“Tıpkı ona benziyorsun. Babana.”

Zincirlere karşı mücadele ettim. Nafile kaçış denememle birlikte zincirler gürültüyle birbirine çarptı. Dudaklarımdan öfke ve hayal kırıklığıyla hırıltılar döküldü.

“Ama sen onun gibi değilsin,” diye ekledi başını sallayarak. “Ondan nefret ediyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum.”

“Peki bunu nereden biliyorsun?” diye tısladım.

“Çünkü hislerimiz karşılıklı, Damien,” diye açıkladı neredeyse fısıldayarak.

“Babamı nereden tanıyorsun?”

“O benim kardeşim,” dedi. “En azından... Bir zamanlar öyleydi.”

“Saçmalık,” diye karşı çıktım.

Yüz ifadesi yumuşadı. “Sen benim yeğenimsin, Damien.” Eldivenli elini ceketinin cebine kaydırarak bir fotoğraf çıkardı. “Biz bir aileyiz.”

Kafam karıştı.

Fotoğrafta iki adam yan yana duruyordu ve aralarında küçük bir çocuk vardı.

O çocuk bendim.

Babam daha önce kardeşi Peter’dan bahsetmişti. Fakat sonra adını bir daha anmamıştı.

“Zincirlerini çözün,” diye emretti. Adamları derhal itaat etti ve zincirler gürültüyle yere düştü. Bana arkasını dönerek fotoğrafı tekrar ceketinin cebine koydu. “Baban çok kötü bir adam. Ama her zaman böyle değildi.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Seni uzaktan izliyordum,” diye itiraf etti, bakışlarımla buluşarak. “İlk kez bir adamın ölümüne tanık olduğunda sadece yedi yaşındaydın. Öyle değil mi?”

Boğazımda biriken yumruyu zorla yutkunarak ayağa kalktım. “Beni bu kadar yakından mı izliyordun? Gerçekten çok duygulandım,” diye alaycı bir şekilde başladım. “O zamanlar bir bakıcıya ihtiyacım yoktu, şimdi de kesinlikle yok.”

“Biz masum insanları öldürmeyiz,” diye karşılık verdi. “En azından elimizden geldiğince. Toplum, masumları kaybettiğinde yas tutar. Ancak bazıları için aynı şeyi söyleyemeyiz. Biz de bunu kendi avantajımıza kullanıyoruz.”

Çenemi sıktım. “Sanki sizden biriymişim gibi, *biz* diyorsun,” dedim, başımla ayakta dikilen beş adamı işaret ederek. “İyi bir takım oyuncusu olmadığımı söyleyebilirim.”

“Sen benim kanımdansın, yeğenim,” diyerek karşı çıktı ve maskesini küçük, ahşap bir masanın üzerine koydu. “Üstelik artık on sekiz yaşındasın.”

“Lafı dolandırma, ihtiyar...”

“Bize katılmanı istiyorum,” dedi sakince. “Sana aradığın çıkış yolunu biz gösterebiliriz.”

“Çıkış yolu,” diye tekrarladım.

“Güce susamışsın,” diye konuştu bana yaklaşarak. Fazla yakındı. Geri adım atmak yerine yerimde dimdik durdum. “Kan dökmeye. İntikam almaya.”

“Ve sen de beni durdurmaya çalışacaksın,” diyerek onun yerine cümlesini tamamladım.

“Tam aksine,” dedi gözlerinde gizemli bir parıltıyla. “Sana bir

seçim hakkı sunuyorum, Damien. İçinde annenin ölümünden beri birikmiş olan o öfkeyi serbest bırakmanın bir yolunu gösteriyorum.”

Annemin adı geçer geçmez öfkelen dim. Boğazına yapışabil mek için üzerine atıldım. Adamları beni engellemek üzere hemen harekete geçti fakat o elini kaldırarak hepsini durdurdu.

Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı, öfke den titriyordum. “Annem hakkında tek kelime daha edersen,” diye tehdit ettim öfkeyle. “Siktiğimin bağırsaklarını deşerim.”

Derin bir nefes verdi. “Annenin gerçekten intihar ettiğinden ne kadar eminsin?”

Midem bulandı.

“Ölmeden bir hafta önce bana bu mektubu gönderdi,” dedi, cebinden küçük bir kare halinde katlanmış bir kâğıt çıkararak. “Benden yardım istemişti. Seni ve kendisini babandan uzaklaş tırmak istiyordu. Bu, onu geride bırakmak anlamına gelse bile.”

Mektubu hırs la açtım ve annemin el yazısını anlamaya çalışa rak gözlerimi kıstım.

PETER,

Giderek daha da kötüleşiyor. Damien için her geçen gün daha fazla korkuyorum. Onu buradan uzaklaştırmalıyım. Bu ev şeytan tarafından lanetlenmiş. Biliyorum, onu uzaktan izlemeni istemiştin ancak bu evde biraz daha kalırsak başımıza korkunç bir şey geleceğini hissediyorum. Onu buradan götüreceğim. Babası her geçen gün daha korkunç bir canavara dönüşüyor ve bunun devam etmesine izin vermeyeceğim. Damien’i çok seviyorum ve onun daha fazla acı çekmesine dayanamam. Lütfen, onun on beşinci yaşına bastığı gece saat 23:30’da kulübede bizimle buluş.

Her şey için teşekkür ederim. Eğer başıma bir şey gelirse, bil ki bu kendi ellerimden olmayacaktır. Oğlum asla bırakmam.

-Donna

“Kahretsin!” diye hırladım acıyla, oda etrafımda dönüyordu.

Her şey bir anda üzerime çöktü. Başımı yana çevirip kusarken midemdeki safra ve akşam yemeğim birbirine karıştı. Boğazım kapanmaya başladı. Göğsüm daralırken kalbim göğsümden fırlayacak gibi şiddetle çarpmaya başladı.

“Baban bir tarikat üyesi,” diye açıkladı. “Kendilerine Kutsal İlâhi diyorlar. Bu yüzden neredeyse tüm zamanını kilisede geçiriyordu. Ancak o duvarların içinde Tanrı’ya ibadet etmiyorlar. Onlar Şeytan’ın hizmetkârları.”

“Onu öldüreceğim. Hepsini öldüreceğim,” diye hırladım, kapıya doğru atıldım fakat Peter’ın adamları beni hemen yakaladı. Pençelerinden kurtulmayı başardığımda birkaç kişi daha beni yerimde tutmak için harekete geçti. “Siktirin gidin başımdan!”

“Başaramazsın.” Peter sesini yükselterek yolumu kapadı. Gözleri boş bakıyordu. “Bu işe tek başına girersen kaybedersin. Yıllar önce adamlarım onların elinde öldü.”

“Belli ki benim kim olduğumu bilmiyorsun,” diye tısladım öfkeyle. “Ne yapacağımı, neler yapabileceğimi...”

“Ah, biliyorum,” diye sözümü kesti sesini yükselterek. Başını eğdi ve bakışlarım ellerimde buruşturup sıkıca tuttuğum mektuba dikti. “Annen bu işe bulaşmanı hiç istemedi. Seni bu işin dışında tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair ona söz verdim.”

“Anneme verdiğin söz benim için hiçbir şey ifade etmiyor,” diye hırladım. “Annemi o öldürdü. İntihar süsü verdi. Bunu biliyorum.”

“İkimiz de aynı şeyi istiyoruz.”

“Bu benimle pislik babam arasında,” dedim sertçe. “Bu işe bulaşma.”

“Bu ondan çok daha büyük bir mesele, Damien. Ne yazık ki annen bu savaşta kurban verilen tek kişi değildi. Ayrıca şimdi ilk hamleyi senin yapmanı bekliyor. Göremiyor musun?” dedi yavaşça. “Kötü bir adam tarafından yetiştirildin. Bir psikopat. Yıllar

boyunca seni neden öldürmeye zorladığını sanıyorsun?” Parmağını şakağına vurdu. “Seni eğitiyordu. Üstünde hâkimiyet kurup zihnine girmeye çalışıyordu. Bunun sonucunda beynin diğer çocuklardan farklı gelişti. Ancak artık çocuk değilsin. Bir yetişkinsin ve kendi kararlarını verebilecek güce sahipsin.”

“O zaman şunu bilmelisin ki kimse benim üzerimde hâkimiyet kuramaz,” diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Senin de zihnime girip beni yönlendirmene izin verecek değilim.”

“Amacım bu değil,” diye karşı çıktı. “Ve seni durdurmayacağım.”

“Öyleyse benden ne istiyorsun?” Sabırsızca tersledim.

“Uzmanlığını,” dedi sanki cevabı apaçık ortadaymış gibi. “Yıllardır birbirimizin yoluna çıkmadık. Ancak artık ateşkes bozuldu. Masum insanlar şeytana kurban ediliyor. Daha geçenlerde adamlarımdan birini öldürdüler. Kontrolden çıktılar ve durdurulmalılar.”

Çenemi sıkarak gözlerinin içine baktım. “Benden senin için öldürmemi istiyorsun.”

“Benimle *birlikte* öldürmeni istiyorum,” diye düzeltti. “Bizimle birlikte. Biz burada bir kardeşlik kurduk. Bize katıl, yeğenim. Kaosa son vermemize yardım et. Onları birlikte yok edelim.”

“Burası *ne*?” Loş ışıkla aydınlanan odaya göz gezdirdim ve başlangıçta gördüğümünden çok daha fazla üye olduğunu yeni fark ettim. “Siz *nesiniz*?”

“Öfkeli, dengesiz ve bu acımasız dünyayla bağı kopmuş insanların gizli cemiyeti.” Adamlardan biri hemen yanıt verdi.

“Burada yaptığımız şey intikam almak,” diye açıkladı Peter. “Adaleti kendi ellerimizle sağlıyoruz.”

“Davamız için aramıza katıl,” dediler hep bir ağızdan. “Bilinmeyen. Bahsedilmeyen. Görünmeyen.”

Peter sırtıttı ve saniyeler içinde karararı gözleri benimkilerle buluştu. Ruhunun derinliklerinde alevlenen öfkeyi görebiliyordum.

Avlanma isteğini.

Öldürme arzusunu.

Tüm kalbiyle kan dökmeyi arzuluyordu.
Nihayet bana ne demek istediğini anladım.
Karşımda duran maskeli adamlara baktım.
Onlar, tıpkı benim gibiydiler.

JENSEN

Tüylerim diken diken oldu. Takip ediliyordum. Bunu biliyordum.

Birinin bakışları kafatasımın arkasına mihlanmış gibi hissediyordum. Yine de omzumun üzerinden geriye her baktığımda kimseyi görmüyordum.

Belki de hepsini kafamda kuruyordum.

Paranoya sinsice içime işliyor, tüm duyularımı keskinleştiriyordu.

Aniden arkamdan gelen belli belirsiz ayak seslerini duydum. Hızla döndüm ve... hiçlikle yüzleştim.

Kimse yoktu.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti süzüldü ve havada garip bir elektrik çatırdadı. Ortalık rahatsız edici derecede sessizdi.

Rüzgâr bir anda şiddetlendi, yüksek sesle uğuldayarak sessizliği bozdu.

Huzursuzca soluğumu vererek etrafı taradım. Olağandışı bir şey yakalama umuduyla bakışlarımı karşı kaldırımın ardındaki ağaçlık alana kilitledim.

Gözüme hiçbir şey takılmadı.

Sonra, sağ tarafımdaki ıssız kavşağa göz gezdirdim. Görünürde tek bir araba bile yoktu. İnsan da yoktu. Tabii ki yoktu. İçten içe kendime kızdım. Artık resmen on sekizime girmiştım, saat neredeyse sabahın ikisiydi. Programdan resmi olarak çıkışımı kutluyordum.

Bu gece benim gecemdi.

Şu anda ihtiyacım olan son şey daha fazla adrenalin olsa da enerji içeceğimden bir yudum aldım. Trafik ışıkları yeşilden sarıya, ardından kırmızıya dönmeye devam ediyordu.

Sanki bir uyarı gibiydi.

Benimle alay ediyorlardı.

Yeşil... Her şey yolunda. Sadece paranoyaklık yapıyorsun. Kimse seni takip etmiyor.

Sarı.... O zaman neden vücudundaki her hücre aksini iddia ediyor? Boynun neden kaskatı? Tenin neden bu kadar karıncalanıyor? Neden bu kadar korkuyorsun?

Kırmızı... Kaç. Kaç. KAÇ!

İçgüdülerime güvenerek bir anda koşmaya başladım. Attığım her adımda enerji içeceğim elime dökülüyordu. Kutuyu bırakıp arkamda bir yerlere düşürdüm.

En yakın sokağa yönelirken kalbim boğazımda atıyordu. Tek bir sokak lambası vardı, o da önce titredi, ardından tamamen söndü. Zifiri karanlık etrafımı sararken adımlarımı yavaşlattım. Yanlış sokağa sapmışım.

Burası çıkmaz sokaktı.

Ayın soluk ışığı gölgelerin arasından çıkan silüetleri görmeme yetti. Ay ışığı yüzlerini aydınlattı.

Hayır.

Maskeler.

Kuru kafalar.

Ayaklarım birbirine dolandı ve geriye doğru tökezledim. Sert beton zemine düştüm ve korkudan felç olmuş halde onlarla yüzleştim.

Daha hareket etmeye bile fırsat bulamadan başımdan koyu renkli bir başlık geçirildi ve ışığı tamamen kesti.

Uykumdan şiddetle çekilip uyandırıldığımda, yatağımın kenarında gezinen birkaç karanlık siluete baktım. Aniden siyah deri eldivenli eller bana doğru uzandı. Ses çıkarmama fırsat kalmadan ağzıma bir şey tıklandı. Başıma bir başlık geçirildi ve yüzüstü döndürüldüm. Adrenalin damarlarımda dolaşırken var gücümle onlara karşı koymaya çalıştım.

Ellerim sırtımda, soğuk ve sert bir şeyle sıkıca bağlandı. Bir plastik kelepçe miydi? Her neyle bağladılarsa, bileklerimi acıtıyor ve kurtulmamı imkânsız hale getiriyordu. Görüşüm tamamen kesilmişti ve boğazıma tıkılan şey nedeniyle attığım her çığlık çaresizce bastırılıyordu.

Beni yataktan kaldırdıkları sırada çıt bile çıkarmadılar. Dizlerimin bağı çözüldü ve odanın zeminine çakıldım. Ağır ayak sesleri etrafımda yankılanırken, biri beni kaldırıp omzuna attı.

Kulaklarıma donuk bir çınlama yerleşti ve bedenim savaş ya da kaç moduna girdi. Fakat ne kadar kıvranırsam kıvranayım beni sımsıkı tutmaya devam ettiler.

Artık hiçbir şey göremiyor olsam da çevremde olup bitenleri hissedebiliyordum. Cırcır böcekleri cıvıldıyor, rüzgâr uğulduyordu. Saniyeler içinde dışarı çıkarılmıştım. Acaba pencereden miydi?

Sudan çıkmış balık gibi tüm gücümle sağa sola çırpınıp durdum.

Soğuk ve nemli çimlerin üzerine yuvarlandığımda içlerinden biri, “Siktir!” diye homurdandı.

Ansızın, kollarımdan ve bileklerimden kavrandım. Beni kaldırıp taşıdılar.

Uzaktan bir araç kapısının açıldığını duyabiliyordum. Bir minibus müydü?

Bir anda, acımasızca içeri fırlatıldım ve sert bir şekilde zemine çarptım. Artık biliyordum. Başarısız olmuştum. Kaçmam mümkün değildi.

Mahvolmuştum.

Zaman durmuş gibi hissettirse de akmaya devam ettiğini biliyordum.

Beni kaçırانlar hâlâ sessizdi.

Araç aniden durdu ve sürücünün frene sertçe basmasıyla yüzümün üzerine savruldu. Beni dışarı çekip çıkardıklarında serin havayla irkildim. Neredeydim? Benden ne istiyorlardı?

Son anlarımı mı yaşıyordum?

Gerçekten on sekizinci yaş günümde mi ölecektim?

İki kişi omuzlarımı sıkıca kavrayarak beni yönlendirdi. Toprak ve kuru yaprakların ayaklarımın altında ezilişinden, ormanda olduğumu anlayabiliyordum. Yol boyunca birkaç dala takılıp sendeledim ancak bir şekilde ayakta kalmamı sağladılar.

Uzun bir yürüyüşü. Sonsuzmuş gibi hissettirdi.

Kalbim kaburgalarımın içinde şiddetle çarpıyordu ve her an gelecek bir darbe için tetikte bekliyordum.

Yoksa neden beni gecenin bir yarısı ormanın derinliklerine götürüyorlardı ki?

Aniden tekrar birinin omzuna fırlatıldım ve birkaç basamak yukarı taşındım. Gıcırdayarak açılan bir kapının sesi kulaklarımı doldurdu.

Beni nereye getirmişlerdi? Ne haltlar dönüyordu?

Bir sandalyeye zincirlenir zincirlenmez gözlerim fal taşı gibi açıldı. Karanlıkta hızla gözlerimi kırıştıtarak etrafımda olup biteni anlamaya çalıştım. Alnımdan boncuk boncuk ter süzölüp yüzümün kenarlarından aşağı aktı. Klostrofobi beni ele geçirdi. Nefes almak bile giderek zorlaşıyordu.

Zincirler, ben altlarında debelenirken gürültüyle şangırdıyordu.

Sonra aniden başlık yukarı çekildi. Gözlerim odanın her köşesine yayılmış birkaç fenerin loş ışığına yavaş yavaş alıştı. Gölge-lerin içine gizlenmiş birkaç karanlık siluet vardı. Sonunda hepsi

birer birer öne çıktı, dimdik duruyorlardı. Hareketsizce. Baştan aşağı siyah kıyafetler giymişlerdi ve krom kuru kafa maskeleri yüzlerini saklıyordu.

Bütün vücudumu keskin bir ürperti sardı.

İçlerinden biri karanlığın içinden sıyrılıp yanıma geldi ve üzerimde yükseldi. İrkilerek zincirleri şangırdattım ve bileklerimdeki plastik kelepçeyi zorladım. Derimi kesiyordu ama yine de bir saniye bile ara vermeden çabalamaya devam ettim. Adam ceketinin cebinden bir bıçak çıkarırken adrenalin damarlarımda çılgınca dolaşıyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak acının vücudumu ele geçirmesini bekledim.

Ancak tek bir keskin hareketle plastik kelepçeyi kesip ellerimi tekrar hissetmemi sağladı. Hızla atan kalbim yavaşlamaya başladı. Maskesine bakarken güçlkle nefes aldım. Siyah eldivenli elini kaldırdı, bir an tereddüt ettikten sonra ağızındaki bezi çıkardı.

“Sen de kimsin?” diye hırladım, çatlamış ve kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatırken. Bedenimi zincirlere karşı iyice gererek güçlerini test ettim. Sapasağlamdılar.

Odada en az sekiz kişi vardı, gölgelerin arasında muhtemelen daha fazla kişi saklanıyordu.

Zihnimde kurduğum her senaryonun sonu tek bir kapıya çıkıyordu. Buradan canlı çıkmamın hiçbir yolu yoktu.

“Hoş geldin, Micah,” diye gürledi derin bir ses. “On sekizinci yaş gecene.”

Düzenleme
Ny.ozlem

6

DAMIEN

5 YIL SONRA

Onu arkadan sertçe becerirken göğüsleri her yöne savruluyordu. Kalçalarım her itişte sertçe onun kıcına çarpıyordu. Ona daha derinlemesine girdim ve elimle belinin ön tarafına uzanarak parmaklarımı uyluklarının arasına kaydırdım.

Klitorisine hafif bir baskı uygulayarak okşamaya başladım. Bacakları titremeye başladı ve öne doğru kaydı.

“Evet, lütfen,” diye yalvardı kalçalarını geriye doğru iterek. “Durma.”

Ben daireler çizmeye devam ederken klitorisi dokunuşumun altında arzuyla kabardı. Tekrar tekrar sertçe içine girdim ve yatakta daha da ileriye kaydı. Kısık, istek dolu inlemeleri kısa sürede yüksek, tatmin olmuş çığlıklara dönüştü.

“Ah, siktir, evet,” diye inledi kollarının üzerine düşerken.

O yüzünü yatağa gömerek çarşafı sıkıca kavrarken hızımı artırdım. Sırtına açtığım küçük kesiklerden akan kanı izleyerek acımasızca daha derine girdim. Sırılsıklam olmuştu. Onu dördüncü kez doruğa ulaştırırken suları uyluklarından aşağı süzölmeye devam etti ve yatağa birikti.

“Siktir,” diye inledi, iç duvarları etrafımı sıkıp fişkırarak boşalırdı.

“Ne kadar da pis bir kızsın,” diye dişlerimi sıkarak fısıldadım, kalçalarına tutunarak. Parmaklarım tenine derinlemesine gömülürken kendimi boşalmaya zorladım.

Ancak yapamadım. Hiçbir zaman yapamıyordum.

Bu benim lanetim olmalıydı.

“Lütfen benim için boşal,” diye inledi bitkin halde. Oysa tüm işi yapan bendim.

Onun vücudu terle sıırıslıklam olmuştu. Benimki de öyle. Nefes nefese kalmıştım, göğsüm her sert nefes verişimde hızla inip kalkıyordu.

“Damien,” diye seslendi Jensen, yatak odamın kapısını açarak.

“Ah, Tanrım!” Cindy çığlık attı. Çarşafı göğsüne sıkıca sararken yatağın kenarından yere düştü. “Ne halt ediyorsun! Çık dışarı!”

“Benim hatam,” dedi sinirle, bakışlarını kaçırarak.

“Efendim?” Sığ bir nefes aldım, hafifçe ona döndüğümde dizlerim yatağa daha da gömüldü. “Ne var?”

Bakışlarını sertleşmiş aletime kaydırıp, ardından başını hafifçe sallayarak gözlerini tekrar benimkilerle kilitledi.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedi.

“Tanrı aşkına. Şu an biraz meşgulüm.” İç çekerek başımı geriye attım. “Daha sonra orada buluşabilir miyiz?”

“Hayır,” dedi net bir şekilde.

Nedenini anında anladım.

Kondomu çıkarıp komodinin yanındaki çöpe attım.

Zaten yakın zamanda boşalacak gibi değildim.

“Üzgünüm,” dedim Cindy’ye, rahat adımlarla dolabıma yönelirken. Bir pantolon giyerken odamın kapısının kapandığını duydum.

Aletim anında yumuşadı.

“Gidiyor musun? Öylece?” diye sızlandı Cindy. “Nereye gidiyorsun?”

“İşe.”

“Bu saatte mi?”

Onu duymazlıktan geldim.

Cindy yere saçılmış giysilerini toplama işini ağırdan aldı. Ben hazır olduğumda kapının yanında bekliyor ve kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu.

“Arkadaşına bir dahaki sefere kapıyı çalması gerektiğini söylemelisin,” diye homurdandı.

“Söylerim.”

“Beni arabaya kadar geçirecek misin?”

“Tabii,” dedim.

“Bunu tekrar yapacak mıyız?”

“Evet.”

“İlgileniyormuş gibi görünmüyorsun,” diye sessizce sitem etti.

“İlgileniyorum, bebeğim.” Sabırsızca iç geçirdim. Yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attım. “Şimdi izin ver seni geçireyim.”

Cumartesi geceleri Boston’daki kulüp her zaman tıklım tıklım olurdu ancak bu gece her zamankinden de fena görünüyordu. Sokak köşelerinde yüksek ve rahatsız edici bir gürültü hâkimdi. Kaldırımında ilerledik ve sıranın en önüne geçtik. Koruma bizi içeri alırken arkamızda kalan insanların şikâyetlerini hafifçe işittik.

Adamın biri saldırgan bir şekilde, “Lanet olası pislik,” diye bağırdı.

Kulübün girişinde aniden durarak sesin geldiği yöne döndüm. Gözlerim, homurdanarak şikâyet etmeye devam eden adamın gözleriyle buluştu. Ancak beni gördüğü anda sustu. Sert bir bakış attığımda ağzı kendiliğinden kapandı ve tek kelime daha etmedi.

Ona soğuk, boş gözlerle bakmaya devam ettim.

Şikâyet etmeye devam etmesi için resmen onu kışkırttım.

Fakat o tam tersini yaptı ve kapının önündeki bariyerin arkasında sessizce dikildi. Küçük bir korkak gibi. Sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyordu.

“Sorun mu var?” diye sordu koruma, tereddüdümü fark ederek.

Başımı çevirmeden, sadece gözlerimi kaydırarak ona baktım.

“Hayır,” dedim, ardından boyundan büyük laflar eden adama bir kez daha sert bir bakış attım. “Sorun yok.”

Bununla birlikte kulübe girdik. İçeride çalan rahatsız edici müzik kulak tırmalarken zemin ayaklarımızın altında sallandı.

Koridor bizi siyah beyaz deri koltukların kare şeklinde dışa dönük şekilde sıralandığı odaya götürdü. Ortada büyük bir mermer masa vardı, üzerine içkiler ve kişisel eşyalar rastgele bırakılmıştı. Tavan etkileyici derecede yüksekti ve dörtlü *stereo* hoparlörlenden baştan çıkarıcı bir müzik yankılanıyordu. Havada süzülen ince bir duman tabakası dans pistinde kendinden geçercesine dans eden bedenlerin arasından yol alıyordu.

Altın ve kırmızı renkli ışıklar tavandan aşağı süzülürken, neon yeşili ve mor ışıklar bar tezgâhlarının altını aydınlatıyordu. Herkes o kadar sıkışık duruyordu ki hareket edecek neredeyse hiç alan yoktu. Kalabalığın arasından ilerleyerek bara ulaştım. James, shot bardaklarımızı siyah mermer tezgâhın üzerinden bize doğru kaydırды.

Başımı hafifçe sallayarak ona teşekkür ettim. Derin bir nefes vererek arkamı döndüm ve çevremi inceledim.

Bizim için burası sıradan bir kulüptü.

Ancak diğerlerine göre öyle değildi. Boston’ın en iyi fetiş kulübü olarak nam salmıştı.

Kırbaç istasyonları, her boyutta kırbaç ve değneklerle donatılmıştı. Biri neredeyse bir tabut büyüklüğünde, diğeri ise köpek kafesine benzeyen iki kafes vardı. Ayrıca sıcak mum damlatma istasyonu ve iğne ile ateş oyunlarının sergilendiği bir alan da mevcuttu.

Alt katta neler yaşandığını bir bilselerdi...

“Tahmini varış süreleri nedir?” diye sordum Jensen’a müzik sesini bastırarak. O sırada seksi siyah iç çamaşırları giymiş olan iki kadının bakışları dövmelerime ve gömleğimin altından belli olan kaslarıma kilitlenmişti.

“Aşağı yukarı on dakika,” diye cevap verdi.

Bardaklarımızı sertçe tokuşturarak viskiyi bir dikişte mideye indirdik.

“Artık aşağı inmeliyiz,” dedi Micah. “Üyelerin çoğu çoktan geldi.”

Uzun, aydınlık bir koridor boyunca onu takip ettim. Büyük metal bir kapıdan geçtiğimizde müzik sesi büyük ölçüde azaldı. Arka cebimden maskemi çıkarıp yanımdaki arkadaşlarıma döndüm ve onların da aynı şeyi yaptığını gördüm. Maskemi yüzüme yerleştirmeden önce saçlarımı geriye ittim, ardından kayışı başımın arkasından ayarladım.

Sonunda, kulübün en arka tarafında bulunan asansörlere vardık. Kısa bir an için yukarı bakarak kameraya göz attık, çünkü monitörün arkasında birilerinin bizi izlediğini biliyorduk. Jensen erişim kartını okuttu ve birkaç saniye içinde asansör kapısı tiz bir sesle açıldı.

Alt kata indiğimizde, Kardeşlik’in çoğu üyesi yerlerini almıştı. Herkes tamamen siyahlar içindeydi ve yüzlerini gizleyen ürkütücü kuru kafa maskeleri takıyorlardı. Ancak bizden biriyseniz, her maskenin üzerindeki küçük detaylardan her üyenin kim olduğunu ayırt edebilirdiniz.

Peter odanın ortasında yer alan uzun, siyah masanın başında duruyordu. Bu gece herkes tetikte görünüyordu. Sıcak ve bunalıcı havada yoğun bir gerilim vardı. Daha yüksek statüye sahip olanlar masadaki sandalyeleri hak ediyordu. Bu, geri kalanımızın onların hemen arkasında durduğu ve onların etrafında karanlık silüetlerden oluşan bir halka oluşturduğu anlamına geliyordu.

Masanın her tarafında mumlar titrek bir şekilde yanarken başımızın üstündeki avize ahşap yüzeyi loş bir şekilde aydınlatıyordu.

“Bazılarınızın zaten tahmin ettiği gibi,” diye söze başladı Peter, avuçlarını masaya dayayarak. “Kutsal İlahi’ye dair hâlâ hiçbir iz bulamadık. Sanki hepsi bir anda buhar olmuş gibi.” Sesi otoriteyle doluydu. “Üç aydır hiçbir hareketlilik olmadı. Ne bir iz ne de geri döndüklerine dair en ufak bir işaret.”

Sandalyesine oturduğunda tavrında hafif bir değişiklik oldu. Öne eğilmiş duruyordu, rahat görünüyordu ama gergin omuzları ve sıkıdığı yumrukları aksini söylüyordu. Beklenmedik bir şekilde bana baktı. “Öne çık, Damien.”

Hiç tereddüt etmeden itaat ettim.

“Jensen ve Micah, siz de öyle,” diye talimat verdi.

Onlar da hiç tereddüt etmeden itaat etti.

“Kabul gecenizden bu yana üçünüz de Kardeşlik için son derece değerli oldunuz,” dedi Peter, masanın üzerindeki dosyayı alıp sandalyesini geriye iterken. Masanın köşesinden dolaşıp önümüzde durdu, hepimizin dikkatle kendisine kilitlenmiş bakışlarına karşılık verdi.

“Yeteneklerinize dayanarak, bu görev için en iyi adayların sizler olduğuna kanaat getirdim.”

Dosyayı elinden alırken gözlerimi ondan ayırmadım.

“Onu koruman çok önemli, Damien.”

“Evet, Efendim.”

Bir an dikkatlice beni izledi, ardından bakışlarını elimde tuttuğum dosyaya kaydırды. Elimi içine kaydırıp ilk bulduğum şeyi çıkardım.

Bir kızın fotoğrafı.

Güzel bir kız.

Kalbim hızla atmaya başladı, kulaklarımda hafif bir çınlama baş gösterdi.

Fotoğrafın tepesinde siyah renkli kalemle yazılmış bir isim vardı: *Quinn Rowland*.

Rowland.

Bu ismi tanıyordum. Hepimiz tanıyorduk.

Ve şimdi üçümüze de onu koruma emri verilmişti.

Ruhumda harlanan ateş bir anda yatıştı. İçime garip bir huzur hissi yayıldı. Nihayet bir amacım varmış gibi hissediyordum. Bu, alışık olmadığım bir duyguydu.

“Eğer Kutsal İlahi varlığını öğrenirse,” diye başladı, sesi alçaldı ve sonra sustu. “Hayatı tehlikeye girer. Anlıyor musun, Damien?”

Bakışlarımız kesişti. Bir an boyunca yoğun bir şekilde göz göze geldik. Gözlerimdeki ifadeden anladığımı biliyordu.

“Evet, efendim,” dedim net bir ifadeyle. “Onun güvenliğini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

“Felicity’nin adına.” Hep bir ağızdan ant içtik.

Peter sırasıyla Jensen ve Micah’ya baktı, ardından ürpertici bir ses tonuyla, tüylerimi diken diken eden kelimeleri dile getirdi.

“Ne gerekiyorsa.”

“Evet efendim,” diye hep bir ağızdan cevap verdik.

Ne gerekiyorsa.

“Kardeşlik her şeyden önce gelir,” dedi ve elini sertçe Jensen ve Micah’nın omuzlarına koyarak beni aralarına hapsetti.

“Kardeşlik her şeyden önce gelir,” diye bağırdık.

Peter önde yürüyerek sunağa doğru ilerledi, biz de hemen arkasından takip ettik. Diğer üyeler, yolumuzdan çekilerek bir geçit oluşturdu. O, yükseltilmiş platformdaki yerini alırken üçümüz onun önünde hareketsiz durduk. Sadakat yemini etmeye hazırдық.

“Vakit geldi,” diye ilan etti.

7

DAMIEN

Quinn'i ilk gördüğüm gün, ona olan takıntım gerçekten başlamıştı. Daha ilk bakışta, bağımlısı olmuşum. Güzelliğiyle beni büyülemişti. Hayatımda gördüğüm en çarpıcı kadındı.

Uzun, sarı saçları sırtına doğru zarifçe dökülüyordu. Boynundaki atkısını düzeltti ve pembeleşmiş burun ucunu paltosuna gömererek keskin kış soğuğundan korunmaya çalıştı. Onu şehir merkezindeki küçük, şirin kahve dükkânına kadar takip ettim. Buraya gelişinin bir tesadüf mü yoksa her sabah yaptığı rutinin bir parçası mı olduğunu merak ediyordum.

Kardeşlik sayesinde hakkında zaten birçok şey biliyordum.

Ancak beni en çok çeken şey, dosyasında yer almayan küçük ayrıntılardı.

Hakkında *her şeyi* öğrenmek istiyordum.

Kahve dükkânının kapısını açtı ve engebeli kaldırımında bastonuyla yürümeye çalışan yaşlı adama yol vermek için bekledi.

Adamın ona minnettarlıkla gülümsemesini bekledim. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, soğuk bir ifadeyle yere bakmayı tercih etti.

Buna rağmen Quinn, adam dikkatlice içeri girerken kapıyı açık tutmaya devam etti.

Bu durum onu, beni rahatsız ettiği kadar rahatsız etmiş görünmüyordu. O orada, soğuk havada, rüzgâr tenini ısırırken tamamen karşılıksız bir iyilik yapıyordu.

Karşılığında hiçbir şey beklemiyordu. Ben de bunu hiç *beklemiyordum*.

Bunu sadece iyi bir kalbi olduğundan, onu iyi hissettirdiği için yapıyordu.

Gülümsemesini sağlıyordu.

Bu benim için büyüleyiciydi. Hayatım boyunca onun kadar saf bir kalbe sahip olan bir insanla karşılaşmamıştım. Onu her zaman koruyacağıma dair kendime söz verdim. Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. *Bu* benim ikinci şansımdı.

Annemin hayatını koruyamadığım için kendimi affettirme şansıydı bu.

O benim için çok kıymetliydi. Çok masumdu.

Tıpkı Quinn gibi.

Öte yandan, etrafıma baktığımda her köşede ayrı bir kötülük görüyordum. Benim dünyamda, çocukluğumdan beri üzerime çöken boğucu bir karanlık vardı. Beni tamamen yutan bir karanlık.

Ancak o gün... o an... Quinn benim ışığım oldu.

JENSEN

Quinn'i ilk gördüğüm günü asla unutamazdım. Damien güvenli eve çağrılmıştı ve o gece onun yerine geçmem için beni göndermişlerdi. O dönemde Quinn, bir giyim mağazasında satış danışmanı olarak çalışıyordu.

Noel'e sadece iki hafta kalmıştı. Tavandan sarkan rengârenk ışıklar, şatafatlı süslemeler ve vitrinde sergilenen bir doğum sahnesi vardı.

Dışarıda durup camdan içeri göz gezdirmeden edemedim. Onu izledikçe hayranlığım daha da arttı. Fotoğraflarda güzeldi ama gerçekte beni tamamen etkisi altına almıştı.

Nazik bir yüzü vardı. Bunun ruhuna da yansıyor yansımadığını merak ettim.

Evet, öyleydi.

İster mezuniyet balosu için takım elbise arayan gergin ve yalnız bir çocuğa yardım ediyor olsun, ister mağazada çocuklarına yetismekte zorlanan bir anneye destek olsun... Quinn her zaman yardıma hazırды.

Onu izleyerek geçirdiğim bir yıl boyunca hakkında çok şey öğrendim. Boş zamanlarının çoğunu kitapçılarda geçirirdi. Kahvesini az kremalı, tek pompa vanilya ve şekersiz alardı. Annesi en iyi arkadaşıydı. Köpeklerle alerjisi vardı ama yoluna çıkan her köpeği sevip okşardı. Sushi yemeyi severdi ancak sadece pişmiş olanını tercih ederdi. Bir ambulans gördüğünde veya bir kilisenin önünden geçtiğinde haç çıkarırdı.

Babası o on yaşındayken ölmüştü.

Arabasında, orta konsolun içinde onun bir fotoğrafım saklıyordu.

Yabancılar da dahil olmak üzere herkese iyilik yapmayı severdi.

Melek gibiydi.

Quinn bu dünyadaki diğer insanlara benzemiyordu. O, olabilecek en saf insandı.

MICAH

Benim işim onu korumaktı. Onu bu karanlık, acımasız dünyadan sakınmak.

Bu benim için sadece bir görevden ibaretti.

Ta ki onu görene kadar.

O günden itibaren, onda farklı bir şeyler olduğunu hissettim. Yüzünden hiç eksilmeyen bir gülümsemesi vardı fakat bunun bir maske olup olmadığını merak ettim. O dönem, bunun sahte olmadığını düşündüm. Onun gerçekten mutlu biri olduğuna inandım. Hayata bu şekilde gözlerini açtığını varsaydım. Tamamen mutlu bir insan olarak.

O gün, posta kutusunun yanında durup zarfı sabırsızlıkla açarken Damien, Jensen ve ben, onu *Jeep'in* içinden izledik. Üniversiteye kabul edildiğini öğrendiğinde yüzünde beliren mutluluğa şahit olmak, hayatımın en güzel anlarından biriydi. Sevinç çığlıkları atarak ağlamıştı. Annesine öyle sıkı sarılmıştı ki biz bile o anın sıcaklığını hissedebilmiştik.

Kampüse ilk adım attığı gün oradaydık. Annesi, eşyalarını taşıırken ona yardım etti ve ardından birkaç blok ötede küçük bir kafede birlikte öğle yemeği yediler.

Quinn'le daha önce tek kelime bile konuşmamış olmamıza rağmen, onunla birlikte pek çok unutulmaz an yaşadık.

Hatta en acılarını bile.

Sadece onun değil, bizim de kalbimizi paramparça edenleri...

Okulun getirdiği stresle başa çıkmaya çalışmasını...

Ev hasreti çektiğinde odasına kapanmasını...

Hayatında hiçbir şey sabit kalmadı. Sürekli bir değişim içindeydi.

Ancak biz...

Biz hep vardık.

Bu asla değişmeyecekti.

Bir gece her şey aniden kontrolden çıktı. Sabahın dördünde Jensen'ı uyandırdığımda deliye döndü. "Bana yardım etmek ister misin?" diye sordum, başımla odasını işaret ederek.

"Ne halt ettin?" diye sordu, çenesi sıkarak.

Koridorda hızla ilerleyip odama girdiğimde yalnızca dün gece kontrolümü kaybettiğim için değil, aynı zamanda ortalığı düzgün temizlemediğim için de kendime lanet ettim.

"Kendimden geçtim," dedim umursamaz bir tavırla. "Tek bir şeyi bile hatırlamıyorum."

Tek bildiğim, banyomdaki ölü heriften bir an önce kurtulmam gerektiği idi.

Jensen arkamdan banyoya kadar geldi. Kapıyı iterek açıp içeri girdiğimde, bakışları Ben'e kilitlendi.

Benjamin Fisher.

Quinn'in ara sıra konuştuğu herif.

Jensen ellerini yüzüne kapattı, ardından gözlerini kısarak bana baktı. "Kim bu?" diye sordu, uykusuzluktan gözlerinin altı mosmor olmuştu. "Ne halt oldu burada?"

"Onun sınıfından biri," diye açıkladım. "Kampüste peşinde dolaşıp duruyordu, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

Derin bir nefes verdim. "Onunla fazlasıyla samimi olmaya başlamıştı. Dün kolunu Quinn'in beline attığım gördüm. Onu üzerinden atmaya çalıştı ama herif mesajı almadı. Onu rahatsız etti."

"Damien." İçini çekti.

"Gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu, dostum," diyerek hızlıca araya girdim. "Ayrıldıklarında huzursuz olduğu çok belliydi. Yüzünden okunuyordu. Herif sürekli onun iyi niyetini kullanıyordu ve ben de buna bir son verdim."

"Bu ne zaman oldu?"

“Tek hatırladığım dün gece onu bara kadar takip ettiğim,” diye açıkladım.

Sonrası ise karanlık.

Şimdi burada, banyomun zemininde vücudu koli bandıyla bağlanmış ve başına plastik bir torba geçirilmiş halde yatıyordu. Ben’in yanına ilerleyerek sinirle homurdandım.

“Bu asla olmadı,” diye vurguladım, gözlerimi Jensen’inkilere kilitleyerek. “Anladın mı?”

Başını salladı.

Ben’i ayaklarından tutup sürükleyerek odamın içine çektim. Jensen onu çarşafı sarmama yardım etti. Öfkeden kulaklarım uğuldamaya başladı ve bir şekilde Micah’nın içeri girişini fark etmedim bile.

Ancak omzumu tutup dikkatimi çektiğinde farkına vardım.

“Beni duyuyor musun?” diye sordu Micah yanıma diz çökerek.

Başımı salladım.

“Ben de fark ettim,” diye itiraf etti. “Son birkaç gündür onu daha yakından izliyordum ve birkaç kıza daha aynı şekilde davrandığını gördüm. Kısa bir süre önce hakkında tecavüz suçlaması yapıldığını öğrendim.”

Kanım kaynadı ve dişlerimi sıktım, öfkem beni yakıp kavuruyordu.

“Onu ben de öldürmek istedim, Damien,” dedi Micah, omzumdaki kavrayışını sıkılaştırarak. “Sen yapman gerekeni yaptın. O artık güvende.”

Birdenbire içimi büyük bir rahatlama kapladı. Ben bir daha tek kelime bile edemeyecekti. En önemlisi de bir daha *asla* bir kızı rahatsız edemeyecek, onu güçsüz ve çaresiz hissettiremeyecekti.

2. KISIM

8 DAMIEN

5 YIL SONRA
GÜNÜMÜZ

Cadılar Bayramı Gecesi

Salem'de, Lynde Caddesi boyunca onu takip ederken aramızda güvenli bir mesafe bırakacak kadar uzakta duruyordum. Her zamanki gibi amacım gözden ve gönülden uzak kalmaktı. O, kaldırımdaki kalabalığın arasından zarifçe süzülerek ilerliyor, ara sıra kaldırımdan inip işlek caddenin kenarında yürümeye devam ediyordu.

Çılgık maskemin karanlık göz delikleri sayesinde onu rahatlıkla takip edebiliyordum. Onu izlerken, sabırsız ve uzun adımlarla hızımı artırdım. Görünüşe göre kostüm giymeyen tek kişi oydu. Vücudunu saran siyah bir korseli tulum, kıvrımlarını belirginleştiriyordu. Bacaklarını file çoraplar örtüyordu ve çizmelerine kadar uzanıyordu. İster istemez üşüyüp üşümediğini merak ettim.

Onu ısıtabilmesi için sırtımdaki pelerini seve seve verirdim.

Başını eğdi.

Tam o sırada, Deadpool kılığına girmiş biri ona çarparak neredeyse yere düşmesine sebep oldu. Dengesini kaybederek sende-

lediğini görünce vücudum bir anda gerildi. Telefonu kaldırıma düşmüştü.

“Benim hatam,” diye seslendi adam.

Quinn hızla eğilip telefonunu yerden aldı. O sırada adam onun dolgun kalçalarına gözlerini dikerek baktı. Kanım bir anda kaynamaya başladı, ellerim öfkeyle yumruk haline geldi.

“Sorun değil,” dedi masum bir gülümsemeyle.

Uzaklaşmaya başladı fakat adam hemen peşine takıldı.

O daha ne olduğunu anlayamadan, adamın omuzlarını sertçe kavrayıp tuğla duvara fırlattım.

“Onun peşinden bir adım daha atarsan, seni doğrarım,” diye tısladım omzumun üzerinden.

Adam tehditlerimi hafife alarak alaycı bir kahkaha attı, denge-sini yeniden sağlarken dudaklarını büktü. “Öyle mi?” diye mey-dan okudu.

Hareketsizleştım.

Maskemin altında, gözlerimi ona kilitleyerek başımı yana eğ-dim. Alaycı bir şekilde onu sınadım. O da beni dikkatlice izledi, bakışlarını bir an bile üzerimden ayırmadı. Heykel gibi hareketsiz durarak onu tek bir adım daha atmaya cesaret etmesi için kışkırt-tım.

Yap hadi.

Dene beni.

Cebimdeki sustalı bıçağın varlığını hissettim.

Buna gerek bile yoktu.

Onu çıplak ellerimle öldürebilirdim.

“Her neyse, dostum.” Kuru bir kahkaha attı, ardından kaldı-rım boyunca hızla uzaklaştı.

Başımı çevirerek Quinn’i aradım. Şimdi sadece uzaktaki bir siluet gibiydi. Ona yetişerek yaklaşık on adım arkasında durdum. Quinn varlığımın farkında olmadan, gözlerini telefonunun parlak ekranına dikmiş yürüyordu.

Sonunda kafasını kaldırdı ve karşıya geçerek iki katlı bir eve doğru ilerledi.

Bir Cadılar Bayramı partisi.

Kaldırım boyunca dizilen oyulmuş balkabakları, ön kapıya kadar yolu aydınlatıyordu. Burası tamamen süslenmişti. Girişe yerleştirilmiş neon spot ışıkları, çalılarının üzerine serilmiş sahte örümcek ağları... Ön bahçenin tamamı plastik mezar taşları ve sahte kemiklerle bir mezarlık olarak düzenlenmişti.

Quinn kapıya ulaştığı sırada, telefonum titredi.

Grup sohbetinden bir mesajdı.

Micah: *Neredesin?*

Kapı numarasını daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım.

Ben: *669 Lynde Caddesi. Buraya ne kadar sürede gelebilirsiniz?*

Jensen: *Sokağın hemen aşağısındayım.*

Micah: *Buradaki işim neredeyse bitti.*

İyi, diye cevapladım ve telefonumu kostümümün altına giydiğim pantolonun cebime geri kaydardım.

Saat geç olmuştu, bu yüzden küçük çocuklar *şeker mi şaka mı* oyununu bitirmişti. Evin dışını dikkatlice taradım ancak olağan dışı hiçbir şey göremedim. Ortalık oldukça sessizdi.

Hatta *fazlasıyla* sessizdi.

Sokağı geçip ön kapıya yöneldiğimde, küçük bir grup insan sarhoş halde dışarıya sendeleyerek çıktı. Bu parti kesinlikle büyük bir olaydı. Kapıdan içeri adım atınca yüksek sesli müzik ve kostümlü üniversite öğrencilerinin sıradan hayatlarının en eğlenceli anlarını yaşadıklarını gördüm.

İçler acısı derecede *sıkıcı*.

Sis makinesinden çıkan yoğun duman, özellikle maskemin göz

deliklerinden bakarken görüşümü zorlaştırıyordu. Salonu taradım fakat Quinn ortalıkta yoktu. Zaten geceye dans ederek başlamak pek ona göre değildi.

Partilere nadiren giderdi.

İçgüdülerime güvenerek dar koridordan mutfığa doğru ilerledim. Omzumu kapı pervazına yaslayarak içeri göz attım.

İşte oradaydı.

Mutfak tezgâhının başında durmuş, kırmızı plastik bir bardağa içki dolduruyordu.

Joker makyajı yapmış bir çocuk ona yaklaşarak omzunun üzerinden eğildi.

“Güzel seçim,” dedi gözlerini Quinn’in mükemmel, sıkı kalçasına dikerek. “Gerçekten sert *yumrukluyor*.”

Küçümseyici bir homurtu çıkardım.

Sahiden mi, dostum?

Çenemi sıkarak başımı yana eğdim ve her hareketini dikkatle izledim.

Yanımdan geçen bir grup çocuk yüksek sesle konuşarak Quinn’in verdiği cevabı duymamı engelledi. Zaten onun acınası flört girişimine kulak vermek gibi bir derdim yoktu. Ancak bu çocuktan hoşlanmamıştım.

Boyalı suratının altında kim olduğunu neredeyse kesin olarak tahmin edebiliyordum.

“Kevin!” diye seslendi başka bir çocuk odanın diğer ucundan.

Ah, işte şimdi oldu.

“Bizimle geliyor musun?”

“Adını tekrar söyler misin?” diye sordu, sanki bilmiyormuş gibi. Oysa, kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Üstelik onu oldukça uzun süredir izliyordu.

“Quinn,” diye safça cevapladı.

* İngilizce “Punch” kelimesinin “Meyve Kokteyli” ve “Yumruklamak” anlamları arasında kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

Kevin sırtıttı, gözleri onun nefes kesici vücudunda aşağı doğru kaydı. “Görüşürüz, Quinn.”

Hayır.

Görüşmeyeceksin.

Bundan emin olacağım.

Kevin uzaklaşırken, Quinn’in gözlerindeki hüznü fark etmeden edemedim. Bu partide olmaktan dolayı hiç de mutlu görünmüyordu.

Kapı eşiğinde Jason maskesi takmış uzun bir siluet belirdi ve yanıma süzüldü. Jensen. Bana kısa bir bakış attı, ardından gözlerimi takip ederek yeni hedefimizi belirledi. Başını hafifçe sallayarak durumu anladığını belli etti. Birkaç saniye içinde Kevin ve arkadaşının peşine düşmüştük. Onları sessizce takip ederek evden dışarı çıktık.

“Hey, Kevin,” diye sadistçe seslendim.

O ve arkadaşı hızla arkasını döndü.

“Ne var?” diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturup sırtını dikleştirerek.

“Vay, sert çocuk,” diye alay ettim.

Kevin rahatsız olmuştu. “Ne istiyorsun?” diye tısladı. “Kimsin sen?”

“Hayatta bulaşmak isteyeceğin en son kişi,” diye karşılık verdim ona doğru adım atarak.

Yüzü biraz yumuşasa da hâlâ tetikteydi. “Aynı zamanda maskesini çıkarmaya cesaret edemeyecek kadar korkak.”

Arkadaşı onun bu yorumu karşısında kıkırdadı.

Ona ters ters baktım, ifademi tam göremese de anında sustu. Tekrar Kevin’a dönerek derin bir nefes verdim. “Konuşma vakti geldi,” dedim. “Kızımдан uzak duracaksın.”

Gözleri kısıldı. “Kim?”

“Quinn.”

“Ya durmazsa-”

O kibirli cevabını tamamlamasına fırsat vermeden onu yere

yatırmıştım ve bıçağımın ucu boynuna dayanmıştı bile. “Senin gibileri kahvaltıda yerim, Kevin,” diye güldüm, o kıvranıırken. “Boğazına kocaman bir kesik açtığımda nasıl sesler çıkaracağını gerçekten merak ediyorum.”

“N-ne halt ediyorsun?” diye kekeledi, bana dehşet dolu gözlerle bakarak.

“Onu bir daha görmeyeceksin,” diye altını çizdim, tenini hafifçe keserek küçük bir damla kan akmasını sağladım. “Eğer onu tekrar görürsen, bacaklarının arasına sıkıştırdığın küçücük aletinle tam tersi yöne koşacaksın,” diye emrettim. “Eğer yapmazsan, o zaman aletini ve hayalarını keser, buradaki can dostuna yediririm,” diye uyardım. Kafamı sertçe yana çevirerek bahsi geçen arkadaşına kilitlendim. “Kokuşmuş bir sik yemek ister misin Robby?”

Robby gözleri korku ve tiksintiyle dolu bir şekilde başını hızla salladı. “Hayır,” diye haykırdı titreyerek.

“Güzel.” Bununla birlikte Kevin’i bıraktım ve o da geri geri sürünerek uzaklaştı. İç çekerek sustalı bıçağımı cebime koydum. “Sana güveniyorum, Kev. Bu gece kanını kurutmamak için insan üstü bir çaba sarfediyorum.”

“Sen delirmişsin...”

“Deli mi... yoksa aşırı korumacı mı?” diye sordum ancak bu sorunun cevabı belliydi. “O kızı senin gibi adamlardan korumak için elimden gelen her şeyi yaparım. *Her şeyi*. Anladın mı?”

Başını salladı.

“Duyamadım?” diye tekrar sordum, elimi kulağıma götürüp ona doğru eğilerek.

“Evet,” diye çıkıştı. “Evet. Anladım.”

“Harika.”

Robby, Jensen’in omzuna sertçe dokunmasıyla irkildi. Jensen eğilip maskesini Robby’nin kulağına iyice yaklaştırarak birkaç saniye bekledi. “Şimdi yaylanın çocuklar,” diye tısladı Jensen.

Böylece ikisi de ormana doğru son sürat kaçmaya başladı.

“Micah’ya mesaj at,” dedim.

Başını sallayarak telefonunu çıkardı. “Hallediyorum.”

9 QUINN

Cadılar Bayramı kokteyli gerçekten sertti. Joker haklıydı.

Yerden yükselen ince sis tabakası dans pistindeki herkesi sarıyordu. Odanın ortasına doğru ilerleyerek kalçalarımı müziğin ritmiyle uyum içinde salladım. Her yönden gelen disko ışıkları beni hipnotize etmişti. Kollarımı havaya kaldırarak gözlerimi kapattım ve kendimi içimde kaban bu yeni kayıtsızlık hissine bıraktım.

Tanrı'ya şükür ki sosyal ortamlarda alkol vardı.

Aniden, bir el belime dolandı ve beni müziğin ritmine göre yönlendirmeye başladı. Arkamdaki kişinin kim olduğuna pek de dikkat etmeden dans etmeye devam ettim. Ta ki ellerini öne doğru kaydırana kadar.

Aşağı.

Daha aşağı.

Ellerini hızla ittim. İçimde beliren rahatsızlık hissini başta pek önemsemedim. Ta ki aniden beni kendine çekip vücudunu zorla benimkine bastırana kadar. Elleri memelerimde gezindi, ardından parmakları aşağıya, belimin alt kısmına doğru kayd.

“Dur,” diye fısıldadım, kendimi sert tutuşundan kurtarmaya

çalışarak. Aldığı derin nefesler kulağımın hemen yanında yankılandı. “Hoşuna gitti, değil mi?”

“Hayır, seni pislik,” diye karşılık verdim onu itmeye çalışarak. Fakat çok güçlüydü.

“Hayır, hayır! Dur dedim sana!”

Boynumu beceriksizce öperken parmaklarını korsemın altına sokmaya çalıştı. Sonunda tüm gücümü toplayarak kendimi ondan kurtarmayı başardım. Dengemi kaybederek birkaç kişinin üzerine doğru savruldu. Ancak en kötüsü, kimsenin umursamamasıydı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Çok fazla insan vardı. Çok gürültülüydü. Hava o kadar yoğun bir duman altındaydı ki neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Nefes bile alamıyordum.

Hayır cevabını kabul etmeyen kişiyle yüzleşmek için döndüğümde içimdeki öfke ve tiksinti tüm bedenimi sardı. Bir adım atarak tekrar bana uzanmaya yeltendi. Ellerimi göğsüne sertçe bastırarak onu geriye doğru ittim. Bu kez mesajı aldı.

Reddedildiği için rahatsız olduğu çok açıktı. Gözleri karardı. İfadesizleşti. Taş gibi hareketsizdi. İçimi korku kapladı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, birinin elinden kırmızı plastik bir bardağı kaptı.

Birkaç saniye içinde, üst bedenim bira içinde kalmıştı. Ağzım neredeyse bir karış açık kaldı. Ona dehşet içinde bakarken, yüzüme içki fırlatmış olmasının şokunu yaşadım.

“Sürtük,” diyerek güldü.

Göz ucuyla uzun boylu, karanlık bir silüetin yanımda belirdiğini gördüm. Aniden saldırganımı yere yatırıp üstüne bindi. Eğilip siyah eldivenli yumruklarını ona geçirdi.

Tekrar tekrar.

Onu boğazından yakaladı. “Eğer ona bir daha dokunursan... seni hasta bir köpek gibi yere sererim.”

Her yumruk darbesinde yüzünün ezildiğini gösteren korkunç

sesi neredeyse duyabiliyordum. Koyu kırmızı kan burnundan oluk oluk akıyordu.

O sırada hoparlörlerden çalan şarkının sözleri yükseldi. “Seni duymak için sabırsızlanıyorum, seni duymak için sabırsızlanıyorum, *çığlık atarken.*”

Herkes bir anda yolundan çekildi. Korkuyla ve inanamayan gözlerle bu sahneyi izliyorlardı. Birkaç kişi araya girip olayı sakinleştirmeye uğraştı. Ancak onu uzaklaştırmaya çalıştıkları an, onlara doğru hamle yaparak gözdağı verdi.

Bir sonraki hedefi olmaya cesaret edemediklerinden hemen geri çekildiler.

Kalbim göğsümü delip geçerken aslında tüm bunların benim için olduğu kafama dank etti. Bana yardım etmişti. *Beni korumuştı.*

Sırtının hatları korkutucu ve ilkel görünüyordu. Sanki avını köşeye sıkıştırmıştı. Adamı bayıltana kadar durmadı.

Baştan aşağı siyahlar içindeki uzun, karanlık silüet yavaşça bana döndü. Kimliğini gizleyen *Çığlık* maskesini gördüğümde, heyecandan titreyen bir enkaza dönüştüm.

Bu anla ilgili beni büyüleyen bir şey vardı. Bana yaklaştı, şimdi küçük bedenimin üzerinde yükseliyordu. En az 1.90 boyundaydı ve kıyafetinin koyu kumaşı vücudunu saklasa da bir Tanrı gibi yapılı olduğu apaçıktı.

Başını yana eğerek tepkimi inceledi ve bedenim tam zamanında karşılık verdi. Meme uçlarım sertleşerek korsemin kumaşını zorladı.

Bacaklarımın arası sırlıklam olmuştu. Yüzüm kızarmıştı ve nefesim düzensizleşmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim farkında olmadan.

“Yüzüne bakın!” Kovboy kıyafetli bir adam bağırarak saldırıgının yanına diz çöktü. Adam hâlâ bilinçsizce kanlar içinde yatıyordu. “Adamın yüzünü dağıtmışsın, dostum! Seni öldüreceğim!”

Hayalet başını hızla ona doğru çevirdi.

Kovboy ayağa fırlayarak bize doğru koşmaya başladı. İçimi korku kapladı. Hayalet tek bir hızlı hareketle yumruğunu savurdu ve adamın çenesine sertçe vurdu.

Kovboy yere yığılarak tamamen hareketsiz kaldı.

Herkes çığlık atmaya başladı. Burası tam anlamıyla kan gölüne dönmüştü fakat ben tek bir ses bile çıkarmadım. Burnundan fışkıran kanı, ardından yüzüne doğru ağır ağır süzülüşünü sessizce izledim.

Göz ucuyla başka uzun, karanlık bir siluetin belirdiğini fark ettim ve gerçekliğe döndüm. Gelen kişi Hayalet'in omuzlarını tutarak onu geri çekmeye çalışıyordu. Birbirlerini tanıdıkları açıktı.

Hiç düşünmeden kalabalığın arasından geçerek bileğini sıkıca kavradım. Bana döndü, ardından *Jason Voorhees* maskesi takan arkadaşına baktı ve ikisi aynı anda başlarını salladı.

Onu sertçe peşimden çekiştirerek odadan çıkarken bir köşeyi döndük ve neredeyse birini deviriyorduk. Büyük, döner bir merdiven görünce onu yukarı yönlendirdim. Burası daha karanlıktı ancak daha az kalabalıktı ve müziğin sesi daha da yüksekti. Sanki şiddetle atan bir kalp gibi yankılanıyordu koridorda.

Güm güm. Güm güm.

En yakın kapıyı iterek içeri daldım. Odada duran bir çift ayakkabı yüzünden neredeyse tökezliyordum. Tam yere kapaklanacakken Hayalet beni yakalayıp göğsüne doğru çekti. Gövdesi sert ve güçlüydü. Kirpiklerimin arasından yukarı bakarak maskesindeki büyük, siyah gözlere çaresizce kilitlendim.

Jason, kapıyı arkamızdan kapattı.

Ve işte buradaydım... Hayalet ve Jason'la baş başa. Onları daha birkaç dakika önce tanımıştım ancak hayatım boyunca hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Havada kızıışmış bir cinsel gerilim vardı, âdeta elektrik yüklü bir akım dolaşıyordu. Bacaklarımın arası yeniden ıslandı.

Lanet olsun.

Abayı yakmıştım, bulutların üzerindeydim. Ayaklarım yerden kesilmişti.

Belki sebebi Hayalet'in neredeyse beni bedenine ezici bir şekilde bastırmasıydı. Parfümünün o lanet olası baş döndüren kokusu beni mahvediyordu. Belki de biraz önce bana dokunmaması gerektiğini söylediğim halde ellerini üzerimden çekmeyen adamın acımasızca ağzını yüzünü dağıtmış olmasıydı.

Aniden, adrenalın dalgası midemi bulandırmaya başladı ve ondan uzaklaştım.

"Ç-çok fazla kan vardı," diye kekeledim, elimi saçlarımın arasından geçirmeye çalışarak. Ancak yüzüme bira döküldüğünden saçlarım yapış yapış ve karmakarışık olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Hayalet.

O ses. Öylesine güçlü, öylesine boğuktu ki dizlerimi zayıflattı.

"Evet," dedim, parmaklarımla bir düğümü açmaya çalışarak. "Ben iyiyim."

"Sana dokunan herkesi öldürme isteği duyuyorum," diye mırıldandı, sesi alçak ama tehditkârdı.

Gözlerim istemsizce büyüdü, dudaklarım aralandı.

Yüce Tanrım. Bunu gerçekten söylemiş miydi?

"Seni tanıyor muyum?" diye sordum.

Bir adım öne çıkarak aramızdaki küçük mesafeyi kapattı. "Bunun neresi eğlenceli olurdu ki?"

"Sesini çıkaramıyorum," diye fısıldadım.

Bunun üzerine arkasını dönerek arkadaşına baktı.

Jason Voorhees maskesi ürkütücüydü. Hiçbir zaman *13. Cuma* hayranı olmamıştım, hatta korku filmlerini genel olarak pek sevmezdim. Ancak onun kasvetli, gizemli varlığında beni tamamen esir alan bir şey vardı.

O da uzundu. Hayalet'ten biraz daha kısıydı ancak iri yapılydı. Kalın bir ceket giymesine rağmen kaslı olduğu her halinden belli oluyordu.

Onun sesi de omurgamdan aşağı ürpertici bir soğukluk gönderdi.

Tanrım, yardım et bana.

Ancak kafamın içindeki ses, “*Tanrı şu an burada değil,*” diye fısıldadı.

Şimdi *Elena Gilbert*’ın* iki adam arasında kalınca nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum.

“Hayır, bana zarar verecek fırsatı olmadı,” diye kaygılı bir şekilde cevapladım, Hayalet’e minnettar bir bakış atarak. “Senin sayende.”

“O ne istediğini biliyor,” dedi Jason.

“Öyle mi?” diye sordum utanarak. “Öyleyse tam olarak ne istiyor?”

Hayalet bana doğru adım attı, giderek *daha da yaklaştı*.

Maskesine bakarak zorlukla yutkundum.

“Ona sorma, küçük Quinn,” dedi Hayalet. “Direkt bana sor.”

Büyüleyici ses tonundan dolayı içime sıcak, tuhaf bir his yayıldı.

“Ne istiyorsun?” diye nihayet sorduğumda sesim neredeyse fısıltı gibiydi.

“Ah, aptal kız,” diye küstahça karşılık verdi. “Bu partideki her erkeğin istediği şeyi istiyorum.”

Elini saçlarıma uzatarak omzumun üzerinden geriye attı, siyah deri eldivenleri boynuma hafifçe sürtündü. O bana yukarıdan bakarken kendimi fazlasıyla açıkta ve savunmasız hissettim.

Çıplak.

“Söyle,” diye üsteledim, pelerininin göğüs kısmını avuçlarıma hapsederek. “Bana ne istediğini söyle.”

“Siktir,” diye nefesini tutarak mırıldandı. “Sert karşılık veren minicik bir şeysin, değil mi?”

* 2009-2017 yılları arasında diziye de uyarlanan, “The Vampire Diaries” isimli çok sevilen kırıp serisinin baş kahramanı.

Tam o anda, kapı açıldı ve duvara büyük bir gürültüyle çarptı. Müzik odaya doldu ve büyüğü anı tamamen mahvetti.

Kapıda *Michael Myers* kostümü giymiş biri duruyordu. Nasıl oluyordu da hepsi 1.80'den uzundu? Çok fazla müstehcen roman okuyordum ve belli ki yeterince sosyalleşmiyordum.

"Mesajını aldım," dedi *Michael*, onların arkadaşısı olduğunu belli ederek.

Hayalet kuru bir sesle, "Zamanlaman daha iyi olamazdı," diye homurdandı ve elini hafifçe sallayarak onları uzaklaştırdı.

Kapı kapandığı an sessizce gözlerini bana dikti. Odanın diğer tarafındaki loş ışığın yardımıyla gözlerinin hatlarını neredeyse seçebiliyordum. Nihayet onunla yalnız kaldığımızı idrak ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ne yapıyordum ben? Ne düşünüyordum?

Bu kesinlikle bana göre *değildi*.

Asıl mesele de buydu. Bu gece, istediğim kişi olabilirdim.

Hayatımda ilk kez, düşünmeden hareket etmeyi seçtim.

"Ne istediğimi sormuştun," dedi, ben nefes alma yetimi kaybederken yaklaşarak. "Kahrolası bütün gece seni izledim. Seni, aletimin etrafına gelip zevk çığlıkları atana kadar becermeyi ve içindeki hüznü yok etmeyi istiyorum."

Titreyen dudaklarımdan kısık bir inleme kaçtı. Sözleri içimde yakıcı bir arzusun fitilini ateşledi. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu kadar sıcak ve inkâr edilemez bir şekilde uyarılmış. Bacaklarımdan arasına keskin bir sızı oturdu. Tenimi saran sıcaklık içimi alev alev yaktı. Klitorisim zonkluyor, dilini yalvarırcasına bekliyordu. Kostümünü paramparça etme dürtüsüne karşı koymakta zorlanıyordum.

"O küçük seksi vücudunun her bir santimini keşfetmek istiyorum," dedi cesurca. "Çok seksi bir kışın var, *küçük Quinn*."

Bunu duyunca dudaklarımdan bir başka kısık inleme döküldü.

"Sana böyle seslenmem hoşuna gidiyor, değil mi, bebeğim?"

“Küçük Quinn,” diye tekrarladım büyülenmiş bir halde.

“İşte böyle,” diye mırıldandı, çenemi avucuna alarak. Yüzümü maskesinin gözlerine bakacağım şekilde eğdi. “Şimdi söyle bana. Eğer şu an elimi bacaklarının arasına kaydırsaydım, benim için ne kadar ıslak olurdun?”

Bunun düşüncesiyle bile karın kaslarım istemsizce sıkıştı.

Gerçek şu ki hayatımda hiç bu kadar ıslanmamıştım.

“Çok,” diye fısıldadım.

“Siktir,” diye inledi ve yüzümü daha da sıkıca kavrayarak yanaklarımı ezdi. “Bu maskenin arkasından bile ne kadar tatlı koktuğunu hissedebiliyorum. Tadına bakmak istiyorum.”

Dizlerimin her an boşalabileceğimi hissettim. Tüm vücudum titremeye başladı. Yüzüm ateş gibi yanıyordu.

Bir şekilde, sadece hayalini kurduğum ya da kitaplarda okuduğum en karanlık fantezilerim gözlerimin önünde gerçek olmaya başladı.

“Ne kadar güzel bir ağzın var. Onu iyi kullan.” Başparmağını alt dudağım boyunca gezdirdi, başını yana eğerek beni inceledi. “Benden ne istediğini söyle... onu vereyim.”

Sonunda, tamamen kendimi bıraktım.

“Seni,” diye cevapladım.

“Beni mi?”

“Evet,” diye yumuşak bir sesle itiraf ettim. “En karanlık fantezilerimi gerçekleştirmeni istiyorum.”

“Karanlık,” diye tekrarladı tereddüt ederek. “Fakat benim *karanlığım* seninkinden çok daha farklı olabilir, tatlım.”

“Karanlık,” diye vurguladım. “Ancak bir şartla.”

Elini göğsüme koyarak beni geriye doğru itti ve duvara sabitledi. Parmaklarını hafifçe boğazımın etrafına dolayıp baskı uygulayarak yutkunmamı zorlaştırdı.

“Bu gece,” diye aceleyle fısıldadım bileğini kavrayarak. “Sadece bir gece.”

“Bir gece mi?”

“Evet. Gün doğduğunda her şey bitmiş olacak.”

İçinde hiçbir mizah barındırmayan kısa bir kahkaha attı. “Bunu ne kadar kolay söylüyorsun. Seni bırakmam mümkünmüş gibi.”

“Şartım bu,” diye ısrar ettim.

“Bu gece... *yalnızca* bir gece için olsa bile, küçük Quinn,” duraksadı, diziyle bacaklarımı araladı, “sen daima benim olacaksın.”

Gözlerimi kırıştıtırarak ona baktım fakat hiçbir şey söylemedim.

“Merhamet,” dedi. “Eğer *karanlığım* sana fazla gelirse, benden merhamet dile.”

Bununla birlikte beni serbest bıraktı. Derin bir nefes alarak havayı ciğerlerime çektim. Ben onu izlerken, pelerininin kuşağını çözdü. Kostümünün parçalanmış kumaştan oluşan uzun, geniş kollarının altında neler sakladığını hayal etmeye çalıştım.

“Yüzünü duvara dön,” diye emretti.

Tereddüt ettim, söylediğini doğru duyup duymadığımdan emin olamadım.

“Bana tekrar ettirme, Quinn,” diye uyardı alçak ve gergin bir sesle.

“*Karanlığı* sen istedin. Bunu unutma.”

Duvara doğru baktım döndüm Bilinmeyene karşı kendimi hazırladım. Aynı anda hem dehşete kapılmış hem de heyecanlanmıştım. Adrenalin damarlarımda nitrojen gibi pompalandı. Bunu istiyordum.

Buna ihtiyacım vardı.

Keskin bir nefes verdi. “Ellerini duvara yasla.”

Avuçlarımı soğuk, sert yüzeye bastırırken, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu. Çok, çok uzaklara.

Ancak arzüm apaçık ortadaydı. Göğüs uçlarım sertleşmiş, kır-

mızı tomurcuklara dönüşmüştü. Solgun cildim ateş gibi yanıyordu. Nefes alışım sığlaşmıştı. Uyluklarımın arası ıslaktı ve bedenim paramparça edilmek için yalvarıyordu.

Fakat yalnızca biri tarafından.

Hayalet.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu, bakışlarının kafatasımın arkasında delik açtığını neredeyse *hissede biliyordum*.

“Evet,” diye yumuşak bir sesle yanıtladım.

“Aptal, küçük Quinn,” diye alay etti. Saçlarımı omzumun arkasına atarak boynumu açığa çıkardı. “Yanlış cevap.”

Kaşlarımı çatarak ahlakımı sorguladım.

İçimden “*Bugün Cadılar Bayramı. Pervasız ol*” diyerek kendimi cesaretlendirdim.

Bunu daha fazla düşünmeden, emirlerine tamamen karşı gelerek, hızla döndüm ve onunla yüz yüze geldim. Topuklu ayakkabılarıma rağmen, üzerimde yükseliyordu. Onun varlığı altında kendimi tamamen güçsüz hissettim. Zayıf ve savunmasız.

Bu rahatsız ediciydi fakat aynı zamanda o kadar ateşliydi ki ağzımı sulandırıyordu. Ona ait olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek için *ölüyordum*.

“Seni istiyorum,” diye itiraf ettim, bakışlarımla ona harekete geçmesi için yalvararak. “Hemen şimdi.”

Hayalet bana doğru eğildi ve sırtımı duvara bastırdı. “Ne kadar heveslisin,” dedi. Nihayet maskesini çıkaracağından sabırsızlanıyordum. Kostümünün kuşağını omzuna attı ve siyah deri eldivenlerini çıkardı.

Ve o eller.

Büyük, kalın ve damarları belirgindi. Avucunun genişliği ve parmaklarının uzunluğu inanılmazdı. O bir çocuk değildi. Keli-
menin tam anlamıyla bir adamdı.

Bir Tanrı.

Belki de şeytan.

Hayal gücüm kontrolden çıktı...

Eldivenlerini yere fırlattıp kuşağı alarak göz hizamda tuttu.
“Gözlerini kapat,” diye emretti.

İtaat ettim. Yumuşak kumaş gözlerimin üzerine kapanarak loş ışığı tamamen kesti.

Elini bacaklarımın arasına kaydırды. İnce kumaşın üzerinden klitorisimde daireler çizerek beni kıvrandırdı. “Ne kadar uslu bir kız.”

10

DAMIEN

Bu gece, Quinn'e olan takıntım zirveye ulaştı.

Ona sahip olmalıyım.

Önünde diz çöküp file çorabının ağ kısmını yırtarken küçük, seksi bacakları titredi. Tulumunun düğmelerini açmak için bacaklarının arasına uzandım, nemli kalçalarını ve ıslaklıkla parlayan kadınlığını ortaya çıkardım. Dudağını ısıırıyor, çaresizce inliyordu, aletim anında sertleşerek pantolonumu zorladı.

“Lütfen,” diye yalvardı.

Çok seksiydi, bu beni fena halde etkiliyordu.

Maskemi yavaşça çıkarıp bacaklarını biraz daha ayırdım. “İşte böyle,” diye hırladım. “Yalvarmaya devam et.”

“Lütfen,” diye tekrarladı, nefesi tekleyerek.

“Evet,” diye inledim parmaklarımı hassas teninde gezdirerek. Klitorisini hafifçe okşadım. Vücudu dokunuşuma karşılık verdi. “*Cidden* sabırsız küçük bir sürtüksün, değil mi?”

Parmaklarımı nazikçe hareket ettirirken bedeni elektrik akımına kapılmışçasına sarsıldı. Başını duvara doğru eğerek ellerini saçlarımın arasına geçirip beni kendine doğru çekti.

“Lütfen...” diye yalvardı, bacaklarını daha da açarak.

Ağırdan alarak onunla oynuyordum.

“Lütfen, sana yalvarıyorum.” Kalçalarını öne iterek külotunu sıyırdı, temas için çaresizdi.

“Siktir,” diye inledim, hassaslaşan klitorisinde yavaş, yumuşak daireler çiziyordum. Zevkle inledi, benim için damlıyordu. “Çok ıslaksın.”

Girişini yokladıktan sonra parmağımı içine daldırdım. O güzel küçük kadınlığı o kadar iyi hissettiriyordu ki duvarları beni sıkıca sarıyordu... Yıllardır onunla ilgili her ayrıntıyı öğreneceğim günü hayal ediyordum.

Hislerini.

Tadını.

İnlerken çıkardığı sesi.

Yüzüne bir bakış attığımda aletim zonkladı. Parmaklarım hareket ederken dudakları aralandı. Her seferinde daha derine ittim, ardından bir parmak daha ekledim. Onu iyice esneterek beni rahatlıkla alması için hazırladım.

Parmaklarımı içinde kıvrırarak duvarlarını okşadım, onu zirveye ulaştıracak noktayı aradım.

“Ne kadar sıkıydın,” dedim derin nefes alarak ve dişlerimi sıktım.

“Hayalet,” diye inledi, sabırsızca.

Hayalet.

Bu gece için seçtiğim kostüm ve son beş yıldır onu izlediğim gerçeği düşünüldüğünde gayet *yerinde* bir isimdi.

Belki de bilinçaltı onu uyarmaya çalışıyordu.

Daha fazla dayanamayarak onu kollarımın arasına aldım ve yatağa yatırdım. Ayak bileklerinden kavrayarak onu yatağın kenarına çektim ve bacaklarını genişçe açtım. Dudaklarımı bacağına iç kısmına bastırdığımda daha derin ve hızlı nefes almaya başladı. Arzusunun tatlı kokusunu içime çektim.

Ruhsal uyanış böyle bir şey miydi?

Her bir hücrem harekete geçmişti.

Ah, *siktir*. Tadının yediğim tüm yemeklerden daha güzel olduğuna neredeyse emindim. Bunu öğrenme zamanımı gelmişti.

Hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı en hassas bölgesine bastırdım.

Lanet olsun... Haklıydım.

Küçük Quinn baş döndürücüydü.

Dilimi yavaşça hareket ettirerek onu keşfetmeye başladım. Diri memelerini avuçlarken, Quinn bileklerimi kavrayarak beni tam da istediği yerde tutuyordu.

Evet, bebeğim.

Ben seni yalayıp yutarken prenses, kontrol tamamen sende.

Benden istediğin her şeyi... sana vermeye hazırım.

Ona daha fazla zevk vermek için bir elimle üzerindeki ince kumaşı sıyrarak göğüslerini açığa çıkardım. Parmaklarımın arasına aldığım meme ucunu sıkıştırdım.

"Aman Tanrım," diye inledi. Dilimi daracık girişinden içeri kaydırırken yüzüme karşı sarsıldı. "Evet."

Ellerim kendiliğinden hareket ederek nefis vücudunun her kıvrımını hissetti. Bir elimle dizini kavrayıp biraz daha araladım ve aynı anda iki parmağımı içine kaydırarak onu biraz daha esnettim. Doya doya tadına baktım. O benim en sevdiğim tatlıydı. Zevk çılgınlıkları beni daha fazlasına teşvik ediyordu, klitorisi dilimin altında şişerken parmaklarımı daha derine ittim.

Islaklığı, altındaki çarşafı sıırılsıklam etti. Kalçalarını kıpırdatarak, arzuladığı zirveye ulaşmak için daha fazlasını istedi. Bacaklarının altından kollarımı geçirerek bileklerini yakaladım ve onu yatağa sabitledim.

Buradan kaçış yok, küçük Quinn.

Hemen doruğa ulaştı ve titreyen elleriyle çarşafı kavrıdı. Sırtı kavislendi, bedenini bana daha fazla hissettirmek istercesine yüzüme bastırdı.

Bu noktada o kadar sertleşmişim ki neredeyse dayanılmaz bir hâl almıştı.

“Siktir,” diye mırıldandım dudaklarım hâlâ üzerindeyken. “Tadın baş döndürücü, bebeğim. Daha fazlasını istiyorum.”

Sözlerimle birlikte derin bir inilti koyvererek tekrar orgazm oldu. Bileklerini çekerek kavrayışımın kurtulmaya çalışıyordu.

Kapı kısa bir anlığına açıldı. Gözlerimi kaldırdım, hâlâ onu yalamaya devam ederken Jensen ve Micah’nın içeri süzüldüğünü fark ettim. Kapıyı sessizce kapattılar, dışarıdaki müziğin sesini keserek bizi izlemeye başladılar.

“Daha fazla dayanamıyorum,” dedi soluk soluğa, dudaklarından kısıp inilti dökülüyordu. “Ah, evet. Evet!”

Bacakları şiddetle titremeye başladı. Başını geriye atarak inledi. Derin bir nefes alırken onu serbest bıraktım, bedeni yatağın üzerinde hareketsizce yatıyordu. Jensen ve Micah’ya dönerek doğruldum ve siyah, deri eldivenlerimi tekrar taktım. Kostümümün koluyla dudaklarımdaki ve çenemdeki izleri silerken omuz silktim.

Başlarını iki yana sallayarak bana sessiz bir bakış attılar, âdeta “*Pekâlâ... Şimdi başımıza ne işer açtın bir bak, Damien,*” der gibiydiler.

Eğer fırsatları olsaydı, onlar da ona sahip olurlardı. Buna adım kadar emindim.

Bu gece kesinlikle beklenmedik bir hâl almıştı.

Bize gölgelere karışarak saklanmamız ve uzaktan izlememiz gerektiği söylenmişti. Şimdiyse bacaklarının arasındaydım, yüzüm onun ıslaklığıyla kaplıydı.

“Benim,” dedim eldivenli elimin tersiyle yüzünü okşarken. “Sen *benimsin*.”

Gözlerini kapatan kuşağın düğümünü çözdüm ve yavaşça çıkardım. Gözlerini açtığında kapının yanında duran Jensen ve Micah’yı fark etti. Yüzündeki ifade aniden değişti.

“Bekle,” dedi şaşkınlıkla ve hızla doğrulup bacaklarını birbirini-

ne kenetleyerek kendini onlardan saklamaya çalıştı. “Bizi mi izliyorlardı?”

Yüzümü görmesine fırsat vermeden maskemi hızla geri taktım ve başımı salladım. O ise gözlerini kırıştıtarak bana baktı, hâlâ emin olamamıştı.

“Üzgünsün,” diye gözlemledim. “Söyle bana, *karanlık fantezilerinin* hangi kısmı, tatlı küçük bedeninin başka erkekler tarafından izlenmesini içermiyor?”

Ağzı bir karış açık kaldı.

Yatağa doğru birkaç adım attım ve uzun sarı saçlarını okşadım. “Benim olman, küçük Quinn, seni paylaşmayacağım anlamına gelmez,” diye itiraf ettim. “Ama yalnızca *sen* istersen.”

Yanaklarına pembemsi bir kızarıklık yayıldı.

Aniden, kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Futbol kıyafetleri giymiş birkaç genç adam odaya sendeleyerek girdi. İçeride birilerinin olduğunu fark etmemişlerdi.

Lanet olsun.

Quinn telaşla kıyafetinin alt kısmını iliklemeye çalıştı.

Pislik heriflerin yüzündeki sinsî ifadeye bakılırsa, buradaki durum hakkında yanlış bir fikir edinmişlerdi.

Jensen benim yanıma geldi, tamamen tetikteydi.

“İşte bu!” diye coşkuyla bağırdı içlerinden biri.

“Burada neler oluyor, beyler?” diye sordu bir diğeri, sesi tehditkâr bir tona bürünmüştü.

“Tam zamanında gelmişiz,” diye kıkırdadı sarhoş olan, bir diğeri kapıyı arkasından kapatırken. “Kızla sırayla mı eğleniyoruz?”

Jensen hızla Quinn’in kolundan tutup onu yataktan çekti ve arkamıza sakladı.

O an, daha önce hiç hissetmediğim bir öfke damarlarımdan alev gibi aktı.

Sesim sakın ve kontrollü çıktı. “Ne dedin sen, az önce?” Fakat bedenim buna uymadı. Ellerim yumruk halini alırken tüm kaslarım gerildi.

Henüz bilmiyorlardı... Onun için öldürmeye hazırdım.

Çoktan öldürmüştüm bile.

Eğer gerekirse onları da öldürecektim.

Tek. Tek. Her birini.

“Hayır,” diye soludu Quinn, Jensen’ı iterek önümde durdu ve yolumu kesti. “Ben dans etmek istiyorum,” dedi konuşmanın yönünü değiştirerek.

Ona baktım. Hâla kendimle çatışıyordum.

Kimse yoluma çıkmaya cesaret edemezdi.

Ancak işte buradaydı... Küçücük bir şey, tüm dikkatimi ona vermemi bekliyordu.

“Hadi gidelim,” dedi elimi tutarak, o narin parmaklarımı benimkilerin arasından geçirdi.

Piç kuruları tamamen afallamış bir şekilde bize bakarken Quinn bir şekilde beni kapıya doğru yönlendirdi. Fakat tam dışarı çıkmak üzereyken, içlerinden biri omzumun üzerinden alaycı bir kahkaha patlattı.

“Her neyse. Onu daha sonra bulur ve kendi eğlencemize bakarız,” dedi pis pis sırtarak.

İçimdeki öfke anında alev aldı.

Micah ve ben saldırı moduna geçerek hızla odaya daldık. Yumruklarımız havada savruldu, bağırışlar müziğin gürültüsünü bastırdı. Quinn’i tehdit eden herifi yakalayıp sertçe duvara yaptırdım.

Gözlerim öfkeyle karardı ve bıçağımın keskin ucunu boğazına dayadım. Teninin altında şahdamarı hızla atıyordu, korkudan tamamen donup kalmıştı.

Arkadaşları olacakları sessizce izledi.

Göğsümdeki organ vahşice atıyordu. Kafamı eğip maskemin

altından kulağına doğru fısıldadım. “Bir annen var mı?” diye sordum ona, sesim zar zor duyuluyordu, bu an sadece bize özeldi. “Benim yok,” diye itiraf ettim. “Ve eğer kızımı bir daha tehdit edersen, sana annesiz kalmanın ne demek olduğunu öğretirim. Gözlerinin önünde can vermesinin nasıl hissettirdiğini.”

Birkaç saniye içinde yüzü kireç gibi oldu, neredeyse kusacak gibiydi.

Ellerini kaldırdı, titriyordu. “Özür dilerim,” diye kekeledi. Ardından daha yüksek bir sesle, “Özür dilerim!” diye yineledi. Şimdi önümde korkuyla sinmişti.

Elimi indirdim ve bıçağımı cebime geri koydum. Ancak Quinn hakkında söylediklerinden sonra yalnızca tehdit etmek yetmezdi.

Burnuna tek bir yumruk darbesi indirdim. Kemiklerin uğursuz bir şekilde çatırdaması duyuldu ve sendeleyerek yere yığıldı.

Pislik arkadaşları ne yapacaklarını bilemeden tereddütle bir adım attılar. Burnunu kanla kaplı elleriyle korumaya çalışan adam kesik kesik nefes aldı. “Bırakın gitsin,” diye emretti, olduğu yerden kıpırdamadan. “Boşverin, bulaşmayın.”

Micah ve ben ona tepeden bakarken zaman durmuş gibiydi.

Onu öldürebilirdim.

Tam. Şu an.

Ta ki bakışlarım koridorda Quinn’i teselli eden Jensen’a kilitlenene kadar. Belli ki şiddete alışkın değildi. Hayatı boyunca korunmuştu.

Karanlıkta tutulmuştu.

“Güvendesin,” diye temin etti Jensen, derin ve ürkütücü ses tonuyla konuşmasına rağmen yine de onu rahatlatmayı başararak. “Ve artık *bizimsin*.”

Quinn fazla düşünmeden yüzünü onun göğsüne gömdü. Gerçeği bir bilseydi...

II

QUINN

Bazı insanlar Cadılar Bayramı gecesi canavar gibi giyinmeyi seçerken, bazıları zaten birer *canavardı*. Etrafı saran hoparlörlerden yükselen gürültülü müziğe rağmen, rüzgâr açık ön kapılardan içeri uğuldayarak esti. Korkutucu ve çekici kostümler giymiş, yüzleri boyalı ve sahte kanla kaplı daha fazla insan girişte toplanıyordu. Tavandan sarkan neon ışıklar, yarasa ve balkabağı süslemeleriyle birleşerek ürkütücü bir parıltı yaratıyordu.

Kalabalığın arasından geçerken zihnim fazla uyarılmış gibiydi. Sert bir içkiye fena halde ihtiyacım vardı, gecenin *gerçekten* başlamasını istiyordum. Gerçek şu ki hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Mutfakta, loş ışıkların altında dizili mumlar titrek bir şekilde yanıyor ve tezgâhın üzerindeki enfes parti atıştırmalıklarını aydınlatıyordu. Cadılar Bayramı temalı *cupcake*'ler, *Jack Skellington Oreo* şekerlemeleri ve hayalet şeklinde süslenmiş beyaz çikolatalı çilekler ağız sulandırıyor.

Büyük bir örümcek ağı kaplı buz dolu kâse, içi koyu kırmızı alkollü içeceklerle doldurulmuş sahte kan torbalarını tutuyordu.

Hemen yanındaki kova ise farklı aromalardaki jölelerle renklendirilmiş büyük şırıngalarla doluydu. Daha festival havasında olamazdı.

“Mavi ahududu!” diye çığlık atan bir kız aniden önüme geçip son mavi şırıngayı kaptı. “Quinn,” diye mırıldandı beni gafil avlayarak.

Veronica’ydı.

Ortaokul ve lise hayatımı mahveden kız.

Birdenbire bedenim kasıldı ve nefes alamaz hale geldim. Kötü anılar zihnimi hızla doldurmaya başladı; bana yapılan zorbalıklar, hakkımda yayılan dedikodular ve her gün katlanmak zorunda kaldığım tacizler. Tüm sosyal medya platformlarında terörize edilmem, büyürken bir cep telefonu ya da bilgisayar sahibi olamamamın başlıca nedeniydi.

Daha fazla anı zihnime çullanmaya başladı...

Geceler boyu ağlayarak uykuya dalıyordum.

Bileklerim. Jiletler. *Kan*.

Veronica ve arkadaşları –hem kız hem erkekler– babamın ben doğduğum için intihar ettiğini sürekli olarak yüzüme vuruyorlardı. Herkese babamın benim gibi bir kızı olduğu için tiksindiğini, bu yüzden kendi canına kıydığını söylüyorlardı.

“Seni birkaç yıldır görmemiştim,” dedi zoraki, yapmacık bir gülümseme takınarak.

“Evet,” diye düşünmeden cevap verdim titreyerek.

Hayalet kolunu omzuma dolayarak beni sert göğsüne yasladı ve onun koruyucu kollarında rahatladım.

Veronica iğrenmiş bir sesle, “Ah, biriyle birliktesin,” dedi ve bu da beni tetikledi.

Jason saçımın bir tutamını kulağımın arkasına atarak, “O *bizimle*,” diye belirtti.

Michael yanıma geldi, tek kelime etmedi ama varlığını hissettirdi.

Bunu fark ettiğinde Veronica'nın yüzü düştü.

O anda, kendimi hiç olmadığım kadar özgüvenli hissettim. Son birkaç yılda, hayata yeniden başlamayı ve sahip olduğum yaşamla mutlu olmayı öğrendikten sonra, kendime verdiğim sözü hatırladım.

Bir daha asla zorbalık yapanların beni etkilemesine izin veremeyecektim.

"Sonuncusunu sen aldın," dedim elindeki jöle şırıngasına bakarak. "Yazık. Mavi ahududu en sevdiğim aromadır."

"Bu kötü oldu," dedi umursamazca, çenesini sıkarak.

Michael, "Ona ver," diye emredince şoke oldum.

Veronica kaşlarını çatı. "Ne?"

"Onu *bana vermeni* söyledi," diye tekrarladım aramızda birkaç santim kalana kadar ona yaklaşarak. "Ama biliyor musun," dedim duraksayarak, ardından kovadan vişne aromalı olanı aldım, "sanırım böyle iyiyim. Hatta gerçekten iyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Şırınganın ucunu dudaklarıma götürüp jöleyi ağzıma boşalttım ve votkanın boğazımı yakan tadının keyfini çıkardım.

"Seni görmenin güzel olduğunu söylemek isterdim, Veronica," dedim, boş şırıngayı en yakın çöp kutusuna atarken, "ama değildi."

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı.

Hızla arkamı dönerek en yakın banyoya yöneldim. Tam o sırada, arkamdan bir şeyler bağırdığını duydum.

"Ben değiştim, Quinn!" dedi, sanki kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi.

"Umarım öyledir," dedim duygusal bir şekilde ve bunu tüm samimiyetimle söylüyordum.

Banyo kapısını iterek açtım ve içeri sendeleyerek girdim. Ayakta kalabilmek için lavabonun kenarına sıkıca tutundum. Göğsüm sıkıştı, kalbim hızlanırken aniden kendimi bayılacak gibi hissettim.

Bu gece başka bir panik atak geçirmeyeceğim, dedim içimden.

Küçük oda, etrafımda dönmeye başladı. Dünyadan tamamen kopmuş gibi hissettim.

Siktir git, lanet anksiyete.

“İyi misin?” dedi Hayalet, beni hazırlıksız yakalayarak.

“Kapı,” diye soluk soluğa cevap verdim. “Lütfen kapıyı kapat.”

Kapattı.

Yavaş, derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum. Utanç duygusu içimi kapladı. Onun beni böyle, bir anksiyete arağının ortasında, en kötü halimde gördüğüne inanamıyordum.

“Sana ne yaptı?” diye sordu Hayalet, sesi neredeyse fısıltı kadar alçaktı.

“Hiçbir şey,” diye fısıldadım lavabonun kenarını sıkıca kavrayarak.

“Quinn...”

“Hiçbir şey,” diye daha sert bir ses tonuyla tekrarladım küçük, titrek bir nefes alarak. “Önemli bir şey değil.”

“Pekâlâ,” dedi. Kapı gıcırdayarak açıldı. “Seni biraz yalnız bırakayım.”

“Hayır,” diye soluk soluğa karşılık verdim. Aynaya baktım ve gözlerimi ona kilitledim. O korkutucu *Hayalet* maskesi bile beni rahatsız etmiyordu. “Yalnız kalmak istemiyorum.”

Kapıyı kapattı, eli hâlâ kapı kolunda dururken bekledi. Bir an duraksadıktan sonra dikkatlice bana doğru yaklaştı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu. Vücudunun sert hatlarını sırtıma bastırdı.

“Konuşmak ister misin?”

Başımı hafifçe iki yana sallayarak yumuşak bir sesle cevap verdim, “Hayır.”

“Öyleyse ne?” diye sordu hoyratça. “Kelimelerini kullan, *küçük Quinn.*”

“Bir dikkat dağıtıcıya...” diye düşünmeden, şaşkın bir hal-

de fısıldadım. “Başka bir şeye odaklanmaya ihtiyacım var.” Öne doğru göğsümün çevresinden uzanarak eldivenli elini boğazıma doladı ve beni yerimde sabit tuttu. “Böyle mi?” diye fısıldadı, kavrayışını biraz daha sıkılaştırarak.

Hafifçe başımı salladım.

Eğilerek, kulağımın hemen yanında duraksadı. “Kelimelerini kullan, Quinn,” diye hatırlattı bana.

“Evet,” diye mırıldandım. “Daha fazla.”

DAMIEN

Aynadaki yansımamızdan bana bakıyordu. Çenesini nazikçe tutarak başını yana çevirdim ve onu bana bakmaya zorladım. *Gerçekten* bakmaya.

Bu maskenin karanlık deliklerini kaplayan siyah ağın ardından ve doğru ışık açısıyla gözlerimi görebiliyor mu merak ettim.

İçlerinde yanan arzuyu fark edip etmediğini merak ediyordum.

Onu bana doğru döndürdükten sonra eğildim, bacaklarının arkasından kavrayarak onu hızla yerden kaldırıp lavabonun kenarına yavaşça oturttum. Kalçalarım uyluklarının arasına yerleşti. Eğer bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacı varsa, bunu ona seve seve verirdim.

“Bunu mu istiyorsun?” diye sordum, sesim ipek gibi yumuşaktı.

“Daha fazlasını,” diye fısıldadı.

“Ne istediğini biliyorum ama... yalvarışını duymayı seviyorum.”

Ellerimi bacaklarının arkasına sürterek yüzünü dikkatlice inceledim. O kadar muhtaçtı ki bu hali muazzam görünüyordu. O, inanılmaz derecede güzeldi.

Düşündüğümünden çok daha güzel.

Onu uzaktan izlemek, gerçek ihtişamını görmek için belli ki yeterli değildi.

Parmak uçlarım nemli iç bacaklarını okşayarak tulumunun düğmelerine ulaştığında duraksadı.

Onu fena halde istiyordum.

Duşta gözlerimi kapatarak onu hayal edip kendimi tatmin etmek hiçbir zaman yeterli olmamıştı. İşimi görüyordu ama içimde yıllardır süren bu karşı konulmaz arzu hep saklı kalmıştı.

İçine gömülmek istiyordum.

Ona zevk *çığlıkları* attırmak.

Bu şekilde, bir yabancıнын banyosunda, Cadılar Bayramı gecesi onunla olmak *tamamen* delilikti.

Bu konuda katı emirler almıştım. Bir yemin etmiştim.

Ancak şu an bunların hiçbirisi benim için zerre kadar önemli değildi.

Aletim kendi kararlarını alıyordu.

Onu istiyordu... Sonuç ne olursa olsun.

“Lütfen,” diye inledi omuzlarımı kavrayarak.

“Daha fazla, lütfen.”

“Buna *yalvarmak* mı diyorsun?”

“Lütfen,” diye yalvardı, ince kumaşın üzerinden klitorisini ovduğumda. “Lütfen, Hayalet, lütfen.”

“Lanet olsun, bebeğim,” diye keskin bir nefes verdim çenemi sıkarak. Bu belki de tek şansımdı. Kostümlüydüm ve maskenin altında kim olduğunu bilmiyordu. Onun için ben sadece Hayalet’tim. “İşte böyle. Adımı söyle.”

“Hayalet.”

Bedenim tepki verdi.

“Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?”

“Evet,” dedi ve elime aldığım kondomu görünce başını hafifçe iki yana salladı. “Yeni test yaptırdım, temizim. Ya sen?”

Başım la onayladım ve paketi tezgâha attım.

“O zaman dikkatimi dağıtmaya devam et,” diye fısıldadı.

Siktir.

Pelerinimi yukarı kaldırdım ve pantolonumu dizlerime kadar indirdim. Ardından tulumunun düğmelerini sertçe açtım. Beklemeye hiç niyetim yoktu. Aletim onun için hazırды, hatta zevk suyu ucundan damlamıştı bile.

Bedenimi kavradı ve bana bakarken gözleri büyüdü.

Evet, bebeğim. Hepsi *senin için*.

Sana sunabileceğim her şey burada... Ve daha fazlası.

Omuzlarımdan tutundu, ben de bacaklarının altından kavrayarak onu lavabonun kenarına çektim. Uzunluğumu tutup ona yaklaştım. Sırtını geriye doğru eğip titreyerek bacaklarını daha da açtı. Aletimin pembe başını ıslaklığına sürttüm. Onunla oynuyordum.

Tekrar ve tekrar, yavaşça.

“Lütfen,” diye yalvardı titreyerek, artık daha fazla bekleyemezdim.

Tek, sert bir hamleyle içeri daldım. İkimiz de aynı anda inledik. Daha yarısına bile gelmemiştim. En son ne zaman deneyimsiz bir kadını becermişim, hatırlamıyordum bile.

“Siktir,” diye keskin bir nefes verdim, minik bedenini iyice kendime çekmek için belini kavrarken.

Onun içine daha da gömüldüm, vücudunun boyutuma uyum sağlaması için birkaç saniye izin verdim. Kalçalarımı kavrayarak beni kendine çekti ve derinlerine doğru ilerledikçe sanki onu ikiye bölüyormuşum gibi hissettim.

Lanet olası. Çok. Dardı.

Buraya kadar.

Kontrolümü kaybederek onu acımasızca becerdim. O tatlı, sıcak kadınlığının her santimi kusursuzdu, duvarları her hamlemde sıkıca etrafımı sarıyordu. Gözleri şok ve çaresizlikle titreşiyordu.

Ne kadar güzel, narin bir kız.

Kollarını boynuma doladı, onu acımasızca sahiplenirken hızımı artırdım. Duyulan tek ses onun inlemeleri ve tenlerimizin birbirine çarpmasıydı. Daha önce birçok kadını becermiştim ancak hiçbiri *böyle* hissettirmemişti.

Ne kadar çok çığlık atarsa, ben de o kadar hızlandım. Bedenini ileri geri sarsıyordum. Ellerini kostümümün altına kaydırarak sırtındaki kasları okşadı, siyah ojeli tırnaklarını tenime geçirdi. Her hareketimde iç çekerek daha derine ittim, onu sımsıkı kavrayarak kaçmasına izin vermedim.

Alnımdan ter damlıyordu. Bu maskenin altında neredeyse ölmek üzereydim, nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Ancak bu bile beni daha çok tahrik ediyordu.

Küçük Quinn benim prensesim olabilirdi ama aynı zamanda benim yaramaz küçük fahişem de olacaktı.

Onu yürüyemez hale gelene kadar becermeye kararlıydim. Ona hayatının en muhteşem orgazmını yaşatacaktım.

Böylece ona yıllardır neler kaçırdığını göstermiş olacaktım.

“Evet,” diye haykırdı, parmaklarını kalçalarıma geçirerek. Başını geriye attı ve kalçalarıyla acımasız hamlelerime karşılık verdi. “Ah, kahretsin, evet. Evet, evet. Evet!”

Tatlı kadınlığı sanki sihirli bir güç taşıyordu çünkü ben tamamen büyülenmiş haldeydim.

Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktım.

Gözleri kapanırken sırtı kavislendi ve dolgun, pembe dudakları aralandı. Beni her itişimde daha sıkı kavradı. Çok yakındı. “Bana bak,” diye emrettim, ona daha sert vurarak.

Daha sert.

Daha da sert.

Uslu bir kız gibi itaat ederek aceleyle maskemin karanlık gözlerine baktı.

Kalçalarını sertçe kavrayarak onu layabonun kenarından kaldırdım. Bacaklarını belime sarıp sıkıca kavrayarak gerçek sürüşün

başlamasına hazırlandı. Kıcını kavrayarak onu üzerimde yukarı aşağı hareket ettirdim, klitorisini kasıklarımın bastırarak kendini tatmin etmesine rehberlik ettim.

“Evet,” diye inledi, fırsattan yararlanarak kendini bana sürtmeye başladı, çaresizce zirveye tırmanmak istiyordu.

Aniden sırtını duvara çarptım.

“Siktir,” diye homurdandım. Çıkardığı sesler beni daha da vahşileştirdi.

Küçük Quinn beni çok sert boşaltacaktı. Bunu en derinlerimde hissedebiliyordum. Bu farkındalık beni tamamen deliliğe sürüklüyordu.

“Evet, bebeğim,” diyerek onu cesaretlendirdim. “Çığlık attığını duymak istiyorum.”

Kendini serbest bırakarak coşkuyla çığlık attı.

“Aferin kızıma,” diye övdüm onu, kıcını sıkıca kavrayarak hareket etmeye devam ettim.

“Sen çok uslu bir kızsın.”

“Evet,” diye inledi tiz bir sesle, ben maskemi boynunun kıvrımına gömerken. Açıyı hafifçe değiştirdim ve onu daha derine aldım. “Tanrım, evet.”

“Bu evdeki herkesin senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.”

Yanaklarına yoğun bir kızarıklık yerleşti. “Evet!”

“Duyur onlara, bebeğim.”

“Ben seninim,” diye nefes nefese inledi, kalçalarını itişlerime uyacak şekilde hareket ettiriyordu. “Evet!”

“Şu haline bak,” diye hırladım, kıcına şaplak atarak. “Ne kadar güzel bir oyuncaksın. Babacığının üzerinde zıplamaya devam et.”

Omuzlarımı sımsıkı tutarak, ritmik bir şekilde üzerimde hareket etti. Onu duvardan çekip kalçalarından sıkıca kavrayarak daha da derinlere çektim, hareketlerini yönlendirdim.

“Lanet olsun.” Sertçe nefes vererek onu kendime biraz daha çektim. “Aynen böyle.”

“Hayalet,” diye adımı haykırdı.

İşte bu.

“Benim için gel,” diye emrettim.

Sözlerimle birlikte patlayıcı bir zirveye ulaştı, güzel dudakları aralandı, sırtı yay gibi gerildi ve kendini tamamen bıraktı.

Tanrım...

Öylesine güzel orgazm oluyordu ki...

Bu kız bende günah işleme isteği uyandırıyor.

Bacaklarının arasında gömülü halde olmak tarifsiz bir histi. Hiçbir fantezi bununla kıyaslanamazdı.

Onu sıkıca kavrayarak kontrolü tekrar ele aldım. O hâlâ hazzın içinde kaybolmuşken, ben de bu anı uzatmak için hareketlerimi yavaşlattım... Daha derin ve hissederek.

Beni tamamen çılgına çeviriyordu. Bu gece nefis bedeninin her santimine tapınmaya niyetliydim.

“Siktir.” Keskin bir şekilde nefes verdim ve kendimi tamamen bırakarak doruğa ulaştım.

Onu tekrar lavabonun kenarına oturatarak maskemi alnına yasladım. O beni gerçekten zirveye ulaştıran ilk kadındı.

En başından beri *onu* bekliyormuşum.

Parmak uçlarıyla kalçalarımın tutarak beni kendine çekti, orgazmımın kalıntıları bacaklarından aşağı süzülüyordu.

“İşte *böyle*, küçük Quinn...” Çenesini sıkıca kavrayarak başparmağımı o güzel dudaklarında nazikçe gezdirdim. “İşte sen *böyle* becerilmeyi hak ediyorsun. Daima.”

12

MICAH

Jensen'la banyo kapısının önünde nöbet tutuyorduk. Bir parçam, üçümüzün bu iş yüzünden başımızın ne kadar belaya gireceğini merak etmeme sebep oluyordu.

Bize kesin emirler verilmişti.

Uzaktan izle. Onu koru. İlgisini *çekme*...

Ancak banyodan gelen tutkulu çığlıkları, partinin gürültülü müziğine rağmen duyulabiliyordu. Sınırları çoktan aştığımız açık ortadaydı.

Omzu benimkine çarpınca Jensen gerildi.

Ona kısa bir bakış attım. Ne yazık ki yakışıklı yüzü Jason maskesiyle kaplıydı. Ama bu gece farklıydık. İstedığımız kişi olabilirdik.

Gerçek kimliklerimiz gizliydi.

Beni beklenmedik bir şekilde süzdü, ela gözleri benimkine kenetlendi. "Ne?" diye sordu.

"Bu konuda bir şey yapacak mıyız?" diye sordum, başparmağımınla arkamızdaki kapıyı işaret ederek.

Omuz silkmekle yetindi.

“Beş yıl önce ettiğimiz yemin senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

“Hepimiz kostüm giyiyoruz,” diye karşılık verdi. “Kim olduğumuzu bile bilmiyor, Micah.”

“Belki şu an bilmiyor,” diye yanıtladım, ağırlığımı sağ topuğuma verip duruşumu değiştirdim ve kapıya yaslandım. “Ancak ikimiz de Damien’in mantıksız biri olduğunu biliyoruz.”

Gözleriyle odayı taradıktan sonra bileğimi yakaladı ve beni arka kapıya doğru çekti. Soğuk sonbahar havası yüzümüze çarparken arka bahçeye çıktık. Bana gelişigüzel bir şekilde sigara uzattı. İkimiz de yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra Cadılar Bayramı maskelerimizi çıkardık.

“Damien ne yapmak istiyorsa onu yapacak,” dedi derin bir nefes veren Jensen. Sigarasını yakıp çakmağı bana uzattı. “Maskesini çıkarmadığı sürece sorun olacağını sanmıyorum.”

“Onu takip ediyorduk,” diye bastırdım. “Yıllardır.” Hiçbir şey söylemedi. “Eğer maskesini çıkarırsa ya da Quinn bir şekilde yüzümüzü görürse, bizi anında tanıyabileceğini biliyorsun.”

“Olabilir,” diye yanıtladı bana doğru adım atarak.

Yakınlığıyla birlikte kalp atışlarım hızlandı.

“O halde akışına mı bırakmalıyız?” diye sordum baş döndürücü kokusunu içime çekerek.

Onun bu kendine özgü kokusunu.

“Ona nasıl baktığını görüyorum, Micah,” diye fısıldadı, sigarasından küçük bir duman bulutunu yüzüme üfleyerek. Yutkundum. “Damien belki en saplantılıımız olabilir ancak senin ona nasıl baktığını *görüyorum*. Sen de onu istiyorsun.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “İstiyorum. O çok güzel. Gerçekten nefes kesici.” Bir an duraksadım, yüzünü inceledim. “Sen de ona tam olarak aynı şekilde bakıyorsun.”

Yüzü sertleşti. “Nasıl bakmam?” diye meydan okudu. “Kelimelerin tam anlamıyla mükemmel.” Sessizleşti ve aniden gözleri karardı. “Ayrıca *bana* nasıl baktığını da görüyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. “Ne?”

Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı, sigarasını dudaklarının arasına alarak derin bir nefes çekti. “Ben o şekilde bakmıyorum, dostum,” diye fısıldadı alçak sesle.

“Öyle mi?” dedim, gözlerimi kısarak.

“Evet,” diye onayladı ancak gözlerinde başka bir şey vardı.

Cezbedici bir şey.

“İkiniz kadar açık konuşsam da Quinn’i önemsiyorum,” dedi. “En başından beri.”

“Kim birden fazla kişiye karşı hisler besleyemeyeceğini söyleyebilir ki?” diye denedim. “Anlıyorum, dostum. O, hayatımızın büyük bir parçası oldu. Zamanımızın neredeyse tamamını ona adadık fakat onun bundan haberi bile yok.”

“Ve böyle devam ettiği sürece, dürtülerimizle savaşmamız için bir neden yok,” dedi Jensen.

Dürtülerimizle savaşmak...

Onu evin duvarına yaslama dürtüsü gibi mi? Pantolonunun altındaki o büyük sertliği avuçlama dürtüsü gibi mi? Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma alma dürtüsü gibi mi?

“Damien’in onu becermesinden bahsediyorum,” diye hızla açıkladı.

Pantolonumun fermuarına baskı yapan sertliğim daha da rahatsız edici hale geldi.

Bakışlarını kasıklarındaki kabarıklığa indirdi ve dilinin ucuyla dudaklarının kenarını hafifçe yaladı.

“Hoşuna giden bir şey mi gördün?” diye kibirli bir şekilde sordum başımı yana eğerek. Onun kararsızlıkla gerilen bedenini fark ettim.

“İçeri dönmeliyiz,” dedi umursamaz bir tavırla yanan sigarasını botuyla söndürerek. “Damien’in pervasızca bir şey yapmadığından emin olmalıyız.”

“Hah.” Zoraki bir kahkaha attım. “Damien mı? Şu an pervasızca hareket etmeyen Damien mı?”

Güldü. “Bunu sen söyledin”

“Siktir git,” diye tısladım ve aşağı uzanarak bacaklarımın arasındaki kabaklıklığı hafifletmek için kendimi düzelttim.

“Kimi? Seni mi?”

Homurdandım. “Benimle baş edemezsin. Denesen bile.”

Aniden çenemden kavradı, gözleri benimkilere ateşli bir şekilde kilitlendi. “Bu bir meydan okuma mı, Micah?” diye sordu, gözleri daha da kararıyordu. “Gerçekten uzun bir dilin var.”

“O dili iyi bir şekilde kullanacak mısınız?” diye takıldım.

Çarpık bir gülümsemeyle bakarak kavrayışını sıkılaştırdı. “Bunu isterdin, değil mi?” dedi dikkatli bir şekilde.

Son birkaç yıldır aramızda böyle hafif ama yoğun bir cinsel gerilim vardı. Ancak artık dayanamayacağım bir noktaya gelmişti.

Benim için, ona karşı hissettiklerim gerçektir.

Ve oyun oynamaktan bıkmıştım.

“Kendine yalan söylemekten ne zaman vazgeçeceksin?” Bileğimi sert bir hareketle bırakarak geriye çekilip bana sinirli bir bakış attı. “Şaka yapıyorum, anlayamıyor musun? Sadece seninle uğraşıyorum, dostum.”

“Öyle mi?” dedim bakışlarımı kaçırarak. “Peki, o zaman neden şu an aletin sertleşmiş durumda?”

Gözlerini devirdi. “Siktir git.”

“Her neyse.” Kuru bir kahkaha attım ve arkamı dönüp arka kapıya doğru ilerledim. “Buradaki işim bitti.”

“Micah,” diye seslendi yüksek sesle.

“Kaybol, Jensen. Senin lanet olası akıl oyunlarından bıktım...” Omzumdan tutarak beni çevirdi ve geriye savurup sırtımı yosun

tutmuş vinyl kaplamalı duvara çarptı. Parmaklarını boğazıma doladı, yüzü benimkine sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

“Kızgınsın,” dedi yüzüme düşen gevşek saç tellerini yavaşça kenara çekerek.

Çenemi sıktım. “Ben iyiyim.”

“Benden ne istiyorsun, Micah?”

Ne mi istiyorum?

Bu çocuğa ilk tanıştığımız günden beri abayı yakmış haldeydim. Birlikte büyümüştük. Her zaman arkamı kollamıştı. Beni gerçekten gören tek kişiydi.

Ancak ona bunları söylemek yerine başımı huzursuzca salladım.

“Hiçbir şey,” diye yanıtladım, gözlerinin içine bakarak. “Senden hiçbir bok istemiyorum. Ben iyiyim.”

Böylece onu kendimden uzaklaştırdım. Tam omzunun üzerinden arkaya baktığım sırada uzaktan bizi izleyen birkaç karanlık silueti fark ettim.

Fakat beni saldırı moduna geçiren şey, yüzlerine taktıkları karga maskelerinin silik görüntüsüydü.

Yüzüm sertleşti ve onlara doğru ilerlemeye başladım.

Jensen omzumu kavrayarak beni aniden durdurdu. “Onlar değil,” dedi aceleyle, beni gerçeğe geri döndürmeye çalışarak. “Olmaz. Yıllardır ortada yoklar. Eğer Salem’e geri dönmüş olsalardı... Bunu *bilirdik*.”

Kalbim deli gibi atıyordu ve hayatımda hiç bu kadar tetikte hissetmemiştim. Soğuk bir rüzgâr tenime çarptı ve omurgamdan aşağıya keskin bir ürperti geçti. Bir şeyler *ters gidiyordu*.

Tam olarak ne olduğunu bilemiyordum.

Fakat bunu iliklerimde hissediyordum.

Bir anda gölgelerin arasına karışıp kayboldular.

Keskin bir nefes vererek kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım.

Jensen haklıydı. Eğer gerçekten onlar olsaydı, bunu bilirdik.

“Hadi gidelim, dostum,” dedi Jensen elini omzuma koyarak vücudumdaki gerilimi biraz olsun hafifletti.

Cadılar Bayramı maskemi takarak onun peşinden yürüdüm.

Bu gece değil, şeytan.

13

QUINN

Hoparlörlerden yükselen müzik, hareket halindeki bedenlerden dalga dalga yayılıyordu. Yanıp sönen disko ışıkları ve zeminde yükselen duman, baştan çıkarıcı bir hava yaratıyordu. Oturma odası partinin en kalabalık alanıydı. Tavana siyah ve turuncu balonlar yayılmış, başımızın üstüne dev bir örümcek süsü asılmıştı.

Enerji ve atmosfer son derece yoğun, herkes hayatının en güzel anını yaşıyor gibiydi. Ve ben de nihayet kendi hayatımı yaşıyordum.

Hiçbir zaman kontrolü elden bırakan biri olmamıştım. Hep kendi küçük dünyamda yaşamıştım. İnsanlardan uzak durarak. Sanırım bunun benim başa çıkma yöntemim olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Kendimi böyle korumayı öğrenmiştim çünkü bugüne kadar kimse benim için bunu yapmamıştı. Ancak bu gece sonunda kendimi bırakıyor, sonsuz ihtimalleri kucaklıyordum.

Kalçalarımı sallayarak müziğin ritmine uyum sağlıyor, şarkı sözlerine eşlik ediyordum. Kollarımı yukarı uzatıp ritme kapılır-

ken, daha önce içtiğim Cadılar Bayramı kokteyli jöleli şırınganın etkisini hissetmeye başlıyordum.

Monster Mash çalmaya başladığında herkes havaya girdi. Gözlerimle odayı tarayarak sonunda üç koruyucumu duvara yaslanmış halde buldum. Dikkatleri *yalnızca* bendeydi, sessizce her hareketimi gözlemliyorlardı.

Ellerimi vücudumun üzerinde gezdirerek göğsümden başlayıp yavaşça karnıma, kalçalarım ve bacaklarıma kadar indirdim. Hiçbir şeyi umursamadan, baştan çıkarıcı bir şekilde onlara baktım.

Jason ve Michael duvara yaslanmış, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu. Hayalet'in ise duruşu aniden sertleşti, kolları iki yanına düştü, elleri sıkılı yumruklara dönüştü.

Bu ani değişimin nedenini anlayamadan omzumda hafif bir dokunuş hissettim.

Arkamı döndüğümde, siyah pantolon ve üzerine sahte kan bulaşmış beyaz bir tişört giymiş bir adamla göz göze geldim.

Gülümsedi ve dans ederek bana yaklaştı. "Kostümüne bayıldım," dedi müziğin arasından.

"Teşekkürler," diye karşılık verdim, kalçalarımı ritme uydu-rarak sallayarak. "Gerçi tam olarak neyi temsil ettiğimi bilmiyorum..."

Beklenmedik bir şekilde belimi kavrayıp beni kendine doğru çekti. "Feci ateşlisin."

"Teşekkürler," dedim rahatsız olmuş bir şekilde ondan uzaklaşmaya çalışarak.

Bileğimi sıkıca kavradı, beni tekrar kendine çekerek hareketsiz bıraktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Canımı acıtıyorsun," diye kekeledim.

Hayalet belirerek aramıza girdi. "Lanet ellerini onun üstünden çek."

"Yoksa ne yaparsın?"

Bıçağını kaldırıp parmaklarının arasında çevirdi. "Yoksa seni bir balık gibi deşerim," dedi soğuk bir sesle.

Kalbim anında sıkıştı.

“Hayalet,” diye fısıldamak istedim ama sesim neredeyse hiç çıkmadı.

Adam sonunda bileğimi bıraktı fakat hemen ardından Hayalet’in yaklaştı. “Bırak da kimi seçeceğine kendisi karar versin,” diye tısladı. “O senin malın değil.”

Hayalet onu sertçe itince adam hızla geriye doğru savruldu. Sırtı duvara çarptığında ellerini yenilmişçesine havaya kaldırdı.

Ancak artık çok geçti.

Hayalet bileğini yakalayıp kolunu duvara sabitledi. Olanları tam olarak anlamam birkaç saniyemi aldı ancak gerçeği idrak ettiğimde nefesim kesildi. Bıçağı adamın avcuna saplamıştı. Keskin bıçak eti delmiş, onu yerine mıhlamıştı. Kesikten akan kan kolundan aşağı süzülüyordu.

Kulaklarımda tiz bir çınlama yankılandı. Gözlerim dehşetle kocaman açıldı. Sonra o çınlama yok oldu, yerini acı ve korkuyla atılan çığlıklara bıraktı.

Adam vahşi bir korkuyla avaz avaz bağıırıyordu.

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Vücudumda adrenalin patlaması yaşandı.

Hayalet de onu taklit ederek aynı şekilde çığlık attı. “Eğer bir daha o pis ellerinle benim olana dokunmaya kalkarsan, seni avlarım ve öldürürüm. Yavaş yavaş.”

Bıçağı bileğin içinde döndürdü, kesikten fışkıran kan ortalığa sıçradı. Korkunç bir çığlık daha yükseldi. Odada bulunan herkes dehşet içinde bağıırıyor, korkuyla geri çekiliyordu. Hiç kimse yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Hayalet, bıçağı tek bir hareketle geri çekti.

Adam dizlerinin üzerine düşerek yaralı elini göğsüne bastırdı, acı içinde kıvranarak öne eğildi. Üzerindeki beyaz tişört şimdi gerçek kanla lekelenmişti.

Ne eğlence ama.

Hayalet ve Jason önümüzden ilerlerken, Michael yanı başımda yürüyordu ve ara sıra bana dönüp iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Partiden çıkarken tüm gözler üzerimizdeydi. Bahçeden ve dışarıda toplanmış insan kalabalığının arasından geçerken acele etmiyorduk.

Ormana girdiğimiz anda Michael telefonunu çıkararak el fenerini açtı. Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra nihayet ana yola ulaştık ve tam olarak Salem'in merkezine yakın olduğumuzu fark ettim.

Cadde boyunca her yöne yürüyen insan kalabalığı vardı, hepsi kostümlüydü. Yollar polis araçları, bariyerler ve turuncu konilerle kapatılmıştı. Bir ara sokağa saparak yürümeye devam ettik. Ancak topuklarım su toplamıştı ve dayanılmaz bir acıyla zonkluyordu.

Adımlarımı yavaşlatıp dikkatimi hissettiğim rahatsızlıktan uzaklaştırmaya çalışsam da boşunaydı. Diz çökerek ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm ve onları çıkarırken dengemi kaybetmek için Michael'ın koluna tutundum.

"İyi misin?" diye sordu Jason.

Hafifçe başımı sallayarak topuklu ayakkabılarımı elimde tutup onları takip etmeye devam ettim. "İyiyim," dedim ama beton zemindeki keskin çakıl taşları ayak tabanlarımı delip geçerken acıyla irkildim.

"Ver onları bana," dedi Jason ayakkabılarımı alarak.

Hayalet önümde durarak yolumu kapattı. Daha ne olduğunu anlayamadan, aniden beni yerden kaldırarak kollarına aldı. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi.

"Beni taşımam gerekmiyor," diye itiraz ettim, şaşkına dönmüştüm. "Yürüeyebilirim. Gerçekten."

"Seni kendime yakın tutmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Beni sürekli koruyorsun. Neden?"

"Senin içini görüyorum."

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Bu ne anlama geliyor?"

“Hayatın boyunca tek istediğin şey buydu. Korunmak. Güvende olmak,” diye keskin bir şekilde yanıt verdi bir evin ön bahçesinden hızla geçerken. “Seni güvende tutacağız, küçük Quinn.”

Kalbim hızlandı, midemde *kelebekler* uçuştı.

“Ne kadar çılgınca olursa olsun, bu gerçekten çok tatlıydı,” diye mırıldandım.

Dördümüz ön basamakları tırmanarak verandadan geçtik ve ön kapının önünde durduk.

“Seni kurtarmaya gelmemin sebebi parlak zırhlar içinde bir şövalye olmam değildi.” Beni ayaklarımın üzerine bıraktıktan sonra, ellerini yüzüme götürdü. “Ben kötü adamım ve seni yalnızca kendime istiyorum.”

Ön kapı gıcırdayarak açıldığında bizi davetkâr bir karanlık karşıladı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, göğsümde vahşi bir ritim tuttu. Tüylerim diken diken oldu. Hayalet kollarını yanına düşürerek geriye doğru bir adım attı. Jason ve Michael kapıyı ardına kadar açık bırakarak içeri girip tamamen karanlığa karıştı.

Hayalet yavaşça kostümünün kapüşonunu aşağı indirdi, ardından maskesinin alt kısmını kavrayıp başından çıkardı. Nihayet, tüm gece boyunca saklanan yüzü açığa çıktı.

Maskesizdi.

Loş veranda ışığı, kalın siyah kirpiklerinin gölgelediği çarpıcı mavi gözlerini ortaya çıkaracak kadar parlaktı. Simsiyah dağınık saçları, tehlikeli bir cazibe yayıyordu. Dolgun dudaklarını diliyle hafifçe ıslattı ve ardından yüzüne şeytani bir gülümseme yerleşti. Keskin, belirgin çene hattı gerildiğinde gözlerim boynunu saran dövmelere takıldı. Hayal bile edemeyeceğim kadar yakışıklıydı ve bu, durumu yalnızca daha karmaşık hale getiriyordu.

Ayrıca bir şekilde, bana fazlasıyla tanıdık geliyordu... Fakat onu nerede gördüğümü bir türlü hatırlayamıyordum.

Sertçe yutkundum, gözlerimi ona dikerek endişeyle kırıştırdım. “Seni daha önce görmüştüm,” dedim suçlayıcı bir şekilde.

Yüzü sertleşti. “Öyle mi?”

“Evet.”

Başını yana eğerek sadistçe gülümsedi. “Bundan emin misin?” diye meydan okudu.

“Maskeni asla çıkarmayacağını düşünmüştüm.”

“Aslında çıkarmaya niyetim yoktu,” diye itiraf etti, bakışlarını dudaklarıma kaydırarak. “Ancak sonra düşündüm ki eğer çıkarmasaydım bunu nasıl yapabilirdim?”

Birkaç saniye içinde beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sert bir şekilde öptü, beni güçlü kollarıyla kendine hapsederken tutkusu üzerime yoğunlaştı. Bedenim ona karşı erirken, aramızdaki kıvılcımlar havada uçtu. Dilinin ucuyla dudaklarımın arasını hafifçe yokladı, içeri girmek için sabırsızlanıyordu. Ona hevesle izin verdim.

Dillerimiz telaşlı bir şekilde birbirine sürtünürken Hayalet tüm kontrolü eline aldı. Beni geriye doğru hareket ettirerek ön kapının yanındaki duvara yasladı. Elleri vücudumun her kıvrımını keşfederken, çıkardığı boğuk bir homurtuyu dudaklarımda hissettim. Nefesim hızlandı, içimdeki heyecan yükseldi. Sert ve keskin sonbahar havası, omurgam boyunca ürpertici bir titreme gönderdi.

Çıplak kollarımı okşayarak eldivenleriyle beni ısıttı. Bana doğru eğildi ve alt dudağımı ısırdı. Memnuniyetle inledim, ellerimi boynuna dolayarak onu kendime daha da yaklaştırdım. Baş döndüren kokusunu soludum, bacaklarımda tatlı bir ağrı hissettim. Sonra, hiç zorlanmadan beni yerden kaldırdı.

“Siktir,” diye nefesini verirken, artık kızarmış ve hassaslaşmış dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek kendimi tamamen ona bıraktım, kalçamı pantolonundaki sert kabarıklığa bastırarak hareket ettim. Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim.

Başını geriye çekerek alnını benimkine yasladı ve gözlerimin içine, ruhumun derinliklerine baktı. “Seni hem vahşice hem de tutkuyla, bütün gece boyunca becermeyi planlıyorum,” diye soğuk bir uyarıda bulundu gözlerini kısarak. “Sana on saniye veriyorum. Git.”

“Ne?” diye neredeyse fısıldadım.

Beni çıplak ayaklarımın üzerine geri bıraktı ve bir adım geri çekildi. Tüm duruşu, tüm enerjisi bir anda değişmişti. “Eğer on saniye içinde gitmezsen, bu senin seçimin olacak.”

“Gece henüz bitmedi.”

“On,” diye saymaya başladı.

“Bir anlaşılmamız vardı,” diye üsteledim.

“Dokuz.”

“Senden en karanlık fantezilerimi gerçekleştirmeni istedim.”

“Sekiz,” diye beni sınadı.

“Bunu istiyorum,” dedim, daha çok kendime itiraf edercesine.

“Yedi.”

“Seni istiyorum.”

“Altı,” dedi sertçe nefes vererek. “Beş. Dört.”

“Fikrimi değiştirmiyorum,” dedim ona meydan okuyarak.

“Üç...”

“İki,” dedim alaycı bir şekilde.

Aniden sessizleşti. Bana son bir şans tanıyordu. Kaçmam için, kararımı değiştirmem için bir anlık süre. Fakat ben yerimden kıpırdamadım.

Gözleri kısıldı. “*Bir.*” O anda, dairelerinin oturma odasında seçtiğim baştan çıkarıcı, yavaş melodi *Bluetooth* hoparlörden yankılandı. Hayalet, bana istediğim *Red Bull* ve votka karışımını uzattı. Jason ise siyah deri kanepede yanıma oturdu.

Cinsel gerilim havada yoğunlaşıyordu.

Hayalet omzunun üzerinden uzanarak kostümünün uzun pelerinini çıkardı. Altında yalnızca siyah bir atlet ve siyah pantolon

vardı. Kaslı kollarındaki dövmeler, güçlü omuzları ve boynundaki belirgin damarlar gözüme çarpınca ağzım istemsizce aralandı.

Jason, Michael'ın elindeki viski şişesini aldı. Ardından Michael sessizce odadan ayrıldı. Jason bardağa bir miktar viski doldurdu ve maskesinin alt kısmını hafifçe kaldırarak dudaklarını bardağa yasladı. Dolgun, pembe dudakları viskinin sert tadına karışırken tek yudumda içkisini bitirdi.

Hayalet yanıma oturdu ve beni ikisinin arasına hapsetti. "Şimdi ne olacak, küçük Quinn?" diye sordu dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle. "O karanlık fantezilerinden hangisini gerçekleştirmek istiyorsun?"

Bardağımdan bir yudum aldım ve yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Korkma," diye mırıldandı Hayalet elini dizimin üstüne koyarak. Avucu, uyluğumun üzerinde devasa görünüyordu. "Bu gece neyi arzuluyorsan bizden *fazlasıyla* alacaksın."

"Biz," diye tekrarlardım, tereddütle.

"Eğer istediğin buysa," diye başladı, parmaklarını uyluğumun iç tarafında şehvetli bir şekilde gezdirirken. "O halde alacaksın."

"Bunu sadece kitaplarda okumuştum," diye fısıldadım mahcup bir şekilde. "Yalnızca bir hayalden ibaretti."

"Benden onları gerçeğe dönüştürmemi sen istedin," diye hatırlattı Hayalet. "Bunu geri mi alıyorsun?"

"Hayır," dedim aceleyle. "Bunu istiyorum."

Jason elimi nazikçe tuttu, bardağımy elimden alarak sehpanın üzerine yerleştirdi. Ardından arkasına yaslandı ve diğer elini diğer bacağıma koydu.

Hayalet boynumu kavradığında başımı eğdim ve bu hareketimden memnun olmuş gibi gülümsedi. O parlak beyaz dişleri beni zayıf düşürüyordu. Beni kendisine çekerek dudaklarını boynuma bastırdı. Gözlerimi kapatıp anın büyüüne kendimi kaptırdım.

İki adam da ellerini bacaklarımın üzerinde gezdiriyordu. Havada elektrik yüklü bir gerilim vardı ve ben sadece Hayalet'e değil, Jason'a da çekiliyordum.

Hayalet'in dudakları sıcaktı, dokunuşları yumuşaktı. Boynumdan aşağı inerken dudakları tenime değdiğinde tenimde ürpertiler dolaştı. Dilini hafifçe gezdirdi, dudaklarını bastırdı, tenimi nazikçe dişledi. Vücudum istemsizce ona doğru kıvrıldı. İçimde büyüyen arzuyla onlar için sıırıslıklam olmuşum.

Ellerimi Jason'ın ellerinin üzerine yerleştirerek onu bacaklarımın arasına doğru yönlendirdim. Parmaklarım, tulumumun düğmelerinin üzerinde hafifçe duraksadı. Onun derin nefesi, vücudumda hafif bir ürperti yarattı. Bütün bu hislerin arasında kaybolurken, Hayalet'in dudakları boynumdan aşağı süzüldü ve sıcak nefesi kulaklarımın arkasındaki hassas tenimi okşadı.

Jason dizlerinin üzerine çökerek tam önümde durdu. Ellerini bacaklarımın arasına koyarak beni yavaşça koltuğun kenarına çekti. Maskesini başının üstüne iterek yüzünü açığa çıkardı, dudaklarını bacaklarımın arasına bastırdı ve beni ağzına aldı.

Yumuşak bir inilti dudaklarımdan döküldü. Heyecanın yarattığı yoğunluk, bedenimi patlama noktasına getirmişti. Hayalet, boynumu nazikçe kavrayarak tutuşunu giderek sıkılaştırdı. Jason'ın dili klitorisimde dans ediyordu.

Parmağını girişime kaydırıldı, diliyle hassas daireler çizerek tüm duyarımı harekete geçirdi. İç duvarlarım kasıldı, ardından bir parmağını daha ekledi. Uzun, kayganlaşmış parmaklarıyla beni vahşice beceriyordu.

"Şu anda onu kıskanıyorum," diyerek kulağımın dibinde nefes aldı Hayalet, boğazıma daha fazla baskı uygulayarak nefes almamı zorlaştırdı. "O tatlı, küçük şeyi yemeye bayılıyorum."

Orgazm beni aniden ele geçirdi. Jason emmeye devam ediyor, dişlerini hassas tenime nazikçe sürüyordu. Enseden tutarak onu kendime bastırdım ve yüzüne doğru kalçalarımı hareket ettir-

dim. Parmaklarını içimden çıkardı, ardından kollarını bacakları-
mın altına yerleştirdi ve kalçalarımı kavradı.

Beni daha yakına çekerek emdi ve neredeyse acı verecek kadar
yoğun bir şekilde orgazm olmamı sağladı. Yüksek sesle inleyerek
ağızına doğru kıvrandım. Kalçalarımı hareket ettiriyordum. Sırtım
daha da yaylandı. Her geçen saniye daha yoğun bir zevkle inliyor
ve çığlıklar atıyordum.

“Siktir,” diye homurdandı Jason, bol ceketini silkerek.

Jason güçlü kollarıyla beni yerden kaldırdı, ben de ona sıkıca
sarıldım. Onun yüzüne baktığımda, kalbim hızla çarpmaya başladı.
Koyu kahverengi saçları, keskin hatları ve büyüleyici bakışları...

Bu gece bu kadar şanslı olmayı nasıl başarmıştım?

Omzuyla bir kapıyı iterek açtı ve bizi odaya taşıdı. Sırtım yata-
ğa değdiğinde, tenimde bir sıcaklık hissi yayıldı. Arkasına uzana-
rak tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardı. Göğsüne, kollarına
ve kaburgalarına yayılan dövmeleri loş ışıktaki parıltıyordu. Güçlü
bedeninin baskısını üzerimde hissettim.

Bakışları dudaklarıma kaydı. “Kendini tatmak ister misin?”

“Evet,” diye fısıldadım.

Kararmış bakışları bana kilitlendi, ardından yavaşça eğildi ve
kısık bir iniltiyle dudaklarını benimkilere bastırdı.

JENSEN

Dilim onun dudaklarının arasına süzülürken, başımı yana eğ-
dim ve kolumu başının yanına yasladım. Aşağı doğru uzanarak
elini tutup onu pantolonumun altındaki sertliğime yönlendirdim.

Parmakları düğmeyi çözerken hafifçe titredi, fermuarımı indir-
meye çalışıyordu ancak onu nazikçe durdurdum. Kendi ellerimle
pantolonumu kalçalarımın hemen altına kadar indirdim ve özgür-
lüğüne kavuşan sertliğim ortaya çıktı.

Ucunu, onun sıcak ve kaygan yarığına sürterken, dudaklarımı boynunun yumuşak tenine dokundurdum. Kokusu baş döndürücüydü ve tadı çok daha fazlasıydı. Tek, uzun bir hamleyle içine girdiğimde soluk soluğa kaldım.

O kadar sıkıydı ki...

O kadar güzeldi ki...

O kadar ıslaktı ki...

Tırnaklarını sırtıma geçirirken, ben de ritmimi hızlandırdım. Bacağını kalçama dolayarak beni daha da derinlerine çekti. O sırada çıkardığı yumuşak inilti aklımı tamamen başımdan aldı.

Hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyordu.

Onun içinde olmak, artık benim için tek gerçeklikti.

Tekrar tekrar içine gömülürken çenesini tutarak başını çevirdim ve Damien'a bakmasını sağladım. Kapının eşiğinde durmuş, Quinn'i becermemi keyifle izliyordu.

Elimi kalçalarının arasına indirip klitorisini ovduğumda bacakları titremeye başladı. O anın heyecanı gözlerinde yankılanırken inledi, elleri sırtımdan kayarak omuzlarıma indi. Aniden, tırnaklarını tenime geçirdi.

Onu kollarımın arasına alarak sırtüstü yatırdım, ardından Damien yatağa çıktı. Eliyle ensesinden kavrayarak onu öne doğru itti, ta ki göğsü benimkine tamamen yaslanana kadar.

"Sizi istiyorum," diye fısıldadı, sesi yalvarır gibiydi. "İkinizi de..."

"Biliyorum, bebeğim," diye onu sakinleştirdi Damien, arka girişine kayganlaştırıcı sürerken. "Seni rahatlatacağız, derin nefesler al."

Quinn gözlerini kapattı ve yavaşça hareket etmeye başladı. Küçük bir nefes alırken kollarımı onun etrafına sardım, Damien ise sabırla onu hazırlıyordu. Parmakları girişinde dikkatlice geziniyor, onu iyice alıştırıyordu. Quinn'in dudaklarından hafif inlemeler dökülüyordu. Bense sabırsızca derin soluklar alıyordum, onu bu kadar derinden hissetmek başımı döndürüyordu.

Damien, onu hazırladıktan sonra parmaklarını çekip dikkatlice sertliğini hizalandırdı. Quinn başını boynumun kıvrımına yasladı, ben de kalçalarımı kaldırarak tempomu artırdım. Damien'la ben aynı anda ona sahip olduk, zaten bizim olanı aldık.

O zaten *hep bize* aitti.

Nefesi hızlandı, bedeni titredi ve baştan ayağa sarsılarak zirveye ulaştı. Biz ise hız kesmeden devam ettik, cezalandırırçasına becerecek ona tam olarak istediği şeyi verdik.

"Kaçış yok, bebeğim," diye hırladı Damien hızını artırırken.

"Seni yakaladık," diye fısıldadım, dişlerimi omzuna sürterken. "Gitmene asla izin vermeyeceğiz."

"*Bizim için çılgılık at,*" diye emretti Damien.

Quinn'in çılgılığı odada yankılandı. "Evet! Ah, Tanrım... Evet!"

"Küçük sıkı kıcın beni çok iyi sarıyor," diye inledi Damien daha sert, daha hızlı bir tempo tuttururken. Kalçaları vahşice Quinn'e çarpıyordu.

"Boğ beni," diyerek yalvardı beni şaşırtarak.

"Ne kadar uslu bir kız," diye övdüm onu, parmaklarımı boğazına sararak. "Öyle değil mi?"

"Çok iyi bir kızsın," diye ekledi Damien, saçlarını kavrayarak başını geriye çekti. "Sikeyim. Çok darsın... Bizi ne kadar güzel alıyorsun."

"Evet, bebeğim," diye inledim, kalçalarımı yataktan kaldırıp hızlanarak ona daha derinlemesine girmeye başladım. "Seni tamamen dolduracağım."

Parmaklarımı boynunun etrafında biraz daha sıktım, kendimi tutmaya çalıştım. Henüz değil. Bu kadar erken değil. Ancak Tanrım... O kadar harika hissettiriyordu ki artık dayanamazdım. Onun tutkulu iniltilerini duymaya dayanamazdım. Zirveye ulaşırken yüzündeki o muhteşem ifadeye dayanamazdım. Duvarlarının sertliğimin etrafımı sararak titremesine daha fazla direnemezdim.

Sonunda kendimi serbest bıraktım ve derinliklerine geldim.

Damien başını geriye attı ve o da doruğa ulaşarak nefes nefese kaldı.

Quinn ellerini göğsüme koyarak doğruldu, hâlâ nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Avuçlarımı yüzünün iki yanına kavradım ve gözleri yavaşça açılarak benimkilere kilitlendi.

“İyi misin?” diye sordum başparmağımla nazikçe yanağını okşayarak.

“Evet,” diye cevap verdi kısık bir sesle. “İyiden de öte.”

Bunun üzerine, ikimiz de içinden çıktık. Quinn sırtüstü yatağa uzandı.

Damien odanın köşesinden bir havlu alıp onu nazikçe temizledi. Sonra havluyu yere fırlattı ve pantolonunu giyerken birden durdu.

Bakışlarını takip ettiğimde, gözlerinin Quinn’in bileklerine takıldığını fark ettim.

Kalbim paramparça oldu.

Hayır.

Bizim Quinn’imiz... olamaz.

14

QUINN

Hızlıca doğrulup ayağa fırladım. Tulumumun düğmelerini iliklerken odaya garip bir sessizlik hâkim oldu. Onlara döndüğümde bana şaşkınlıkla baktıklarını fark ettim.

“Böyle dik dik bakmak pek kibar bir davranış sayılmaz,” dedim.

Hayalet yanıma gelip omuzlarımdan tuttu. “Daha önce partide,” deyip duraksayınca midem sıkıştı. “Partide. Üzgündün. O kız kimdi?”

“Önemsiz biri,” diye geçiştirdim. “Gerçekten, üzerinde durmaya değmez.”

“Seni içini görüyorum, küçük Quinn.”

“Neden soruyorsun?”

“Çünkü acı çekiyorsun ve senin acı çektiğini görmek istemiyorum.”

Bileklerimi kaldırıp eski izlere baktım. Anılar üzerime çullandı. Hayatım boyunca kimseyle bu konuları konuşamamıştım. Ancak ne garip ki onların bu karanlık yanımı bilmek istemesi bana bir şekilde teselli veriyordu.

Gözlerine bakarak derin bir nefes verdim. “Çocukluğum ber-

battı, okulum daha da kötüydü. Zorbalığa uğradım,” dedim, acı bir gülümsemeyle. “Gerçekten, çok boktandı.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı beni sıcak, çıplak göğsüne bastırarak. “Onları öldüreceğim.”

“Üzerinden birkaç yıl geçti,” dedim, kuru bir kahkaha atarak. “Ancak bıraktığı izler, yaşattığı travma... Sürekli kendimi sorgulamama sebep oldu. Ya haklılarsa diye düşündüm durdum.”

Beni geri çekip yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Hangi konuda?”

“Babamın intiharının benim suçum olduğunu söylediler,” diye fısıldadım gözlerim dolarak.

Bütün bedeni kasıldı. Yüzü sertleşti. Ve *gözleri...*

Onlar artık korkutucuydu.

Öfke, damarlarındaki her zerreyi ele geçirdi.

Jason’a dönüp ona baktı. İkisi sessizce bir şeyler paylaşıyor gibiydi. Sonra Hayalet beni bıraktı ve tek kelime bile etmeden odaya çıkıp gitti.

“Bu zorbalar,” dedi Jason, artık tamamen giyinmiş bir halde. Parmaklarıyla saçımı geriye attı, gözlerini gözlerime kilitledi. “Hâlâ buralarda mı yaşıyorlar?”

“Emin değilim,” diye fısıldadım. “Ancak her yıl perili evde çalışıyorlar.”

“Burada, Salem’deki mi?”

Başımı salladım.

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?” diye üsteledi, parmak uçlarıyla yüzümü okşayarak.

Vücudum gerildi, titrek bir nefes aldım.

“Quinn,” dedi Jason kaşlarını çatarak. “Bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Hı-hı,” diye mırıldandım.

“Düpedüz yalan. Gerçeklik payı yok,” dedi bana. “Bunu birileriyle konuştun mu?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Annemin daha fazla üzülmelerini istemedim,” diye itiraf ettim, dudaklarım titreyerek. “Zaten yeterince şey yaşadı. Onun hayatında bir yük daha olmak isteme...”

“Dur,” diye sözümü kesti Jason başını iki yana sallayarak. Başparmağıyla yanağımdaki bir damla yaşı sildi. “Sen bir yük değilsin.”

Ardından beni göğsüne bastırdı.

MICAH

Damien ve Jensen’ı Quinn’le birlikte kanepede bırakarak odadan ayrıldım. Bu gece Cadılar Bayramı partisinin dışında hissettiğim o rahatsız edici izleniyor olma hissi aklımı kurcalıyordu. Sessizce kış bahçesine süzüldüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Apollo’nun numarasını çevirdim ve telefonu kulağıma götürdüm.

“N’aber, gün ışığım?” diye açtı Apollo.

“Sadece kontrol ediyorum. Herhangi bir gelişme var mı?” diye sordum.

“Henüz bir şey yok,” diye cevapladı. “Senin tarafta bir şey var mı?”

Odayı adımlarken dişlerimi sıktım, birkaç saat önce hissettiğim garip atmosferi ona söyleyip söylememem gerektiğini düşünüyordum. “Sanırım yok,” diye mırıldandım. Pencereye yönelerek dışarı baktım.

Gözlerimle bahçeyi taradım fakat olağanüstü bir şey gözüme çarpmadı. Kuvvetli bir rüzgâr ağaçtaki yaprakların çoğunu süpürüp geceye savurdu. Avucumu cama bastırarak keskin bir nefes verdim.

“Sanırım mı?” diye sorguladı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Geçen hafta Salem’de iki kişi kayboldu,” dedim.

“Üçlü gruplar halinde saldırıyorlar, Micah.”

“Biliyorum,” diye yanıtladım.

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu, ardından bunu ilk bozan Apollo oldu. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey,” dedim avucumla yüzümü ovarak. “Unut gitsin.”

“Bir gelişme olursa ilk seni arayacağım.”

“Anlaşıldı.” Böylece çağırışı sonlandırdım.

Sonraki on dakika boyunca pencerenin önünde bekleyerek etrafı izledim, kendimi sadece paranoyak olduğuma inandırmaya çalışıyordum. Muhtemelen sadece kuruntu yapıyordum, aklım her zaman en kötü ihtimale kayıyordu. Sakinleşmem gerekiyordu. Bu Cadılar Bayramı gecesi sessizdi.

Ama... neredeyse *fazla* sessizdi.

Kuru bir kahkaha atarak oturma odasına geri döndüm. Onları bıraktığım kanepede artık kimse yoktu.

Aniden koridordan yankılanan ayak sesleri duyuldu. Gözlerim Damien’a kilitlendi, odaya öfke dolu bir bakışla giriyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum, odanın üzerime kapanıyormuş gibi hissetmeye başladım.

“Onlar artık ölü,” diye hırladı, yüzü öfkeyle buruşmuştu. “Onları öldüreceğim, Micah.”

“Dur bir dakika,” diye atıldım, ellerimi omuzlarına koyarak. “Kim? Ne oldu?”

Burnundan soluyarak göğsünü hızla şişirip indiriyor, öfkeden âdeta titriyordu. “Ona zorbalık yapmışlar,” dedi, dişlerinin arasından zoraki dökülen kelimelerle. “O kadar kötü şeyler yaşamış ki kendine zarar vermiş. Kendine zarar vermiş, Micah...”

“Damien,” diye üsteledim onu sakinleştirmeye çalışarak. “Kendine zarar mı vermiş? Nasıl?”

“Bilekleri, dostum. Onları parçalayacağım...”

Midem bulandı. Ellerimi yüzüne götürdüm ve gözlerinin içine baktım.

“Biz,” diye düzelttim. “*Biz* onları parçalayacağız.”

Gözlerini benden kaçırdı ancak yine de kendi içinde çatışma yaşarken dokunuşuma yaslandı. Bunun onun için ne kadar tetikleyici olduğunu hayal bile edemezdim.

Özellikle de annesiyle yaşadıklarından sonra.

Onun, kollarında can vermesini izlemesinden sonra.

Damien aniden arkasını döndü, koridorda hızla ilerlerken peşine takıldım.

“Endişelenme, küçük Quinn,” dedi odaya girerken. Kapının eşiğinde sessizce durdum, içimde öfke kaynıyordu.

“Sana yaptıkları her şeyin bedelini ödeyecekler.” Quinn ile Jensen’in arasına girip onu alnından şefkatle öptü. “Hayatlarıyla.”

Evet.

Ödeyeceklerdi.

DAMIEN

Motorsikletler sokakta hızla ilerlerken gürültüyle kükredi. Serin gece havası tüm vücuduma ürperti gönderirken kanım kaynıyordu. Quinn kollarını belime daha sıkı doladı ve ben de ona karşılık olarak elimle dizinin hemen üstünden tutarak onu rahatlatmaya çalıştım.

Bana doğru eridi.

Ağaçlarla çevrili boş bir alana döndük. Düşüncelerim darıma-
dağındı. Düzgün düşünemiyordum. Kahrolası akıl sağlığımı yiti-
riyordum.

Tek düşünebildiğim şey, Quinn’e zorbalık yapan herkesi öldür-
mekti. Onlar, hak ettiklerini alacaklardı.

Motosikletlerimizi park ettikten sonra motorları durdurduk,

uzaktan gelen Cadılar Bayramı temalı bir müzik duyuldu. *Michael Myers*'ın tema müziği idi.

Ne kadar da uygun.

“Sırf senin için, Mike,” dedim Micah’ya, Quinn’in motosikletten inmesine yardım ederken. Micah kuru bir kahkaha attı ve başını sağa sola salladı.

Quinn’in kaskının tokasını çözüp başından çıkardım ve gidonun üzerine astım.

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Arkadan gireceğiz,” diye takıldı Jensen.

Quinn nerede olduğumuzu fark edince kasıldı. “Perili eve mi geldik?” diye sordu.

“Gerçek eğlence istemez misin?” dedim maskemi düzeltirken. “Haydi, o zorba pisliklere bir ziyarette bulunalım. *İntikam* vakti geldi.”

“Beni görmelerini istemiyorum,” diye kekeleydi. Biz karanlık, ağaçlık alana girerken peşimizden geldi.

“Görünmek zorunda değilsin bebeğim,” diye mırıldandım, eldivenli parmaklarımı onunkilere geçirerek. “O kısmı bize bırak.”

Micah telefonunun fenerini açarak önden ilerledi. Müzik her geçen dakika daha da yükseliyordu. Ortamın korkutucu olması gerekiyordu ama berbat bir iş çıkarmışlardı. Misafirlerin çığlıkları geceye karışıyordu.

Kahkahamı bastırdım.

Az sonra gerçekten çığlık atacaklardı.

Bir mısır tarlasına geldik ve perili evin yan girişine doğru yöneldik. Quinn korkuyla elimi sıktı ve ona göz ucuyla baktığımda kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Böylesine değerli bir ruha zarar vermek isteyen biri nasıl var olabilirdi?

O, her anlamda masumdu.

Kanım öfkeyle kaynadı, vücudum gerildi. Onu korumak, gü-

vende tutmak benim görevimdi. Bu yüzden bir daha asla bu pislikler tarafından zorbalığa uğramamasını sağlamak için her şeyi yapacaktım.

Dört kişilik bir grupla karşılaştığımızda ağaçların arkasına geçip parlaklıkları giderek artan fosforlu bilekliklerini izledik.

Micah loş ışıklı patikaya aniden fırladı ve grubu gafil avladı. Hepsi korkudan kulakları sağır eden çığlıklar atarak bizden kaçmaya başladı. Jensen kahkaha attı.

Şu anda nasıl gülebiliyordu, bilmiyordum.

Benim tek istediğim, en acımasız cinayeti işlemekti.

Bunu *yapacaktım*.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Quinn, maskemin karanlık gözlerine bakarak.

Onları kendi kanlarında boğacağım, bebeğim.

Ancak bunu dillendirmek yerine, “Onları korkutacağım,” dedim dişlerimi sıkarak. “Gözlerindeki korkuyu görmek istiyorum.”

Jensen adımlarını yavaşlattı ve geri geri yürüyerek bize döndü. “Kaç kişiler?” diye sordu.

“Hepsi perili evde çalışıyor,” diye kısık bir sesle cevap verdi Quinn, elimi bir kez daha sıkarak. “İstisnasız hepsi.”

“Bu bayağı insan demek,” diye mırıldandı Jensen, gözlerini benimkilere kilitleyerek.

“Sorun değil,” dedim umursamaz bir tavırla. Sonunda durduk ve başımı eğerek gözlerinin derinliklerine baktım. “İsimlerini söyle.”

“İsimlerini mi?” diye sordu.

“En kötülerini söyle,” diye emrettim. “Sana gerçekten zarar verenleri.”

Yüz ifadesi sertleşti. Anıları gözlerinin önünden geçerken, onu kollarıma alıp teselli etmek istesem de halletmem gereken bir iş vardı.

“Erkekler en kötülerini,” diye cevap verdi. Çenem kasıldı, elim de aynı şekilde. “Derek. John. Ve Alex,” diyerek tamamladı.

“Aferin kızıma,” diye fısıldadım eldivenimin tersiyle yüzünü okşayarak. “İzlemek ister misin küçük Quinn?”

Yavaşça başını iki yana salladı.

Masumiyeti beni şaşırtıyordu. O *piç kurularının* ona yaşattığı bunca travmaya rağmen izlemek istemiyordu.

“Tamam,” diye neredeyse fısıldadım. “O zaman burada kal. Ne duyarsan duy, ne görürsen gör, yerinden kıpırdama.”

“Tamam,” diye fısıldadı.

Böylece perili eve doğru ilerledik.

15 DAMIEN

“Ön kapıyı kapat,” diye emrettim Micah’ya, içimde kaynayan katıksız nefret patlamaya hazırdı. “Jensen, sen çıkışı koru. Son grup çıktığında bana mesaj at.”

“Tamamdır,” dedi Jensen ve evin yan tarafında kayboldu.

Micah en üst basamağa çıktı ve yolu kapattı.

“Kimse girmesin,” diye hırladım, gözlerim öfkeden kararmıştı. “Ve kimse dışarı çıkmasın.”

İçeri adım attığımda beni kasvetli bir hava karşıladı. Pencere-ler kalın tahtalarla kapatılmıştı, ahşap zemin botlarımın altında gıcırdıyordu ve müziğin sesi giderek yükseliyordu. Loş koridoru tararken kimseyi görmedim. Maskemin ardından bile bu yer, yakındaki makinelerden ve nemli ahşap zeminden yayılan benzin kokusuyla doluydu.

Cebimdeki telefon titreşti.

Jensen: *Son grup çıktı*

Belimdeki bıçağı çıkarıp köşeyi döndüm.

“Derek,” diye seslendim alaycı bir tonla. Parmaklarımın ucuyla bıçağın izini sürerken adrenalinim tavan yaptı.

“Evet, kardeşim,” diye yanıtladı hemen. “Kim o?”

“Gel ve öğren.”

Sahte bir duvarın arkasından çıktı, aptalca bir kostüm giymişti. “Çok iyi maske,” diyerek güldü. “Seni tanıyor muyum?” Ona doğru yürürken bıçağımın sapını sıkıca kavradım. “Pek sayılmaz,” diye cevap verdim. “Quinn’in bir arkadaşıyım.”

Yüzüne bir anlık şaşkınlık yerleşti ve loş ışığın altına geçti. “Quinn mi?” diye sordu.

Sabırsızca başımı yana eğdim ve onayladım. “Tanıdık geliyor mu?”

“Ah, evet. Babası intihar eden şu garip küçük sürtük, değil mi?” Onu koridorun duvarına yapıştırdıktan sonra hiç vakit kaybetmedim ve bıçağımı göğsüne sapladım. Defalarca, tekrar tekrar bıçağı sapladım, duvarları, zemini ve maskemi kırmızıya boyadım. Kendi kanında boğuluyordu, hırıltılar içinde, yarı ağlamaklı şekilde bu vahşi saldırıma bir son vermemi istiyordu.

Artık duramazdım.

Küçük Quinn’ime bir söz vermiştim. Onlara yaptıklarını ödecektim. Canlarıyla.

Kanlarıyla.

Bedeni duvara yaslanmış halde gevşedi. Bıçağı kaburgalarından çektiğimde, Derek cansız bir şekilde yere düştü. Ağır bir gürlütle son nefesini verdi.

Biri gitmişti.

Geriye kalanlar da ölecekti.

Adrenalin damarlarımda çılgınca akarken başka bir odaya koştum. İçeride deli bir bilim insanı kılığına girmiş bir adam vardı. Ne kadar klişe.

“Yeni deneğim sen mi olacaksın?” diye sordu yapmacık bir repikle, sahte bir cesede işaret ederek.

“Hayır,” diye hırladım ve masanın üzerinden atlayarak geriye doğru sendelemesine neden oldum. “Fakat sen benimkisin.”

Şaşkın ve korku dolu gözlerle kaçmaya çalıştı ama bıçağımı

sırtına sapladım. Bir anda dizlerinin üzerine çöktü, gözleri kocaman açıldı. İşte o zaman acı gerçekten bedenine yayıldı. Çığlıkları hem acının hem de korkunun yansımasıydı. Bıçağı yana doğru döndürdüğümde vücudu titredi.

“John?” diye sordum şeytani bir gülümsemeyle.

“E-e-evet,” diye kekeledi, yere yığılıp titrerken. “Johnny, oğlum!” diye alay ettim, bıçağı çıkarıp kollarımı sıvadım.

Bıçağı havaya atıp sapını yakaladıktan sonra keskin ucunu kürek kemiklerinin arasına gömdüm.

“Bu Quinn için,” diye mırıldandım kaburgalarına tekme atarken. “Senin ve arkadaşlarının ona acı çektiirdiği her yıl için bir bıçak darbesi.”

Bıçağı tekrar sapladığımda bir çıtırtı daha duyuldu. Tekrar. Tekrar. Kontrolsuz bir öfkeyle, saymayı bile unutarak. Giderek daha fazla kan fışkırıyordu. Sesi kısıldı, yalnızca çaresiz iniltileri duyuluyordu. Son gücüyle ileri doğru sürünmeye çalıştı.

“Nasıl hâlâ ölmedin?” Kanlar içinde kalan yaralı sırtına basarak alay ettim. Dilimi şaklattım. “Hiçbir yere gitmiyorsun, Johnny, oğlum. Burası, Quinn’e yaptıkların için öleceğın kısım.”

Ve tam o anda, kalan tüm yaşam vücudunu terk etti.

Jensen odaya girerek beni gafil avladı. Ceketı kan içindeydi. “Dışarıdaki kulübede benzin var,” dedi.

“İyi iş,” diye soludum Johnny’nin cesedinden bıçağı çekerken.

“Birazını aldım, arka kapının yanına bıraktım.”

“Alex nerede?” diye sordum, hâlâ öfke doluydum.

Başını sallayarak koridorun diğer tarafına işaret etti.

Orada, odanın ortasında, tahta bir sandalyeye zincirlenmiş halde oturuyordu. Ağzı koli bandıyla kapatılmıştı. Hayatına son verme ve küçük Quinn’in intikamını alma düşüncesiyle aletim seğirdi.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, görölmeye değer bir manzaraydı.

“Zavallı Alex,” dedim *Hayalet*’in ünlü repliğini taklit ederek. “Bunun seninle ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Hâlâ başrol olduğunu mu düşünüyorsun?”

Koli bandını hızla söktüm, çığlığı odada yankılandı. “Bu da neyin nesi?” diye bağırdı, gözlerinde korku ve umutsuzluk parlıyordu.

“Bu, Quinn için. Ona yaptıkların için,” diye tısladım.

“Sen delirmişsin,” diye bağırdı.

“Onun için deliriyorum,” dedim dişlerimi sıkarak ve maskemi çıkarıp yüzünü yakınımaya getirdim. “Sen büyük bir hata yaptın. Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin.”

“Yardım edin!” diye haykırdı, fakat boğazına bıçağı dayadığımda sustu.

“Arkadaşların sana yardım edemez,” diye fısıldadım, bıçağı boğazına sert bir darbe ile saplarken. “Onlar öldü.”

Odaya bir kız girdi ve çığlık attı, kan gölüne dönmüş sahne karşısında dehşete kapıldı. Jason onun peşinden koştu, başka bir odaya girerken görüş alanımdan kayboldular.

Maskemi geri takarak arka kapının yanında duran benzini aldım. Jensen kısa süre sonra içeri girip kanlı bir metal sopayı yere fırlattı.

“Önden başla,” diye talimat verdim, benzin bidonunu ona uzatarak.

“Ya birini gözden kaçırdıysak?” diye sordu.

“Alevler gerisini halledecektir.”

Başını sallayarak odadan çıktı.

Tam o anda, arka kapıdan yumuşak bir ses yükseldi. “Hayalet?”

Gözlerim sese çevrildiğinde onu gördüm. Quinn.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sert bir şekilde sordum.

“Endişelendim,” diye korkuyla yanıtladı içeri adım atarak. “İyi olup olmadığını görmek istedim.”

Ona doğru bir adım attım, o ise gerileyerek sırtını duvara yasladı.

Ellerimi başının iki yanındaki duvara koyarak onu hapsettim. “Siktir.”

Dudaklarından küçük bir inilti döküldü.

“Beni o kadar tahrik ediyorsun ki Quinn, dayanmakta zorlanıyorum,” diye inledim ona doğru yaklaşırken.

Tüm bu yaşananlar beni gerçekten etkilemişti. Kan görmek beni her zaman sertleştiriyordu. Onun *içinde* olmalıydım. O daracık kayganlığına gömülmeliydim.

“Sana sahip olmam gerek,” dedim nefes nefese. O pantolonumun düğmelerini açarken başımı geriye attım. “Hemen şimdi.”

Dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonumu indirdi. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarını üzerime kapattı. Kendimi öne doğru ittim, sıcak ağzına girip çıkarken sesi boğuklaştı. Bir elimle kendimi kavradım, diğer elini aşağıya yönlendirdim.

“Ah, siktir, bebeğim,” dedim her hamlemde homurdanarak.

Aletimi tekrar ağzına aldı, yanakları kızarmıştı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Tüm varlığıyla beni memnun etmeye çalışıyordu.

Gerçekten başarılı da oluyordu.

Sonunda eğilip onu kollarıma aldım ve yavaşça yere yatırdım. Tozlu parke zemine sırtını yaslariken düğmelerini hızla çözdüm. Avuç içime tükürüp aramıza kaydırdım.

Fakat zaten benim için hazırды.

Zaman kaybetmeden içine gömüldüm, her hamlede bedenlerimin birbirine kenetleniyordu. Çok iyi hissettiriyordu. Çok ama çok iyi. O benim yeni takıntımdı ve bundan henüz haberi bile yoktu.

“Evet,” diye inledi, göğsüme tutunarak. “Evet, babacık, evet!”

Dudaklarından babacık kelimesi dökülür dökülmez hızımı artırarak parmaklarımı boğazının etrafına dolayarak nefesini kestim. Onu duygusuzca becerdim. Acımasızca.

Yalnızca derin, kuvvetli vuruşlarla hareket ederken vücudu altımda sarsılıyordu.

Yeniden ve yeniden içine gömülürken söz verdiğim gibi onu sertçe becerdim.

Arka cebimdeki kılıftan bıçağı çıkardım ve ucunu boynuna hafifçe bastırdım. Quinn, altımda kıpırdanarak soluk soluğa kaldı.

“Evet,” diye fısıldadı teşvik edercesine, ihtiyacım olan tek şey buydu. “Lütfen.”

Bıçağın ucunu boynu boyunca gezdirerek hafifçe köprücük kemiğini çizdim. Bedeninin ürperdiğini hissettim. İnleyerek başını yana eğdi, boynunu tamamen ortaya çıkardı. Yavaşça içine girerken, bıçağı kulağının altındaki hassas deriye hafifçe dokundurdum, sıcak kanının tenine yayılmasına neden oldum.

“Aman Tanrım,” diye haykırdı, kalçalarını bana doğru iterek hareketlerime karşılık verdi. “Ah, *Tanrım*.”

“Tanrı şu anda burada değil,” dedim ve tenini bir kez daha çizdim.

Tekrar.

Sonra *tekrar*.

Aniden odaya duman doldu, keskin benzin kokusu her yanı sardı. Küçük kıvılcımlarla başlayan alevler etrafımızda yükselmeye başladı.

Quinn korkuyla gözlerimin içine baktı ancak ben onu acımasızca becermeye devam ettim.

“Hayalet,” diye fısıldadı.

“Güvendesin. Maskemi çıkar, bebeğim,” diye talimat verdim. Sözümlü dinledi. “İşte benim kızım. Şimdi maskeyi tak.”

Tekrar itaat etti ve Hayalet maskemi başına geçirdi.

Evde Cadılar Bayramı temalı müzik yankılanırken, duman yoğunlaştı ve alevlerin ışığı daha da parladı. Evde sıkışıp kalmış insanların korku ve acı içindeki çığlıkları koridorlarda yankılanıyordu.

Yoğun ısıнын etkisiyle bedenim ter içinde kalmıştı. Alevlerin tavana doğru tırmanışını gözlerimle takip ettim.

Bıçağı elimden bıraktım ve beni daha derine alabilmesi için bacağına kalçamın etrafına doladım. Ve Quinn tüm bedeniyle titreyerek teslim oldu. Maske yüzünden bastırılan o masum iniltileri kulaklarımda yankılandı.

“Siktir, bebeğim,” diye inledim onu daha sert becerirken.

Ciğerlerim yanıyordu, boğuluyordum ve her vuruşta homurdanıyordum. Onunla birlikte geldiğimde artık bir duman örtüsüyle çevriliydim.

Puslu bir sisten başka bir şey göremiyordum.

Sikeyim.

Onu kucağıma alıp, tüm gücümle kapıya doğru koştum. Nihayet temiz havayı ciğerlerimize çekebildik. Pantolonumun düğmeleri hâlâ açıktı.

O anda, önemli olan tek şey *oydu*.

Onun güvenliği.

Micah ve Jensen hızla bize doğru koştular. Dizlerimin üstüne çöküp onu dikkatlice çimlerin üzerine bıraktım. Arkamızda kalan ev patlamalarla yıkılıyordu. Camlar paramparça oldu, polis ve itfaiye sirenleri uzaktan yankılanıyordu. Maskesini nazikçe başından çıkarıp üzerimi düzeltirken kalbim, onu kaybetme korkusuyla göğsümde deli gibi atıyordu.

“Quinn,” diye seslendim yüzüne hafifçe vurarak.

“Ah,” diye inledi ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Bu ne içindi?”

Derin bir nefes aldım, başımı inanamayarak iki yana salladım.

“Ben iyiyim, Hayalet,” diye fısıldadı eliyle yüzümü nazikçe okşarken. Onun dokunuşuyla üzerime çöken savunmasızlık beni tamamen hazırlıksız yakaladı. “Senin yanımdayken güvendesim.”

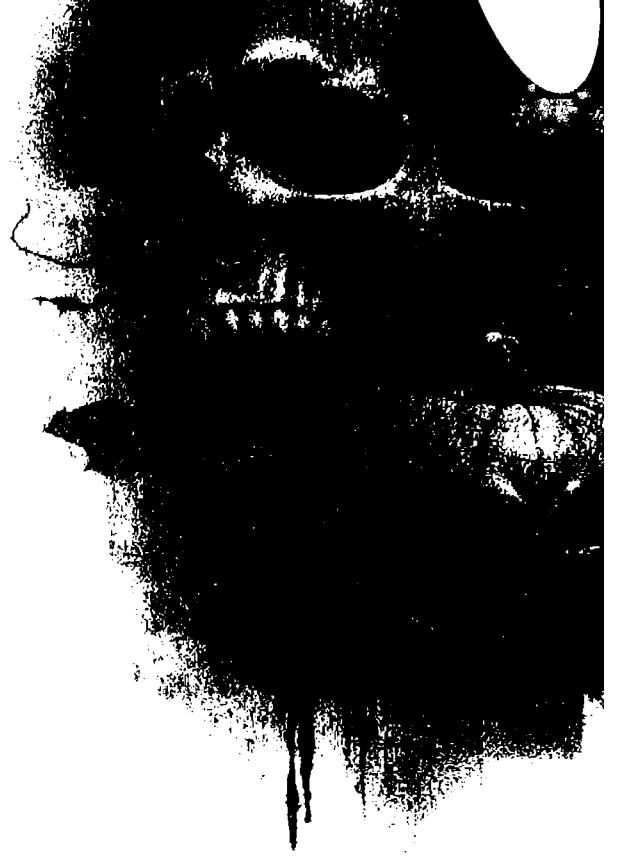
Evet, öylesin küçük Quinn.

Tahmin ettiğinden bile daha fazla güvendesin.

16

QUINN

Gece havası içimde dişlerimin sesi dışında bir şey duyamıyordum ve kendi nefesimi görebiliyordum. Dördümüz ormana doğru ilerlerken, yanan perili evin alevleri o kadar parlaktı ki yolumuzu aydınlatıyordu. Arkadan gelen siren sesleri giderek yaklaşıyor, insanlar panik içinde bağıırıyordu.

Kollarımı ovarak ısımmaya çalıştım ancak faydasızdı. Hayalet kostümünün pelerini çıkardı ve omuzlarıma koydu. Kollarımı içeri sokarak ısındım ve derin bir nefes alarak baş döndürücü kokusunu içime çektim.

Baharatlı, misk ve bakır karışımı bir koku.

Buz gibi esintinin etkisiyle titreyerek gözlerine mahcup bir ifadeyle baktım. “Üşümeyecek misin?”

“Ben iyiyim,” diye karşılık verdi.

“Nasıl?” dedim soluk soluğa, kaslı kollarına bakarak.

Sonunda *kani* fark ettim.

Yine de hiçbir şey söylemedi, kapüşonunu kaldırıp başımı örtterek donmuş kulaklarımı sert rüzgârdan korudu.

Motosikletlerini sakladıkları تنها alana doğru hızla yürüdük.

Hayalet bana dönerek kaskı başıma yerleştirdi. Çenesinin altındaki tokayı dikkatlice bağladıktan sonra motoruna bindi ve ayağını destekten çekti.

Omzunu tutarak arkasına atlamaya hazırlandım fakat beni durdurdu. “Sen Michael’la gideceksin, bebeğim,” dedi.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. “Öyle mi?”

“Tedbirli olmakta fayda var, küçük Quinn,” diye açıkladı kan lekeleriyle kaplı maskesini takarken.

“Atla,” dedi Michael elini uzatarak.

Elimi ona uzattım ve arkasına tırmandım. Kollarımı beline doladım. O kadar iriydi ki gövdesi taş gibi sertti. Aniden kostümünün altındaki vücudunun nasıl görüldüğünü merak ettim.

Üçüne birden sahip olma düşüncesiyle bacaklarımın arasına donuk bir sızı yerleşti.

Hayalet başını salladı ve saniyeler içinde motorların gürültüsü ormanda yankılandı. Aniden, fener ışıkları üzerimize vurdu ve kuru yapraklar hışırdadı. Artık yalnız olmadığımız kesindi.

“Hey!” diye bağırdı bir adam. “Polis. Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun!”

“Şimdi,” diye bağırdı Hayalet ve üçümüz de anında harekete geçerek hızla sağa döndük, lastiklerden çıkan ses kulakları tırma-lıyordu.

“Hemen durun!”

Bir başka polis memurunun sesi duyuldu ancak motorların gürültüsü bu sesi bastırdı. Kalbim hızla atıyordu, adrenalin tüm vücuduma yayılmıştı. Duyularım keskinleşti. Michael’a daha sıkı sarılarak yüzümü sırtına gömdüm.

Siren sesleri kulakları sağır edercesine yankılanıyordu, polis araçlarının ışıkları ileride yolumuzu kesti. Üzerimize doğru hızla geliyorlardı.

Hayalet birden hızını kesti ve kolunu yana açarak sert bir şekilde terk edilmiş bir ara sokağa dönmemizi işaret etti.

“Onu buradan götür,” diye bağırdı.

Michael keskin bir dönüş yaptı, midem ağzıma geldi.

“Bekle,” diye bağırdım, Hayalet ve Jason’ın bizimle gelmediklerini fark ettiğimde.

“Bekleyin!” diye tekrar bağırdım ama arkama baktığımda çoktan gitmişlerdi.

Doğrudan polislerin olduğu yöne ilerliyordu.

“Ne yapıyorlar?” diye sordum yalvarırcasına Michael’a, ona daha sıkı sarılırken.

“Onlar için endişelenme,” diye mırıldandı. “İyi olacaklar.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

Dizimi sıkıca kavrayarak tenimi okşadı, “Bu bir dikkat dağıtma,” diye açıkladı, uzun ve dar yolu hızla kat ederken. “Ne yaptıklarını biliyorlar.”

“Gerçekten mi?”

Başını onaylarcasına salladı.

“Tamam,” diye fısıldadım, hâlâ şüpheyle.

“Bu, polisten ilk kaçışın mı?” diye sordu umursamaz bir şekilde.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Neden?”

O an kafama dank etti.

Bu onların ilk kaçışı değildi. Ayrıca Michael’ın ürkütücü sessizliği, bunun son olmayacağını açıkça gösteriyordu.

MICAH

Quinn’i beş yıldır izliyordum ama onun bu kadar korktuğunu hiç görmemiştim. Dairemizin oturma odasında endişeyle volta atıyor, tırnaklarını yerken kendi düşüncelerinde kayboluyordu. Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

Sürekli ve aşırı düşünmek. İstenmeyen düşüncelerin saldırısı.

Dayanılmaz bir paranoyadan doğan felç edici kaygı.

Yavaşça yanma yaklaştım, ona uzanıp elimi tuttum, tek isteğim kafasında dönüp duran düşünceleri susturmaktır.

Aniden geri çekildi, ön kapının yanındaki koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Tırnaklarının etrafındaki deriyi dişleriyle koparıyordu.

“Bu benim suçum,” diye mırıldandı nihayet sessizliği bozarak. “Bütün bunlar benim suçum.”

“Hayır,” dedim hemen, omuzlarını kavrayıp onu kendime çevirdim. Gözleri kocaman açılmıştı, içinde büyük bir suçluluk vardı. Midem bulandı. Nasıl olur da tüm bunların kendi hatası olduğuna inanabilirdi? Nasıl kendini suçlayabilirdi? O, bu olayların hiçbirinde suçlu değildi.

Hiçbirinde.

“Bu doğru değil,” diye bastırdım.

“Siz, bana yapılanların intikamını almak için oraya gittiniz,” dedi ve maskemin deliklerinden gözlerime baktı. “Eğer ben olmasaydım, asla oraya gitmezsiniz,” diye hızla konuştu, kelimeler ağzından aceleyle dökülüyordu. “O zaman belki de polis yangını bizim başlattığımızı düşünmezdi. Sonuçta, bizi durdurmaya çalışmaları bundandı, değil mi? Bizi sorumlu tuttukları için?”

Nabzım hızlandı.

Quinn’in yüzü sertleşti, gözleri kısıldı. “Bizim yüzümüzden miydi?” diye sordu, sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı. Sessiz kaldım, boğazımda oluşan yumruyu yuttum. Ona gerçeği söylemek istiyordum. Ona karşı dürüst olmak istiyordum. Ancak en önemlisi, onu *rahatlatmak* istiyordum.

Derin bir nefes vererek başını salladı. “Umarım herkes zamanında dışarı çıkabilmiştir...”

Aniden maskemi çıkardım, yüzümü ona ilk kez gösteriyordum. Omuzlarındaki gerginlik, dokunuşumla birlikte yok oldu. Ona doğru bir adım atıp duvara doğru gerilemeye zorlayarak sırtını yüzeye yasladım.

Quinn beni dikkatlice süzdü, yüz hatlarımı hafızasına kazıyordu. Dağınık, omuz hizasındaki sarı saçlarım, kahverengi gözlerim ve dudaklarıma kadar her ayrıntıyı inceliyordu.

“Güvendesin,” diye fısıldadım onu rahatlatmaya çalışarak. “Nefes al.”

Titreyerek burundan derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

“İşte böyle,” dedim cesaretlendirerek. Elini alıp göğsünün üzerine bastırdım. “Tekrar *nefes al*.”

Yine uzun bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Ona nefes almasını öğütlerken aslında o benim nefesimi kesiyordu. O kadar güzeldi ki... Sanki yukarıdan gönderilmiş bir melekti.

Kalbim göğüs kafesime vuruyor, özgürlüğüne kavuşmak istiyordu. Birbirimize bakarken aramızda yoğun, manyetik bir çekim oluştu.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandım vücudumu onunkine bastırarak. Yakınlığımızdan dolayı nefes alışsı düzensizleşti. “Tekrar, Quinn. *Nefes al*.”

Gözlerini kapattı, saçlarını nazikçe okşamamın rahatlatıcı etkisine tamamen teslim oldu. Daha da yaklaştım, o ise bana tamamen yaslandı. Nefesi nihayet sakinleşti, benimki de öyle.

Ta ki ön kapı aniden çarpılarak açılana kadar.

Damien ve Jensen maskesiz bir halde içeri daldı, üstlerine kan sıçramıştı. Quinn hızla onlara koşarak sıkıca sarıldı. Rahatladığı belliydi. Tüm endişeleri yok olmuştu.

Quinn, Damien’in ensesini kavrayarak dudaklarını onunkilere bastırdı, o ise saçlarının arasında ellerini gezdirdi. Birkaç saniye sonra başını geriye çekerek öpüşmelerini sonlandırdı ve Jensen’a döndü. Dudakları birleşti, dilleri uyum içinde hareket etti.

Kendimi daha fazla tutamadım.

Onu çevirerek yüzünü tuttum ve dudaklarımı onun dudakları-

na bastırdım. Lanet olsun. *Eve dönmek gibi bir histi.* Kokusu içime doldu, dilimle dudaklarının kenarını takip ettim, ardından ağzını tutkuyla keşfettim.

Onun içinde olma düşüncesi aletimi acı verici bir şekilde zonklattı. Ellerimle kalçalarını kavrayarak onu kendime çektim. Onu hissetmek istiyordum. *Gerçekten* hissetmek.

Dudaklarımız ayrıldı ve ben onu beklemediği bir anda omzuma attım. Bu sırada ondan küçük bir şaşkınlık nidası yükseldi. Quinn'i odama taşıırken Damien ve Jensen'in varlığı arkamda kaldı.

Onu yüzüstü olacak şekilde yatağa yatırıp kıyafetinin alt kısmını yırtarak açtım. Quinn, olacakları hissederek yatağın çarşaf-larına sıkıca tutundu. Pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkartarak kendimi hazırladım. Kostümünü beline kadar sıyırıp file çorapla-rının altından görünen seksi kıcına göz gezdirdim.

Quinn bacaklarını biraz daha açarak yatağın üzerinde kıpır-dandı. Dizlerim yatağa gömülürken ona doğru yaklaştım ve ucu-nu onun ıslaklıkla parıldayan kadınlığında yukarı aşağı gezdirdim.

Ben derinlerine gömülürken Quinn yastığa dişlerini geçirip sesini bastırmaya çalıştı. Birden içinden çıktım. Duvarlarına çar-pana dek kendimi ittim ve o her santimimi aldı. Yumuşak, çaresiz iniltileri beni deliliğe sürükledi.

Bu, yalnızca itişlerimi daha da sertleştirmeme neden oldu.

"Siktir," diye keskin bir nefes alarak boynunun arkasını sıkı-ca kavradım. Parmaklarımı onun güzel sarı saçlarına gömdüm ve kendime doğru çektim.

Her hareketimde onu biraz daha yatağın başına doğru sürükle-dim. Bir yandan da göz ucuyla Jensen'in üzerindeki çıkardığını fark ettim. Ansızın Quinn'in içinden çıktım ve onu nazikçe sırtüs-tü çevirdim, seksi küçük bedenini yatağın kenarına doğru çektim.

Bacaklarını açtığında sıcaklığına duyduğum özlemle bir kez daha içine daldım. Parmaklarımı bacaklarına geçirip onu sıkıca kavrayarak acımasızca sahip oldum.

Coşkuyla haykırdı ve beni tamamen aldı. Jensen yatağa tırmanarak kalın sertliğini hazırladı. Quinn masum gözlerle ona bakarken başının yanında diz çöktü. Nefes nefese kalmıştım, itişlerimi hızlandırdım, Jensen'ın aletini küçük ağzına almasını izledim.

Jensen onun boğazını doldururken göğsünden bir kükreme yükseldi. Quinn boğulmuş gibi hırıltılar çıkarıyor ve başını sallıyordu. Salyaları çenesinden aşağı süzülüyordu. Jensen boynundaki kavrayışını sıkılaştırdı. Onun içine gömülmenin verdiği his ve gördüğüm manzara karşısında yüksek sesle inledim.

Damien yatağa bir ip attı. “Şimdi seninle ne yapacağız bir bakalım, küçük Quinn.” diye takıldı. “Bağla onu.”

Jensen ıslak bir ses eşliğinde onun ağzından çıktı ve ipi bileklerine dolayarak onu sıkıca bağladı. Beline uzanıp onu kendime çektim, yatağın üzerinde biraz daha yukarı taşıdım ve birbirine dolanmış bileklerini başının üzerine sabitledim. Başlıkta yer alan kancaya ipi sabitlediğim anda Quinn'in o büyüleyici yeşil gözleri beklentiyle kocaman açıldı.

Heyecanla.

Bilinmezliğin yarattığı korkuyla.

“Şu sevimli küçük oyuncağımıza bakın,” diye mırıldandı Jensen, Quinn yatağın üstünde sabırsızca kıvranırken ve ipleri zorlayarak çekiştirirken. “Doruğa ulaşmak için can atıyorsun değil mi, bebeğim?”

Başını salladı.

“Söyle bize,” diye emretti Damien.

“Evet,” diye inledi Quinn, bacakları yavaşça açılırken.

Onun güzel küçük kadınlığı beni âdeta büyüledi. Uzunluğumu daha hızlı çekiştirdim. Bizim için sırlıslık olmuştı. Uylukları ıslaklığıyla parlıyordu ve altındaki çarşafa iz bırakmıştı.

“Lütfen,” diye hevesle inledi Quinn alt dudağını dişlerinin arasına alarak.

“Bizim tarafımızdan sahiplenilmeyi istiyorsun, değil mi?” diye sordum, yavaşça ona yaklaşarak bacaklarının arasına konumlandım ve dilimin ucuyla dudaklarımı ıslattım.

Quinn sersemlemiş gözlerle bana baktıktan sonra bakışını Damien ve Jensen’a kaydırıldı.

“Evet,” dedi kısık bir sesle. “Alın beni.”

“Ne dersin, Jensen?” diye takıldım. “Sence hazır mı?”

Eliyle dizini hafifçe okşadı, sonra bacaklarını daha da açarak bize eşsiz bir manzara sundu. “Emin değilim,” dedi hınzır bir gülümsemeyle. “Sanırım onu test etmenin zamanı geldi.”

“Hımm,” diye mırıldandım, Quinn’in gözlerindeki telaşı fark ederek. “Jensen haklı.”

“Ama... en karanlık fantezilerimi zaten gerçekleştirdiniz,” diye aceleyle konuştu Quinn.

Damien yatağın kenarında sadistçe kıkırdadı. “Ah, Quinn,” diye iç geçirdi, narin bileklerindeki ipin sağlamlığını test ederken. Sonra kararmış gözlerle onun masum yüzüne yaklaştı. “*Sana gerçek karanlığı göstereceğiz.*”

Quinn yatağın üzerinde çaresizce kıvranmaya başladı fakat yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı.

Gözlerinde bir ışıltı vardı.

Bize güveniyordu. *Tüm kalbiyle.*

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” diye takıldı Jensen komodinin üstünden bir bıçak alıp bana uzatırken.

Tam o anda Quinn olduğu yerde dondu.

Ağzı şaşkınlıkla aralandı.

Hızlıca gözlerini kırparak bakışlarını bıçağa sabitledi. “Bana ne yapacaksınız?” diye dikkatlice sordu.

Damien pantolonunun arkasından kendi bıçağını çıkarıp parmakları arasında ustaca çevirdi, ardından yatağın üstüne eğildi. “Seni uygun bulduğumuz her şekilde becereceğiz,” dedi, parmaklarıyla klitorisinde daireler çizerek.

Quinn, Damien'in gözlerinin içine savunmasızca bakarak dokunuşuna karşılık verdi.

"Hayalet..." diye inledi, hızlı nefesler alarak.

Damien dudaklarına hafif bir gülümseme yerleştirdi. "Ve sen bunu kabul edeceksin, değil mi tatlım?" diye fısıldadı iki parmağını onun ıslaklığına kaydırarak. "Değil mi tatlım?"

Quinn başını hızla salladı.

Ben de ellerimi kayganlaştırıcıyla kaplayarak kıcını iyice esnettim.

"Seninle oynamak bizim görevimiz," dedim mırıldanarak.

"Bizim sevimli küçük seks oyuncağımız," diye inledi Jensen gözlerini bağlayarak. Ardından parmaklarını onun köprücük kemiği boyunca gezdirip zarif boynuna doladı. "Tüm kontrolü bize bırakmaya hazır mısınız?" diye fısıldadı.

Quinn'in dudaklarından kısık bir çığlık kaçtı.

"Teslim ol, Quinn," diye homurdandı Damien, kaygan parmaklarıyla onu daha sert becererek.

"Evet," diye inledi bize tamamen teslim olarak.

"Söyle," diye emrettim, parmaklarımı onun sıkı küçük kıcında kıvrarak.

Quinn'in sırtı hafifçe gerildi, bileklerindeki ipleri çekiştirirken, "Teslim oluyorum," diye fısıldadı.

Bu anı fırsat bilen Jensen aletini onun ağzına kaydırды. Tekrar tekrar boğazının arkasına gömülürken derin bir inilti çıkardı. Quinn dilini onun gövdesi boyunca gezdiriyor ve hareketlerine uyum sağlıyordu.

Damien bıçağının sapını kayganlaştırıcıyla kaplayarak onun girişine kaydırды. Quinn mutlulukla haykırdı. Küçük Quinn'imiz... sıırıslıklamdı ve boşalmak için çok istekliydi.

Sadece yüzündeki o baştan çıkarıcı ifadeye bakarak bile şu an patlayabilirdim.

Ancak bu an bizimle ilgili değildi.

Bu bizim *onu* doruğa ulaştırmamız içindi. Ona *çığlıklar* attırarak kendinden geçirmek için.

Bunca yıldır eksikliğini hissettiği şeyin *tam olarak* bu olduğunu göstermek için.

Jensen onun ağzında ileri geri hareket etmeye devam ederken o da memnuniyetle mırıldanıyordu. Adrenalin damarlarımda dolaşırken ikinci bir parmağı, ardından üçüncüsünü ekledim.

Damien homurdanarak kabzayı hassas girişine itmeye devam ederken başparmağıyla klitorisini okşuyordu. Parmaklarımı daha derine kaydardım ve duvarları beni sıkıca kavrayarak esir aldı.

O, tamamen kendini bırakıp orgazmın tatlı dalgasına kapılırken, Damien hareketlerini yavaşlattı. Vücudu kaygan sapın etrafında kasıldı ve derin bir inleme duyuldu.

Kendimi daha fazla tutamayıp dudaklarımı onun en hassas noktasına götürdüm ve onu tatlı bir şekilde yalamaya başladım.

Başımı kaldırıp Quinn ve Jensen'a bakarken aletim seğirdi.

Parmaklarımı geri çekip başparmağımı kıkırına kaydardım.

"Siktir," diye inledi Jensen, ellerini dağınık saçlarında gezdiren. Hareketlerini hızlandırdı. "Kendine bir bak... beni almakta zorlanıyorsun. Ne kadar da istekli küçük bir sürtük."

Quinn'in sırtı kavislendi, boğuk sesler çıkararak kollarını çekti. "Lanet olsun," diye hırladı Jensen.

"Ağzı dolu, gözleri kapalı ve iplerle bağlanmış," dedim hırsla, başka bir orgazmı vücudunun sarsılışını izlerken.

Tam o sırada Damien'in cep telefonu çaldı. "Kahretsin," diye homurdandı ve bıçağının sapını gömüldüğü yerden çıkarıp odadan ayrıldı.

Dilimi ıslak yarığında aşağı yukarı gezdirirken yatağın kenarında duran bıçağımı bulup sıkıca kavradım ve kalçasının narin teni boyunca sadece kırmızı izler oluşturacak kadar bastırdım.

Metalin soğukluğu ve keskinliğiyle irkildi.

Bacağını hafifçe çizip kan akıtırken aniden tamamen hareket-

sizleşti. Nefes nefese kaldı. Parmağımı k kan damlasına bastırırken dilimi tekrar tekrar girişine kaydıldım.

Sonra elimi yukarı doğru kaydırıp kanlı parmağımla göğsüne k bir kalp çizdim.

“Geliyorum,” diye kesik kesik nefes aldı Jensen. “Ve sen tek bir damlasını bile bırakmadan... hepsini... yutacaksın.” Her bir kelime arasında hareketleri daha da derinleşti.

Sonunda doruğa ulaştığında Quinn hepsini yuttu.

“Mmm,” diye mırıldandı Quinn dudaklarını yalayarak.

Hazla başımı geri çektim. Tek bir g vuruşla girmem yetti. Kendimi onun içinde serbest bıraktım.

Jensen göz bağını çıkardığında Quinn’in gözleri yavaşça aralandı.

Biz de onun iki yanına yatağa yığıldık.

17

QUINN

Ertesi Gün...

1 Kasım

On yaşındayken babamı intihar sonucu kaybettim. En kötü tarafı da silah sesini duymaktı. Sadece duymakla kalmadım, aynı zamanda en iyi arkadaşımın bu dünyayı terk ettiği anı hissettim. O benim dünyamdı. Göz açıp kapayıncaya kadar hayatım altüst oldu.

Onun ölümü kalbimde bir boşluk bıraktı ve ben hiçbir zaman tam anlamıyla iyileşemedim.

Bana güzel anılar bırakmış olsa da artık elimde yalnızca onlar kaldı.

Anılar.

Sürekli zihnimi kurcalayan “ya şöyle olsaydı”lar ve “neden”lerle birlikte.

Ya ölmeseydi?

Hayatım şimdi nasıl olurdu?

Tetiği çekmeden önce onu durdurabilseydim?

Neden isteyerek beni geride bırakmayı seçti?

Bunu anneme neden yaptı?

Bunu bana neden yaptı?

Neden?

Neden?

NEDEN?

Ancak bunu asla bilemeyecektim. Bu yüzden şimdilik milyonlarca cevapsız soruyla ve zihnimdeki farklı senaryolarla hayatımı yaşamaya devam ediyordum.

On yaşındaki çoğu çocuk için *intiharı* tam anlamıyla kavramak zordur.

Zaten hassas ve yürek burkan bir konudur.

Üstelik sözkonusu baba olunca? Seni büyüten, şımartan, *seven*?

Anlamak neredeyse imkânsızdır.

Şimdi, yirmi üç yaşında olmama rağmen hâlâ bunu kafamda toparlayamıyordum.

Ortada hiçbir uyarı işareti ya da kırmızı bayrak yoktu. Bir veda mektubu da yoktu.

İşte en çok acıtan kısım da buydu.

Veda etmedi.

Onun tamamen beklenmedik ve trajik ölümü on üç yıl sonra bile beni ve hâlâ yas tutan annemi derinden etkiledi. Onun tek çocuğu olduğum için bana karşı son derece korumacı biri haline geldi.

Aşırı derecede tedbirli.

Sanki sürekli benim başıma da kötü bir şey gelmesini bekliyormuş gibi.

Bunu bilmiyordu ama... Ben de onun için aynı şekilde hissediyordum.

Babamı kaybetmeden önce küçük bir kız çocuğuyken bile kendimi hep bu dünyaya ait değilmiş gibi hissedirdim. Ancak onu kaybetmek beni büsbütün mahvetti. Yıllar boyunca kaybolmuş gibi hissettim.

Evrenin içinde kendime bir yer aradım.

Şimdi, Hayalet, Jason ve Michael ile tanıştıktan sonra... İçimde derin bir yerde bir şeyler harekete geçti. İnkâr edilemez bir kıvılcım. Ruhumda bir yaşam kıvılcımı belirdi.

Bu sabah tam bir huzur içinde uyandım ve bu beni çok *koruttu*. Dört kişi arasında dün gece yaşanan her şeye ve aramızdaki rüm o kimyaya rağmen, onların gözünde aptal gibi görünme düşüncesine dayanamadım.

Geceyi birlikte geçirdiğin birinin sabah seni gülümseyerek karşılayacağını umut edip sonra seni başından savıp bir *Uber* çağırdığı o klasik duruma düşmek istemedim.

Anlaşmamız sadece *bir* gece içindi, bu yüzden buna sadık kaldım. Damien hâlâ uykudayken vedalaşmadan odadan ayrıldım.

Çünkü gerçek şu ki... Bir kere sahip olduktan sonra, kim hâlâ beni isterdi ki?

Bir kamp ateşinin kokusu, akşamüstü havasına yayılıyordu. Saçlarım rüzgârda özgürce savruluyordu. Endişeyle kulağımın arkasına gevşek bir tutamı sıkıştırdım. Siyah postallarım çimenlerin üzerini kaplayan yaprakların üzerinde hışırdayarak ilerliyordu.

Salem halk kütüphanesinin ön basamaklarına çıkarken yüzümde bir gülümseme belirdi. Dünyadan kaçmak için en sevdiğim yerlerden biriydi. Defterimi göğsüme sıkıca bastırarak kütüphaneye göz gezdirdim ve oturacak sessiz bir yer aradım.

Zihnim dalıp gidiyordu ve gece olanları bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları düşünmeyi bırakamıyordum.

Bir gecelik şartımı geri almak için her şeyi yapardım.

Binanın arka kısmındaki masaya oturarak sandalyemde geriye yaslandım. En sevdiğim aşk romanını açtım ve taze sayfaların kokusunu içime çektim. Artık, önceden olduğu gibi, kurgu gibi gelmiyordu.

Çünkü artık en karanlık fantezilerimi gerçeğe dönüştürmüştüm ve hiçbir pişmanlığım yoktu.

Ayracımın olduğu sayfayı çevirdiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu ve soğuk bir ürperti hissettim.

“Gerçekten seni bırakabileceğimi mi sandın?”

Aniden görüş alanıma girdi ve kalbim pır pır etti. “*Hayalet.*”

Karşıma oturdu, tedirgin edici bir hali vardı. Saçları dağınık, gözleri kocamandı ve altlarında koyu halkalar vardı.

“Uzun zamandır seni uzaktan izliyordum,” diye soludu.

Yanaklarım kızardı. “Beni izliyor muydun?”

Başını salladı. “Evet, izliyordum.”

“Nasıl?” diye sordum, midem buruldu. “Ne zamandır?”

“Bir süredir,” dedi bitkince.

Kaşlarımı çatıp derin bir nefes aldım ve nihayet parçaları birleştirdim. Dün gece maskesini ilk kez çıkardığında bana neden bu kadar tanıdık geldiğini o anda anladım çünkü onu daha önce de görmüştüm. Çoğunlukla kampüste ama başka yerlerde de.

Parkta. Alışveriş merkezinde. Salem şehir merkezinde, uzaktan gizlice izlerken.

Onu her yerde görmüştüm.

“Ve dün gece sana sahip olduktan sonra, istediğimi elimde tutacağım. Sen benimsin, *küçük Quinn*,” dedi yavaşça. “Söyle.”

Zaman âdeta durdu ve aniden bir ürperti beni sardı. Aklımda en ufak bir şüphe olmadan itaat ettim. “Ben seninim.”

Bir anda masanın üzerinden uzanarak kitabımı elimden aldı, ayracımı yerine koyup kitabı kapadı. Hızla ayağa kalktı ve elimi tuttu. O beni arkasından sürüklerken kalbim deli gibi atıyordu. Beni kütüphanenin en arka tarafına, gözlerden uzak bir köşeye götürdü.

Gözlerden uzak kaldığımız anda bana döndü ve bir hamlede beni yerden kaldırdı. Şaşkınlıkla soluk aldım. Beni kitap raflarının üzerine oturttu ve sırtımı kitaplığa yasladı.

“Daha fazla bekleyemem,” diye fısıldadı ve elleriyle yüzümü kavradı. Dudaklarımız tutkuyla buluştu.

İçinde taşıdığı tüm duygularla beni öptü.

Aramızdaki bağ tarifsizdi. Bir eliyle uyluğumu kavrarken, diğer eli yüzümde gezindi. Parmakları yavaşça boynumu sardı. Sırtımı kavislendirerek ona doğru yaklaştım, bedenim onun güçlü varlığında eriyordu.

Diline eriştiğimde iç çekerek karşılık verdim, nefesinde kalan kahve kokusunu içime çektim. Tenine sinmiş o baş döndürücü parfümü soludum. Bu, içimdeki kıvılcımı tutuşturdu. Artık daha fazlasını istiyordum, sabırsız ve tutkulu bir hale gelmiştim.

Titreyen ellerimle ceketine tutundum.

“Mmm,” diye mırıldandı, beni daha da derin bir şekilde öperken. Hafif kirli sakalı çenemi okşuyordu. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim, aramızdaki tüm mesafeyi ortadan kaldırdım. Alt dudağımı nazikçe dişlerinin arasına aldı ve hafifçe ısırıldı. Ellerini yüzümde tutarak öpücüğümüzü sonlandırdı ve başını geri çekerek gözlerime baktı.

O büyüleyici, derin mavi gözleri sonumu getirecek gibiydi.

Ancak ben bu sona hazırdım.

Gözlerini üzerimde gezdirdi ve bu sadece birkaç saniye sürse de bana bir sonsuzluk gibi geldi.

Bir an bile kaybetmeden başını iki elimle kavradım ve tekrar dudaklarına yapıştım. Bacaklarımın arasındaki bedenini benimkine yaklaştırdı. Bacaklarımı onun etrafında sımsıkı sardım. Yanaklarımda sıcak bir kızarıklık hissettim, kasıklarımda ise hafif bir sızı.

Dili benimkine hafifçe dokundu, parmakları boynumu sardı. Tutuşu biraz daha sıkılaştı, nefesimi kesmeye yelteniyordu. Vücudumu ona doğru yaslardım, güçlü bedeninin ağırlığını kendi narin bedenimde hissetmenin tadını çıkardım.

“Ah...” diye cılız bir ses yankılandı yanımızdan bir yerden.

Öpüşmemizi yarıda keserek başımı çevirdim ve tam o anda yanımdan geçen bir kızı gördüm. Birdenbire durdu ve bana bakakaldı. Nefesim kesildi, ne yapacağımı bilemedim.

Hayalet ise durmaya hiç niyetli değildi. Dudaklarını yanağıma bastırdı, ardından çene hattım boyunca yavaşça kaydırıldı. Kalçalarını ileri doğru itti. Bana daha da yakın olmayı arzular gibi iç çekerek inledi. Aniden, pantolonunun altında gerilen ereksiyonunu hissettim. Arzusu artık saklanamayacak kadar belirgindi, yakındaki herkesin görebileceği kadar.

Aniden elini pantolonumun içine kaydırıldı ve ben olduğum yerde donakaldım.

Kız gözlerini kocaman açarak, hareketsizce izlemeye devam etti. Sanki bu sahneden gözlerini alamıyordu.

Kitap rafına yaslanarak geri çekildim, bacaklarım istemsizce açıldı ve ona istediği her türlü erişimi sağladım. Ona karşı koymak benim için imkânsızdı.

“Bu senin için iyi mi?” diye fısıldarken sesi neredeyse bir nefes kadar hafifti. Sanki etrafımızda kimse yokmuş gibi umursamazdı.

“E-evet...”

“Sen benim favori kızımsın, Quinn,” diye söz verdi. “Benim *biricik* aşkım.”

Serbest olan eliyle çenemi kavrayarak yüzümü kendine çekti ve dudaklarıma tutkulu, sert bir öpücük kondurdu. Ben de tüm kalbimle ona teslim oldum. Soluk soluğa kalmıştım, elleri klitorisim üzerinde gezindikçe nefesimi kontrol etmekte zorlandım.

Arzudan sırılsıklam olmuşum. Parmaklarını içime daldırdığında ıslaklığım parmaklarına bulaştı. Nefesi hızlanmıştı, ritmi benimle birlikte artıyordu. Parmakları uzun ve kaygandı, her itişinde avucunun içi klitorisime sürtünerek tadı bir sürtünme yaratıyordu.

“Evet,” diye inledim, saçlarını çekiştirerek dengede kalmaya çalışırken.

Hayalet, dudaklarımın köşesine hafif bir öpücük kondurarak

kısık bir kahkaha attı. “Tanrım, ne kadar güzelsin,” diye fısıldadı. “Bu tatlı küçük duvarlarının parmaklarımın etrafında kasılmasını istiyorum. Hadi, benim için gel.”

Göz ucuyla kızın paniğe kapılıp uzaklaştığını fark ettim. Sanki bu bir işaretmiş gibi, vücudum sarsılarak, ardı ardına gelen dalgalarla bir orgazmın içine sürüklendi.

Dalga *dalga*...

Bitmek bilmeyen bir coşku...

“Ah, Tanrım, evet,” diye nefeslendim. Hayalet sesimi bastırmak ister gibi avucunu ağzıma kapadı. “Evet, evet,” diye mırıldandım ellerinin arasından. Parmaklarını kıvrıp içimde en hassas noktama ulaşarak beni iyice kendimden geçirdi. Bir anda ileri doğru kapanarak hızlı ve kesik nefeslerle titredim.

“Öyle mi?” diye sordu. Ben avucuna hafifçe dişlerimi geçirip inlemelerimi bastırırken küçük bir kahkaha attı. “Benim için gelmeye devam et, Quinn.”

Ben de öyle yaptım.

Dakikalar geçtikçe sihrini konuşturuyor, beni acımasızca parmaklarıyla uyarıyor, sayamayacağım kadar çok kez zirveye ulaştırıyordu. Elini pantolonumun derinliklerine gömerek bir parmak daha ekledi, her itişte kesik kesik inliyordu.

“Aferin kızıma,” diye nefes nefese fısıldadı bana daha sert dokunarak.

Bedenim uyguladığı baskısının etkisiyle ileri geri sallanıyordu.

Kitaplığın tekerlekleri yüksek sesle gıcırdamaya başladı.

Arkamdaki kitaplık şiddetle sallandı ve birkaç kitap hemen yanımıza düştü.

“Güzel,” diye onayladı, hızını yavaşlatarak. “Ne kadar muhtaç küçük bir şeysin.” Kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum ve nihayet zirveden aşağı inmeye başladığımda nefesim düzene girmeye başladı.

Yetenekli parmaklarının son vuruşuyla elini pantolonumdan çıkardı.

Parmaklarını ağızına götürüp onları ağır ağır emerek temizledi. Ardından dudaklarını diliyle ıslatarak tadımın keyfini çıkardı.

“Mmm,” diye derin, içgüdüsel bir ses çıkardı. “Tadın...” diye başladı söze, eğilip beni şefkatle öptü. Dilini dudaklarımın arasından geçirip lavantalı sabunum ve terimle karışık tatlı tadımı benimle paylaştı. “Saf. Kahrolası. Cennet.”

“Affedersiniz,” diye kısık bir ses duyuldu koridorun girişinden. Kütüphaneci ikimize de *özellikle Hayalet’e* şüpheyle baktı. Gözlüğünü burnunun üzerine doğru iterek kaşlarını çattı. “Her şey yolunda mı?”

Mahcubiyetle başımı salladım, tutarlı bir cevap verecek durumda değildim.

“Her şey yolunda, hanımefendi,” diye hemen cevapladı Hayalet gülümseyerek. O anda daha önce fark etmediğim iki gamzesi belirdi.

İçim eridi ve tüm vücudumu bir sıcaklık dalgası sardı.

Kadın bakışlarını altımdaki kitap arabasına indirdi ve kaşlarını çatı.

“Ah, pardon,” diye mırıldandım, sahte bir gülümsemeyle hızla ayağa kalktım.

“Kız arkadaşım biraz demir eksikliği yaşıyor,” diye ekledi Hayalet ve ben kaygıyla ona baktım. “Biraz başı döndü, bir dakika kadar oturması gerekti.”

Kütüphaneci bana endişeyle baktı. “İyi misin?” diye sordu.

“Şimdi daha iyi,” diye kayıtsızca yanıtladı Hayalet.

Kadın başını sallayarak bize suçlayıcı bir bakış attı. “Hı-hı.”

“Şimdi gidiyoruz,” dedi parmaklarını benimkilere geçirerek.

Kütüphanecinin meraklı bakışları arasında hızla geçip masamıza dönerken Hayalet neredeyse kolumu bir tasma gibi kullanıyordu. Masamın yanından geçerken kitabımı kapıverdim ve birlikte dışarı çıktık.

“Bu, hızlı bir düşünme şekliydi,” dedim ona esprili bir şekilde. Gülümsedi. “Öyle miydi?”

“Evet. Hem de çok.”

Ön basamaklardan inerken uzakta iki silüet gördüm.

Bu kadar uzaktan bile onların kim olduğunu biliyordum.

Jason ve Michael.

Ben defterimi ve romanımı göğsüme bastırırken, Hayalet elimi sıkıca kavrayarak beni onlara doğru yönlendirdi. İkisi de motorlarının yanında, kaldırımında dikiliyordu ve beni dikkatle süzüyorlardı.

Jason sırttı.

“Bu durum hoşuna gitmeyecek, Quinn,” dedi eliyle çenesini eliyle ovarak. “Uyanıp seni yanında bulamadığında çıldıracak.”

“Ona gün doğduğunda her şeyin biteceğini söyledim.”

Bana doğru bir adım atarak beni hazırlıksız yakaladı. “Gerçekten istediğin bu mu?” diye sordu.

Onu kaybetme, hepsini kaybetme düşüncesiyle kalbim anında sıkıştı.

Gözlerini kısıtı. “Görünüşe göre kararını çoktan vermişsin,” dedi. “Söyle ona. Ne istediğini, nasıl hissettiğini anlat.”

O anı hatırlayınca dudağımın kenarım ısırarak utangaç bir şekilde gülümsedim.

Bana, *ben demiştim* dercesine baktı.

Ben de heyecanla gülerek başımı eğdim.

Hayalet şaşkınlıkla ikimize baktı ve kaşlarını çatı.

“Ne?” diye sordu.

“Bir şey yok,” diye aceleyle yanıtladım soğuk hava tenime çarparken.

“Gittin,” dedi Michael hayal kırıklığıyla. “Vedalaşmadın bile.”

“Üzgünüm,” dedim bakışlarımı botlarıma indirerek. “Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Yalnızca bir geceliğine olduğunu söylemiştim ve düşünemedim...”

“Geçmişî geçmişte bırakalım,” diye sözümü kesti Hayalet motoruna atlayarak. “Şu an buradasın, Quinn. Bizim için önemli olan tek şey bu.”

Yüzüme çekingen bir gülümseme yayılırken tüm bunların nasıl gerçek olabileceğine hâlâ inanamıyordum.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” diye sordu Jason, motorunun gidonunu sıkıca kavırken. “Seni dışarı çıkarmama izin ver.”

“Muhtemelen evde olurum,” dedim göğsüme sıkıca bastırdığım kitabı başımla göstererek. “Biraz kitap okuyup ders çalışacağım.”

Michael kuru kahkaha attı. “Cuma gecesi mi?” diye sordu.

Ona göz devirdim.

“Bu kitap ne hakkında peki?” diye sordu Hayalet.

Gözlerine bakarak soğuk havayı içime çektim.

“Belli ki romantik bir hikâye,” dedi Jason benim yerime cevaplayarak. “Kapak resmine baksana.”

“Evet, romantik,” diye başladım, üçü de yüzümü dikkatlice incelerken bir an tereddüt ettim. Bu şekilde incelenmek beni daha önce hiç bu kadar huzurlu hissettirmemişti. İlk kez gerçekten *görülyordum*. “Aslında... Karanlık romantizm,” diye açıkladım.

Üçü de sinsi bir şekilde gülümsedi ve bakışları karardı.

Kalbim beklentiyle hızlandı.

“Yüzün kızardı,” diye gözlemledi Michael, bakışlarındaki eğlenmeli parıltıyla. Onların ne kadar uzun boylu olduğunu neredeyse unutmuştum. Yanlarında kendimi öyle küçük hissediyordum ki.

Öylesine kırılgan.

Ancak yine de onlara en değerli şeyimi veriyordum.

Güvenimi.

Üstelik onlarla dün gece tanışmış olmama rağmen sanki yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Hayalet bana, “*Saf, küçük Quinn*” demişti.

Belki de öyleydin.

Ne olmuş yani?

Michael başını yana eğerek beni dikkatle süzdü. “Yüzün kıpkırmızı oldu,” diye alay etti. “Utandığında gerçekten çok tatlı oluyorsun.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Jason bana doğru bir adım atarak. Şimdi âdeta üzerimde yükseliyordu. Başımı geriye yaslayarak onun etkileyici ela gözlerine baktım. Parmağını çenemin altına yerleştirerek bakışlarımı kaçırmama izin vermedi. Gözlerinde kayboldum. “Bu okuduğun aşk romanları... Epey müstehcen, değil mi?”

Sertçe yutkundum, kendimi toparlamaya çalışırken bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Bir an sonra Jason’ın gözleri kısıldı ve bakışları dudaklarıma kaydı. “Ee?” diye sordu.

“Evet,” diye itiraf ettim kitabı göğsüme sıkıca bastırarak.

“Ah, Quinn,” diye mırıldandı Hayalet yanıma yaklaşarak. Nazikçe saçımı omzumun arkasına itti. Eğilip dudaklarımı kulağıma yaklaştırdı. “Gerçek hayatı kurguya tercih etmez miydin?”

Bacaklarımın arasında anında bir sızı hissettim.

Kısa bir anlığına Jason’ın omzunun üzerinden Michael’a baktım. Michael bizi motorunun üzerinden izliyordu. Gözleri önce Jason’ın vücudunda gezindi, sonra merakla bana döndü.

Hayalet başparmağıyla yanağımı okşadı, hipnotize edici bakışlarıyla beni kendine çekti. “Şimdi söyle bakalım... Dün gece o karanlık fantezilerini gerçeğe dönüştürebildik mi?”

Jason saçımın küçük bir tutamını parmağına doladı.

İkisi de bu kadar yakınımda dururken, dün gece yaşadıklarımız bir anda zihnimde canlandı.

“Evet,” diye fısıldadım titrek bir nefes alarak.

Michael usulca arkamdan yaklaştı ve kollarını belime doladı. Çenesini omzuma yaslayarak, “Ama daha fazlasını istiyorsun,” diye fısıldadı. “Bizden vazgeçemiyorsun, değil mi?”

“Ne tatlı bir şeysin sen,” diye mırıldandı Jason, saçımla oynarken. Tenim ısındı ve bacaklarımın arasında derin bir sızı hissettim.

Hayalet şeytani bir gülümsemeyle baktı. “Ne oldu, bebeğim?” diye sordu ve aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarıma hafif, yumuşak bir öpücük kondurdu. Alnını benimkine yaslayarak öpücüğü sonlandırdı ve derin bir nefes verdi. “Çekinme,” diye fısıldadı nefesi dudaklarımı okşarken. “Dün gece çılgılık atarken hiç çekinmiyordun...”

Jason bir adım daha yaklaştı. “O daracık girişlerinle bizi sararken...” diye ekledi.

Michael boğuk bir kahkaha attı. “Peki ya bu gece?” diye sordu.

Vücudumdan *elektrik akımı* gibi bir sıcaklık yayıldı.

Telefonları aynı anda çaldı. Hayalet geri çekildi ve dikkatini ekranına verdi. “Lanet olsun,” dedi sertçe. “Yarın, prenses. Bu işi yarına bırakmak zorundayız.”

Jason ve Michael da aynı anda beni bıraktılar; üçü de telefonlarına kilitlenmişti. Yüzlerindeki rahatsız ifadeden bunun bir tür iş meselesi olduğunu anlayabiliyordum.

Az önce paylaştığımız anın etkisiyle allak bullak olmuş halde iç çektim ve nefeslerimi düzenlemeye çalıştım.

“Sanırım geri dönsem iyi olacak,” dedim çekingen bir sesle. “Çalışmam gereken bir sınavım var.”

Hayalet başını salladı ve motorunun arkasından siyah bir kask çıkardı.

“Şey, gerçekten gerek yok...” diye itiraz etmeye çalıştım.

“Saçmalık,” dedi Hayalet, kaskı başıma yerleştirip çenemin altından tokasını iliklerken. Burnuma hafifçe dokunup şeytani bir gülümsemeyle ekledi: “Küçük Quinn her zaman önce gelir.”

İtiraz bile edemedim, kendimi motosikletin arkasında otururken buldum. Motorlar aynı anda kükredi ve yola çıktık. Defterim ve romanım, göğsümle Hayalet’in sırtı arasında sıkışmıştı.

Bir konuda kesinlikle haklıydılar.

Bunu gerçek hayatta yaşamak, ölü ağaçlara basılmış kelimelerden çok daha iyiydi.

18

QUINN

Kollarım Hayalet'in bedenine sımsıkı sarılmıştı. Ona bu kadar yakın olmak kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyordu. Jason sağımda, Michael ise solumdaydı. Bu an beni dün geceye, perili ev alevler içinde kalıp polisten kaçtığımız zamana, geri götürdü.

Üçü de bana öğrenci yurduna kadar eşlik etti. Hava yeni yeni kararmaya başlamıştı. Bulutlar koyu mavi ve mor tonlarına bürünmüştü, havada garip bir serinlik vardı.

Cadılar Bayramı süslemeleri hâlâ yerindeydi, balkabakları ise çürümeye yüz tutmuştu. "Teşekkürler," dedim, ardından yurdun girişine doğru yürüdüm.

Hayalet yanımda ilerleyerek beni kapıya kadar götürdü. Merdivenleri çıkarken durduğumuzda bakışları bir anda değişti. Bana bakışında birşeyler saklıydı.

Öne eğildi ve saçımın bir tutamını nazikçe kulağımın arkasına yerleştirdi. "Numaranı alabilir miyim?" diye sordu.

Çekingen bir kahkaha atarak ona gülümsedim. "Evet." Numaramı telefonuna kaydedip çekingen bir gülümsemeyle ona geri verdim. "Normalde böyle biri değilim," diye itiraf ettim. "Yani, erkeklerle."

“Biliyorum,” dedi serinkanlı bir şekilde.

Kalbim deli gibi atarken endişeyle dudağımı kemiriyordum. “Kütüphanede, beni izlediğini söylemiştin,” dedim sesim yavaşça alçalarak.

“Bu, başka bir zamana bırakacağımız bir konu,” diye karşılık verdi ve bir anda gerildi. “İyi geceler, Quinn.”

Bunu söyledikten sonra basamaklardan indi, bense arkasından hayranlıkla bakakaldım.

“Quinn,” diye seslendi Jenna kapıyı açarak.

Son bir kez daha onları uzaktan süzdükten sonra Jenna’nın yanından geçip hızla yukarı koştum. O da beni takip ederek odamıza girdi ve kapıyı hızla kapattı.

“N’aber, Jenna?” dedim umursamaz bir tavırla, dışarıda onları gördüğünü tahmin ederek. Jenna’nın burnunu her işe sokma gibi bir alışkanlığı vardı.

“Quinn...” Jenna kısa bir duraksama yaşadı ve ikinci katın penceresinden Hayalet, Jason ve Michael’a baktı. “Onların kim olduğunu biliyor musun?”

“Beni kapıya kadar getiren Hayalet,” dedim. “Uzun saçlı olan Michael. Diğeri ise Jason.”

Nefesim kesildi, dizlerim titredi. Hayır, kendimi *düzelttim*.

Gözleri şaşkınlıkla kısıldı.

Başını hayır anlamında salladı.

Onlara *gerçek* isimlerini hiç sormamıştım.

Jenna tekrar bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı. “Dikkatli olmalısın,” diye uyardı beni. “Onlar tehlikeli.”

“Kim onlar?”

“Hayalet dediğin kişi,” diye başladı Jenna perdeleri kapatırken. “Damien Sylvester.”

Damien.

“Jason,” diye devam etti küçük bir nefes vererek. “Jensen Petersen.”

Jensen.

“Peki ya Michael?” diye sordum içimi bir ürperti sararken.
Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. “Micah Henderson.”
Micah...

“Onların tehlikeli olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum merakla, motosikletleriyle sokağın sonunda gözden kaybolmalarını izlerken. Ona bakıp iç geçirdim. “Gerçekten dedikodulara fazla inanıyorsun, Jenna. Ayrıca izlediğin o gerçek suç belgeselleri de kafanı iyice karıştırmış.”

“Ah, onların bir itibarı var. Bana güvenebilirsin.”

Gözlerimi devirdim. “Ne itibarıymış bu?”

“Öncelikle,” dedi belirsiz bir şekilde, “Üçü de defalarca hapse girip çıkmış. Nedenini tam bilmiyorum ancak kesinlikle baş belası oldukları söyleniyor.”

“Eh, bana karşı gayet iyilerdi.”

Kahkaha atarak yatağıma oturdu. “Arada sırada partilere gelirler ve her seferinde olay çıkarırlar...”

“Geçen gece beni kurtardılar,” dedim tereddütle, zihnimde yaşananlar tekrar ederken.

“Saldırıya uğrayabilirdim, Jenna. Gerçekten korkunçtu.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne?” diye soluk soluğa sordu ve elimi tuttu. “Şaka yapıyorsun...”

“Şaka yapmıyorum.”

“Pekâlâ, seni kurtarmış olabilirler ancak karanlık işlere bulaşmışlar, Quinn,” dedi sertçe. “Hep böylelermiş.”

“Belki de karanlık şeyleri seviyorumdur,” diye takıldım kaşlarımı oynatarak.

Kıkırdayarak sırtüstü uzandı. “Saçmalık,” diye atıldı alaycı bir şekilde. “Seni şu odadan çıkarmak bile başlı başına bir mesele.”

“Sonuçta dün geceki Cadılar Bayramı partisine gittim,” diye hatırlattım.

Kaşlarını şüpheyle kaldırdı. “Öyle mi?”

“Beni bizzat orada gördün,” diye bastırdım. “Epey sarhoştun, o yüzden hatırlamaman normal.”

“Büyük ihtimalle sızmıştım,” diye mırıldandı umursamazca.

“Stacey’i bulabildin mi bari?”

“Hiçbir fikrim yok. Neyse...” Yatağında doğrulup dikkatini tekrar bana çevirdi. “Sadece dikkatli ol. Özellikle de Damien konusunda. Onun tam bir psikopat olduğunu söylüyorlar. Dengesizmiş. Kelimenin tam anlamıyla...”

“Abartıyorsun, Jenna.”

“Birkaç yıl önce birini öyle fena dövmüş ki adamı neredeyse öldürüyormuş,” diye üsteledi. “En azından duyduğum şey bu...”

Yine göz devirdim. “Gerçekten duyduğun her şeye inanmaktan vazgeçmelisin. En azından bir kanıt istemelisin.”

“Adam deli gibi yakışıklı. Dövmeli, kaslı... Ona karşı koyması çok zor olmalı.”

“Bir kıskançlık mı sezdim?”

“Kesinlikle,” diye homurdandı, abartılı bir iç çekişle. “Bir keresinde bir partide onlara rastlamıştım. Üzerimde neredeyse hiçbir şey yoktu fakat Damien bana bir kez bile bakmamıştı. Göz ucuyla bile.”

“Belki de onun tipi değilsindir.”

“Her neyse,” diye homurdandı somurtarak. “Seni kötü çocuklara ilgi duyan biri olarak hayal etmezdim.”

“Kes sesini,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdim ve telefonunun simsiyah ekranına baktım.

“Mesaj atmasını mı bekliyorsun?” diye sordu. “Çok da umutlanma. Muhtemelen tek derdi seni yatağa atmak ve sonra da yüzüstü bırakmaktı. Böyle bir tiptir büyük ihtimalle.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim kararlı bir sesle. “Dün gece... Ve bugün... Zaten bana sahip oldu. Yani... Bir nevi.”

Gözleri neredeyse yerinden fırladı. “Damien Sylvester’la mı

yattın?” diye sordu şaşkınlıkla. “Dalga mı geçiyorsun, Quinn? Anlat! Detayları bilmem lazım!”

“Sessiz ol!” dedim fısıldayarak. “Az önce onların tehlikeli olduklarını ve dikkatli olmamı söyledin, şimdiyse onlarla yattığım için beni mi övüyorsun?”

O an nefesi kesildi. “Onlarla mı? Yani üçüyle birden mi?” diye haykırdı. “Vay canına!”

Ona boş boş, yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışarak baktım.

“Dün gece eve dönmedin,” dedi parçaları birleştirerek. “Bekle bir dakika... Partiden sonra onlarla mı gittin? O tehlikeli üçlüyle mi partiden ayrıldın?”

“Kimseye söyleme,” dedim hemen.

“Kimseye söyleme mi?” diye tekrarladı neredeyse ayağa fırlayarak. “O adam seni az önce motosikletle buraya getirdi ve kapıya kadar eşlik etti. İnsanlar öğrenecek. Kampüste haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını biliyorsun. Tıpkı dün gece perili evde çıkan büyük yangın gibi.”

Birden midem bulandı.

“Bugün ölü sayısını iki kez güncellediler. Sekiz kişi öldü,” dedi Jenna, ardından yüzümdeki dehşeti fark edip duraksadı. “Hey... İyi misin? Çok solgun görünüyorsun.”

“Öldü mü?” diye fısıldadım, midem düğüm düğüm olmuştu. “İnsanlar mı öldü?”

“Ever. Bütün haberlerde vardı. Duymadın mı?”

Duymamış mıydım?

Oradaydım.

“Ev neredeyse küle dönmüş,” diye devam etti Jenna. “Sekiz yanmış ceset bulmuşlar. Olay yerinde kimlik tespiti bile yapamamışlar. Önce mekanik bir arıza yüzünden çıktığını düşünüyorlardı. Açıkta kalan kablolar falan,” diye konuştu durdu, ben ise mide bulantısıyla baş etmeye çalışıyordum. Ağzımda tükürüğüm

yoğunlaştı ve öğleden sonra yediğim yemek midemden geri çıkmakla tehdit etti. “Ancak şimdi kundaklama ihtimali üzerinde duruyorlar. Ortalıkta çok fazla benzin bulunmuş. Yangını kesinlikle biri başlatmış. Deli saçması işler.”

Aklıma aniden Hayalet ile duşta geçirdiğimiz an geldi.

Beni kollarına alıp suyun altına çektiğinde, dağınık saçlarından koyu kırmızı bir sıvının süzüldüğünü fark etmiştim. Ayaklarımızın altında suyu kırmızıya boyadı ve sonra giderden aktı.

Kan. Çok fazla kan.

Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Nasıl bu kadar kör olmuştum?

Çenesinin altına parmağını koyarak bakışlarımı kana bulanmış sudan kaldırdı ve göz göze geldik.

“Bunu benim için yaptın,” dedim kısık sesle. “Onlara ne yaptın, Hayalet?”

“Saf, küçük Quinn... Senin için ruhumu bile satardım,” dedi. Kalçalarımın kavrayıp beni kendine çekti, iri ve kalın ereksiyonu karnıma bastırdı. “Eğer bir ruhum olsaydı.”

“Siktir,” diye mırıldandım, titreyen ellerimi saçlarımın arasından geçirerek.

“Ne oldu, Quinn?” diye sordu Jenna, sesi endişeliydi.

Kan vardı. Çok fazla kan.

Ancak ben sadece zorbalık yapanları iyi bir şekilde cezalandırdığını düşünmüştüm. Onlara bir ders verdiğini, *korkuttuğunu* sanmıştım. Fakat bu?

Bu, çok daha karanlıktı.

İnsanlar *ölmüştü*.

Telefonumun ekranı aniden aydınlanınca sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmişti. Tek bir *hayalet* emoji.

Damien.

19

DAMIEN

Mezarlıktaki dar patikadan hızla ilerlerken ne kadar uğraşırsam uğraşayım küçük Quinn'i aklımdan çıkaramıyordum. O, sandığından çok daha fazlası demekti benim için. Yıllar boyunca gölgelerin içinde onu izleyip koruduktan ve nihayet dün gece tadını aldıktan sonra... Artık bırakamazdım.

Şimdi değil.

Asla.

İstesem bile.

Neyse ki güvenli eve varmamız uzun sürmeyecekti. Motosikletimin beyaz farı gece karanlığında yolu aydınlatıyordu ancak buraya o kadar sık geliyorduk ki artık gözlerim kapalı bile yolu bulabileceğime emindim.

Her gece yoklama. Güncellemeler.

Ara sıra ek emirler.

Bu rutin zihnime kazınmıştı.

Motorlarımızı mezarlığın en uç noktasına, ormanın başladığı yere park ettik. Telefonumu elime alıp Quinn'in iletişim bilgilerini aradım. Kendini *Küçük Quinn* olarak kaydettiğini görünce yüzüme çarpık bir gülümseme yerleşti.

Zaman kısıtlıydı, bu yüzden yalnızca bir hayalet emoji göndermeye karar verdim.

Bu yeterdi.

Telefonun fenerini açarak öne geçtim, Jensen ve Micah da hemen arkamdan geldiler.

“Hikâyemiz ne?” diye sordu Micah omuzumun üzerinden. “Muhtemelen sorguya çekilmeden önce bunu netleştirmek için tek şansımız.”

“Bir hikâyeye ihtiyacımız yok,” dedim kararlı bir şekilde. “Bilmeleri gereken bir şey yok.”

“Biz bir birliğiz,” dedi Jensen, sonra küçümseyerek homurdandı. “*Her şeyi* biliyorlar, Damien. Her zaman bilirler.”

“Bu *bizim* lanet olası işimiz.” Çalıların arasından geçerken büyük bir dalı ayağımla yana ittirdim. “Emirlere sadık kaldık,” dedim. “Onu güvende tutuyoruz.”

Yaklaşık üç kilometre uzakta, kendimize ait olduğunu ilan ettiğimiz eski ve terk edilmiş kulübe bulunuyordu. Üçümüz nihayet ön pencerelerde titrek ışıkları fark ettiğimizde birbirimize sessizce imalı bir şekilde baktık. İçeri adım attığımız anda rahatsız edici bir his beni ele geçirdi.

Killian buradaydı.

Herkesin beklediği yere doğru hızlı adımlarla ilerleyerek başımı salladım.

“Ne oluyor?” diye sordum ona, aniden alarma geçerek. “Boston’dan neredeyse hiç ayrılmazsın. Sana ben gelirdim.”

Vücudu gerildi, en yakındaki duvara yaslandı. “Bu bekleyemezdi,” derken sesi gergindi. “Yeni bir gelişme var.” Bakışları önce Jensen ve Micah’ya, ardından tekrar bana döndü.

“Öyleyse söyle,” diye çıktım. “Buralara kadar geldiğine göre önemli olmalı.”

“Sakin ol, *kuzen*,” dedi kuru bir kahkaha eşliğinde. “Burada olmamın sebebi de tam olarak bu. Seni kontrol altında tutmak.

Raydan çıkmaman için,” diye nefes verdi ve hızla telefonuna göz attı. Adamlarından birine baktı. “Geldiler.”

Adamı başıyla onayladı. “Hallediyorum,” dedi ve dışarı çıktı.

“Killian, dostum, neler oluyor?” diye sordu Jensen.

Birkaç adamımız daha içeri girip, yıkık dökük, sallanan masanın üzerine başka bir fener yerleştirerek karanlıkta biraz daha ışık sağladı. İkizler –aynı zamanda kuzenlerim, sevgili amcam Peter’in çocukları– buradaydı. Asher ve Apollo sessizce gruba doğru ilerlerken varlıkları ağır bir hava yarattı.

On beş üye bu küçük, berbat güvenli evde toplanmıştı.

Apollo ve Asher bana bakıp tereddütle başlarını salladıktan sonra dikkatlerini hızla kardeşlerine yönelttiler.

Killian aceleyle bir soluk verdi. “Evet?” diye sabırsızca sordu.

“Kimse bizi takip etmedi,” diye doğruladı Apollo. “Bölge temiz.”

Killian başını salladı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Kutsal İlahi üyeleri dün gece görülmüş olabilir,” dedi neredeyse hiç açıklama yapmadan.

Micah öne doğru adım attı, kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu. “Nerede?” diye sordu sert bir sesle.

“Boston’da.”

“Kahretsin,” diye sertçe nefes verdim burun kemerimi sıkarak. “Onlar olduğundan emin miyiz?”

“Biliyorsun ki istihbaratımız nadiren yanlış çıkar,” diye yanıtladı Killian.

“Neden dün gece bana haber verilmedi?” diye çıkıştım.

“Beni ikinci komutan yaptın,” diye hızla yanıtladı. “Üçünüz nöbetteydiniz. Durumu kontrol altında almıştım... Ta ki...”

Tereddüt etti.

“Ta ki ne?” diye üsteledim.

“Onları kaybettik,” diye itiraf etti. “O zamandan beri onlardan iz yok.”

“Kahretsin, Killian,” diye hırladım, yumruğumu metal masaya vurarak.

“Hemen en kötü senaryoyu düşünmemeliyiz,” diye araya girdi Jensen. “Belki de kostüm giyen sıradan insanlardı. Sonuçta Cadılar Bayramı’ydı.”

“Bilmiyoruz,” diye gergin bir şekilde yanıtladı Killian. “Bu yüzden bekleyeceğiz ve bu süreçte bu noktaya birkaç adam daha eklemeliyiz. Damien, dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun. Yedek adamlar fena olmazdı.”

“Son beş yıldır onu biz koruduk,” diye karşılık verdim. “Sadece biz. Şimdilik yedeğe gerek yok.”

Killian başını salladı.

“Dikkatim dağılmış gibi görünebilirim ama dağılmadı,” dedim ona. “Sadece her zamankinden daha dikkatliyim. Şu anda emirlerimi başka birine devretmeyeceğim. Yeminime sadık kalmaya devam edeceğim.”

“Sana verilen emir, *izlemektir*,” dedi aniden beni yakından izleyerek. “Onu daireye götürüp gün doğana kadar onunla oynamak değil.”

Titrek bir nefes vererek odanın karşısından ona sırtıtarak baktım.

Eh... Artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

“Artık kimi becereceğimize de sen mi karar veriyorsun?” dedim. Kaşlarını çattı, çenesi kasılmıştı. “Gerçekten teknik detaylara girersek, kendimi belli etmekten başka çarem kalmadı,” dedim kararlılıkla. “Partide bir pislik ona dokundu. Onu koruyordum. Hepimiz koruyorduk. Üçümüz de onu güvende tutuyorduk.”

“İşin dozunu kaçırdınız,” diye uyardı, bana doğru bir adım atarak. “Onu yaşadığınız yere götürdünüz. Dairenize. Maskelerinizi çıkardınız, Damien. *Görünmeden* kalma kuralına ne oldu? Maskeler kalmalıydı.”

“Bizi takip mi ettirdin?” diye çıkıştım, sinirle.

“Biliyorsun, Cadılar Bayramı gecesi eskiden yılın en hareketli zamanı olurdu,” diye savundu kendini.

“Bu, Kutsal İlahi Salem’i terk etmeden önceydi,” diye belirtti Micah. “Gerçi, Jensen’la partide izleniyormuş gibi hissetmiştik,” diye itiraf etti.

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?” diye tısladım, sabrım tükenmek üzereydi.

“Biz bunun sadece bir grup üniversiteli çocuk olduğunu düşündük,” diye ekledi Jensen, Micah’nın yanında savunmacı bir şekilde durarak. “Geri döndüklerine inanmak için bir sebep yoktu.”

Killian başını sallayıp iç çekti. “Diyelim ki dün gece gördüğümüz kişiler gerçekten onlardı,” diye yokladı bizi. “Ya peşinizde olsalardı? Onları doğrudan dairene götürmüş olurdun. O zaman ne yapacaktın?”

“Eğer ona yaklaşmaya cüret etselerdi boğazlarını keserdik,” diye hırladım, sesimdeki öfke belirgindi. “Böyle bir şeyin bir gün başımıza gelebileceği ihtimalini her zaman göz önünde bulundurduk. Bir gün onun hakkında gerçeği öğrenebilirlerdi. Onun peşine düşebilirlerdi.”

“Bu konuda haklısın,” diye kabul etti Killian.

“Ortada kesik domuz kafaları da yok en azından,” diye homurdandı Apollo.

“Henüz yok,” diye ekledi Asher.

Killian umursamazca iç çekti. “Peki ya yangın? Onunla ilgili bir bilginiz var mı? Bir ev tamamen kül olmuş.”

Yüzüm anında ciddileşti.

“*Kundaklama*,” dedi kesin bir ifadeyle. “Bu, tamamen Jensen’in işi gibi görünüyor...”

“Delilleri karartmamız gerekiyordu,” diye araya girdi Jensen.

“Sekiz kişi öldü. Büyük bir soruşturma yürütülüyor,” dedi Killian. “Sonunda kimlikleri tespit edilecek.”

“İzlerimizi yok ettik,” dedim sakın bir şekilde. “Bize ulaşamazlar.”

“Yanarak ölen siviller hedef değildi,” dedi Killian. “Bu nasıl oldu?”

“Sadece bileklerindeki yara izlerini görmemiz yetti,” diye açıkladım. “O alçaklar, ona yaptıkları şeyler yüzünden cehennemde yanmayı sonuna kadar hak ettiler. Eğer onları bir kez daha öldürme şansım olsaydı hiç tereddüt etmeden tekrar yapardım. Üstelik bu sefer onlara çok daha fazla acı çektirirdim.”

Odada birkaç kahkaha yankılandı.

Killian başını iki yana salladı.

“Ne yaptığımızı biliyoruz,” diye devam ettim. “Baban bize beş yıl önce emirlerini verdi, Killian. Biz kan üzerine yemin ettik. Ona, elimden gelen her şeyi yaparak onu koruyacağıma dair söz verdim. Sence bu sözümünden döner miyim? Mezarında pişman olmasına izin verir miyim?” diye sordum. O ise sessiz kaldı. “Bu sorumluluğu başkasına devretmeye niyetim yok.”

“Devretmeyi seçersen, seni anlarız,” dedi Killian.

“Böyle bir şey olmayacak,” diye kararlılıkla bastırdım. “Onu terk etmeyeceğim. Peter, sonuna kadar onun yanında kalmamı beklerdi. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Killian sert bir bakışla bizi baştan aşağı süzerek. “Onu *görmeye* devam mı edeceksiniz?”

“Eğer görüşmeyi keserlerse, kızın kafasında bazı şüpheler oluşabilir,” diye araya girdi Apollo.

“Belki de bu iyi bir şeydir,” dedi Asher. “Bu kadar yakın olmaları.”

“Daha fazla yaklaşamazlar zaten,” diye espri yaptı Apollo.

Ben hafifçe sııttım.

Killian, ikizlere göz devirdi. “Her ne olursa olsun, ona hiçbir şey söylememek daha güvenli,” diye alçak sesle devam etti. “Onu karanlıkta bırakmak. *Kim* olduğunu bilmemeli. Anlaşmamız buydu.”

“Emirlerin ne olduğunu biliyoruz,” dedim kasvetli bir şekilde. “Gerçi kişisel olarak bunların hiçbirine katıldığım söylenemez.”

Bir anda herkes bana odaklandı.

Sessizlik içinde, söylediklerimin bir noktada doğru olduğunu kabullenir gibiydiler.

“Bunu bilmeyi hak ediyor,” diye yüksek sesle ilan ettim. “Bu kızı yıllar boyunca karanlıkta bırakmaya devam edebiliriz ancak karşısına neyin çıkabileceğini bilmediği sürece her zaman saldırıya açık olacak. Her an onu almaya gelebilir.”

“Damien...” dedi Micah, susmam için bakışlarıyla beni uyarak.

Ancak bu noktada artık kim olduğumu biliyor olmalıydı.

“Lanet olsun, Micah, haklı olduğumu biliyorsun,” diye bastırdım. “Evet, o zamanlar, ilk katıldığımızda bir *yemin* ettik. O yemin o zamanlar gerekliydi. Fakat gelecekte, ister yakın ister uzak bir zamanda olsun, gerçeği bilmesi kendi iyiliği için en doğru şey olabilir.”

“Belki de öyledir,” diye söze başladı Killian. “Ancak şimdilik bu şekilde devam etmek zorundayız. *Felicity*’ye en azından bunu borçluyuz, sence de öyle değil mi? Sonuçta... Tüm bunlar *onun* için.”

Sırtımı onlara döndüm ve avuçlarımı duvara dayayarak keskin bir nefes verdim.

Hikâyeleri duymuştum. Bunu hepimizin kafasına kazımışlardı.

Zavallı Felicity.

“Eğer bir gün Quinn’e gerçeği söylemekten başka çaremiz kalmazsa, o zaman geldiğinde bununla yüzleşiriz,” diye devam etti Killian ve elini sertçe omzuma koydu. “Tek istediğim bu konuyu bir kez daha düşünmen. Ona olan takıntını bir kenara bırak ve kafanı topla...”

“Takıntı,” dedim alaycı bir kahkaha atarak, çenemi sıktım. “Pekâlâ. Quinn hayatı boyunca olduğu gibi karanlıkta kalacak. *Şimdilik.*”

“Beni haberdar et, kuzen,” dedi Killian kapıya yönelirken.

“Evet, evet... *kuzen*.”

Bununla birlikte o ve diğerleri evden çıkıp gittiler. Geride yalnızca masanın üzerinde bir adet soluk fener bıraktılar. Apollo ve Asher ise içeride kaldı.

“Perili evde yanarak ölen o pislikler...” diye söze başladı Apollo ve kısa bir duraksama yaşadı. “Onların bunu hak ettiğini söyledin.”

“Evet, hak ettiler,” diye onu temin ettim.

“Ne yaptılar?” diye sordu Asher, merakla.

“Berbat şeyler, dostum,” diye yanıtladı Micah. “Onun hikâyesini dinlemen ve bileklerindeki izleri görmen gerekti. Ona cehennemî yaşatmışlar.”

“Biz de onları oraya gönderdik,” diye soğuk bir gülümsemeyle tamamladı Jensen. “Şu anda şeytanın bizzat kendisi tarafından beceriliyorlar.”

İkizler kahkaha attı. “Aynen öyle,” dediler aynı anda.

“Temkinli ol, Damien,” diye uyardı Apollo dikkatlice. “En başından beri ona karşı hissettiklerin çok açık. Bu işin içine fazlasıyla gömüldün.”

“Çok derine inme,” diye ekledi Asher ve ikisi birden kapıdan geçerek gecenin karanlığına karıştılar.

Bense odada bir süre volta atıp kafamda çeşitli senaryoları oynattım ama zihnimdeki deli düşünceleri susturamadım.

“İyi misin?” diye sordu Jensen, arkamdan hafifçe.

“İyi görünüyor mu sence?” diye araya girdi Micah alaycı bir şekilde.

“Siktir git.”

“Hoşuna giderdi, değil mi?”

“Biraz hava almam lazım,” diye homurdandım ve kapıya yöneldim. “Size mesaj atarım.”

“Ne halt ettiğini gördün mü?” diye hırladı Micah. “Adamı sinirlendirdin.”

“Tanrı aşkına, Micah, bir sus artık!” diye inledi Jensen.

Onlar güvenli evde tartışmaya devam ederken, ben sesleri duyamayacak kadar uzaklaştım.

Sonunda, uzun bir aradan sonra yalnızdım.

Bu gece kesinlikle beklenmedik bir yöne kaymıştı.

Kabul etmekten nefret etsem de ve Quinn’e gerçeği söylemek istesem de Killian mantıklı bir noktaya değinmişti. Şimdilik Quinn’in gerçeği bilmemesi onun yararına olacaktı. Çünkü o kim olduğunu öğrendiği anda, mükemmel küçük dünyası yerle bir olacaktı.

Saf ve masum kalbi paramparça olacaktı.

Ama biz parçalarını toplayıp tekrar birleştirmek için orada olacaktık.

Buna emin olacaktım.

Amcam bana her şeyi tüm açıklığıyla anlattığında on sekiz yaşındaydım. Babamdan nefret ettiğimi biliyordu ve aynı zamanda bunu kaldırabileceğimi de biliyordu.

Sonuçta... Ben onun yeğeniydim. Kendi *kanından* geliyordum.

Bu, onun için bir anlam taşıyordu. Her şey demekti.

Aile bağları kaderimi mühürlemişti.

Görünmeyen Kardeşlik, aslında amcam tarafından kurulmuştu. Babamdan, kendi kardeşinden nefret ediyordu. İşte bu yüzden beni örgüte katmıştı.

Babamın canını yakmak için her şeyi yapabileceğimi biliyordu. Annemin yaşadığı her şeyin intikamıydı bu.

Bana *çektirdiklerinin* de.

Örgüte yemin ettikten kısa bir süre sonra babamla ilgili gerçeğin tamamını öğrendim.

Onun Salem, Massachusetts merkezli sapkın bir tarikatın ikinci lideri ve kurucularından biri olduğunu öğrendim. Eli adında

bir adam onların sadist lideriydi. Bundan kısa bir süre sonra, hayatımızdaki tüm gariplikler anlam kazanmaya başladı. Babamın çocukluğum boyunca evden uzak geçirdiği geceler, tüm zamanını yerel bir kiliseye adanması...

Beni *yetiştirme şekli*, mahvolmuş çocukluğum sonunda anlam kazanmıştı.

Beni tanık ettiği cinayetler.

Bana işlettirdiği cinayetler.

Beni kendi amaçları için bir katil olarak yetiştirmesi. Bir gün *onunla* birlikte olmam, onun yozlaşmış davasına gerçekten katılmam içindi. Kutsal İlahi'nin karanlık planlarını gerçekleştirmek için.

Planları her neyse artık.

Karanlık, acımasız ritüelleri yalnızca hayvanları değil, *insanları* da kurban etmeleri... Normal insanlar için onları bir tarikat haline getiriyordu.

Şeytani bir tarikat.

Tabii onlar kendilerine *Kutsal İlahi* diyorlardı. Oysa yaptıkları hiçbir şey ilahi değildi. Evsizleri avlıyorlardı. Masum sivilleri kurban olarak seçiyorlardı. Her yaştan.

Çocukları bile.

Bunca yıl boyunca hâlâ yakalanmamışlardı. Hiçbir kayıp vakası onlara bağlanmamıştı. Bu şehirde çok fazla yozlaşmış polis vardı.

Gerçek niyetleri hakkında hâlâ çok az şey biliyorduk. Ancak bir ara, içeride bizim için çalışan birkaç kişi vardı. Bildiğimiz şey şuydu: Onlara bir kez katıldığında, geri dönüşü yoktu. Onlardan biri olduğun anda... Zaten ölmüş oluyordun.

Taraf değiştiren hainler, Kardeşlik'le bağlantıları olduğu anlaşıldığında yok edildiler.

O iş de böyle kapanmıştı.

Ben doğduktan kısa bir süre sonra, amcam uzaktan onları izle-

yip şüpheli faaliyetleri rapor edecek bir grup insan toplamıştı. Görünmeyen Kardeşlik böyle kurulmuştu. Tarikat üyeleri, bir nevi Salem'in kanunsuz koruyucuları haline gelmişlerdi.

Masumların katledilmesine son vermişlerdi.

Bunun yerine gerçek canavarları öldürmeyi seçmişlerdi. Ölümü hak edenleri.

Şeytanı.

Amcam Peter için birinin hayatına son vermenin tek meşru yolu buydu.

Ellerim kana bulandığı sürece, o *arzudan* kurtulabiliyorsam? *Öldürme* arzusundan? İnanın ki ben de işin içindeydim.

İçimdeki şeytanları serbest bırakacak bir çıkış yolu lazımdı bana.

Babamın bana miras bıraktığı şeytanları.

Bu, ateşkes sağlanmadan öncesine dayanıyordu. Şimdiyse o ateşkes bozulmuştu.

Yıllar içinde, *Kardeşlik* ile *Kutsal İlahi* arasında büyük bir fark olduğu ortaya çıktı.

Tarikat üyelerinin çocuk sahibi olması yasaktı. Bu sınır aşılsa ve hamilelik sonlandırılmazsa, doğacak olanlar bir gün kurban edilmek zorundaydı. Zamanı geldiğinde.

Onların bu ayine verdiği isim Son Gece'ydi.

Her ne halt ise.

Bariz bir şekilde hâlâ burada, canlı fakat *içten içe ölü* olduğuma göre, babamın benim için planları vardı.

Eminim bu planlar gerçek anlamda ölmekten çok daha beterd.

20 JENSEN

Damien evden çıkar çıkmaz karanlık tarafından yutuldu. Micah gevezeliğine devam etti. Onu duymazlıktan gelmeye çalıştım ama ne yazık ki bu durum daha da kötüleşti.

“... Ve bu tamamen saçmalık,” diye çıkıştı. “Dün gece izleniyormuşuz gibi bir hisse kapıldım. Hislerimi her zaman görmezlikten geliyorsun. Eğer kafanı kışından çıkarıp bir kez olsun beni dinleseydin...”

“Micah!” diye patladım ve hızla dönerek ona öfkeyle baktım. “Çenenin kapatır mısın? Yeter artık, adamım!”

Gözleri büyüdü. “Kiminle konuştuğuna dikkat et,” diye uyardı.

“Öyle mi?” diye meydan okudum alaycı bir kahkahayla. “Yoksa ne olur?”

“Gel de gör,” diye kışkırttı, gözlerini üzerimden ayırmadan.

Hızla ona doğru yürüdüm, yüz yüze geldik. “Seni susturmam mı gerekiyor?” diye tehdit ettim, sesim neredeyse fısıltıydı.

“Siktir git, Jensen,” diye yavaşça karşılık verdi, gözlerimin ta içine bakarak.

Aramızdaki gerilim arttı. Midem altüst oldu, kalbim deli gibi

çarpmaya başladı. Kontrolsüzce. Bakışlarımızın şiddeti aklımı al-
lak bullak etti.

Bir adım daha yaklaştı.

Yutkundum, nefesim her geçen saniye hızlanıyordu.

“Siktir git,” diye fısıldadı, dudakları aralalıktı.

Başımı hafifçe yana eğerek, gözlerinde bu deliliğe bir anlam
aradım. İçimde kabaran duyguları kavramaya çalıştım.

Gerçek şu ki onu tanıdığım ilk günden beri bu hisleri bastırı-
yordum.

“Kes sesini,” diye sabırsızca fısıldadım.

Aniden öne eğildi, tepki vermeme bile fırsat kalmadı. Yüzümü
ellerinin arasına aldı ve dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı.

Kalbim yerinden fırladı, sonra lanet olası boğazımda atmaya
başladı.

Zihnim boşaldı.

İçimi bir huzur kapladı.

Olduğum yerde çakılı kaldım; botlarım yere mihlanmış gi-
biydi. Bedenim taş kesildi, onun topraksı kokusunu ciğerlerime
çektim.

Yağmur sonrası orman havasını andırıyordu.

Dudakları benimkilerin üzerinde sertti ve sonunda beynim
algıladı. Beni öpüyordu. Gerildim ve onu sertçe ittim. Dengede
kalabilmek için masanın kenarına tutunarak geri sendeledi.

“Bu da neydi şimdi?” diye hiddetle sordum.

Başını salladı, ağzı açık kaldı ama bir şey söylemedi.

Öfkeyle üzerine yürüdüm. “Ne halt ediyorsun, Micah?”

“Ben... Ben sadece...”

Başının arkasından tutarak onu kendime çektim. Öfkeyle öp-
tüm. Saçlarını kavrayarak daha da yaklaştırdım kendime ve içim-
de bastıramadığım bir şey alev aldı. Artık ona direnemiyordum.
Kıvılcımlar havada uçuştı.

Kendimi daha fazla tutamayarak dilimi dudaklarının arasın-
dan geçirdim, onu tamamen tattım.

Tadı tam hayal ettiğim gibiydi.

Kahrolası muhteşemdi.

Aramızda yoğun bir aciliyet vardı. Micah boğuk bir inilti çıkardı, parmaklarıyla boynumun arkasını kavradı. Dudakları benimkilerle buluştuğunda yanıyordu. Sadece dokunuşu bile beni altüst ediyordu. Yıllardır biriktirdiğimiz bütün kimya ve gerilim bir anda patladı.

Ona karşı hissettiklerimi uzun süredir bastırmaya çalışıyordum. Hislerimin gerçek olmadığına kendimi inandırmaya çalıştım.

Peki o zaman neden onunla olmak bana huzur veriyordu?

Micah düşüncelerimi okur gibi beni kendine daha da çekti. Dillerimiz birbirine saldırırken ikimiz de kontrolü ele geçirmek için savaşıyorduk. Burnu burnuma sürtündü, öpücüğü derinleştirdi, ağzımı açgözlülükle keşfetti. Elleri sırtımda gezindi ve avuç içleri tişörtümün altındaki çıplak tenime dokundu. Bu his bende tarifsiz bir şey uyandırdı.

Bu his... Tarif edilemez bir şeydi.

Micah bedenimin her bir köşesini hoyratça keşfederken rahatlamış bir şekilde mırıldanıyordu. Eli kasığıma ulaştığında alt dudağını dişledim. Pantolonumun içinde hızla sertleşiyordum, ihtiyaçla geriliyordum.

Siktir.

Hayatımda hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Sürünme öylesine harikaydı ki aklımı başımdan alıyordu.

“Ah, kahretsin,” diye homurdandım karışık duygularla sersemlemiş bir şekilde.

Karışık duygularla.

İlkel dürtülerle.

“Bekle...” diye kesik kesik nefes alarak bileğini sıkıca kavradım.

“Bekle mi?” Micah aynı gergin sesle tekrar etti. Kararsızdı.

“Tamam...”

Kontrol edemediğim bir güç beni ele geçirdi ve kendimi onu tekrar kendime çekerken buldum. Elini pantolonumun önüne yerleştirip kalçamı ileri doğru ittim, aramızdaki engelden nefret ediyordum. “Ben...”

İki eliyle bana uzandı ve kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarımla uğraşmaya başladı.

“Micah...” diye inledim, oda etrafımda dönüyordu.

Ne olduğunu kavrayamadan pantolonumu belimden aşağı çekti. Ahşap zemine diz çökerek iç çamaşırımın içine uzandı ve aletimi dışarı çıkardı. Onun için tamamen hazırdım.

Yalnızca solgun fener ışığında bile açlığını net bir şekilde görebiliyordum.

Yüzüne tamamen kazınmıştı.

Derin nefesler alarak, iki adım geri çekildim ve yeniden belirsizlik içinde ona baktım.

Boşalmayı o kadar çok istiyordum ki...

Canımı acıtıyordu.

Micah bana doğru süründü ve başını kaldırarak tereddütle yüzüme baktı. “Gözlerini kapat,” diye fısıldadı.

Ben de kapattım.

Saniyeler içinde, aletimi kavrayarak baştan sona sıkıca okşamaya başladı. Ucunda birikmiş sıvıyı diliyle yaladığında boğuk bir inleme çıkardım. Bir an bile tereddüt etmeden beni ağzına aldı, dilini boylu boyunca gezdirdi. Diğer eliyle taşaklarımı kavrayarak mükemmel bir ritimle beni emmeye devam etti.

Sakso çektirmek hiç bu kadar güzel hissettirmemişti.

“Ah, lanet olsun, Micah,” diye kesik kesik nefes aldım, gözlerim kendiliğinden açıldı. Dizlerinin üzerinde, dudaklarımı aletimin etrafına dolamış halde bana bakıyordu.

Elini hızla oynatıyor, sertçe emiyordu, sonra beni ağzına tamamen aldı. Çenesinden aşağı tükürükler akıyor, yüzünü ıslatıyordu. Uzun süre boyunca beni derinlemesine aldı, boğazına kadar.

“Siktir,” diye sertçe inledim, saçının gevşek tellerini elimde topladım.

O kadar. Kahrolası. Yakışıklıydı ki.

Nefesi benimkiyle birlikte hızlandı, gerilen taşaklarımı daha sıkı kavradı. Başımı arkaya attım, ağzım açık kaldı. Çıkardığım sesler onu daha da hızlandırdı.

“Evet,” diye inledim, kafasını sıkıca kavrayarak. “Ah, siktir.”

Birden kalçalarımı ileri iterek ağzına daha derin girmeye başladım. Boğazının arkasını acımasızca beceriyordum. Yeniden ve yeniden. Defalarca.

Tanrım, ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Vuruş üstüne vuruşla tüm kontrolü ele geçirdim.

Kendimi daha da derine ittim. Boğazı kasılırken, gözlerini sıkıca kapatarak dayandı. İtişlerimin gücünden sarsılmamak için elleri kalçalarımı tutuyordu.

“Geliyorum,” diye inledim, dişlerimi sıkarak. Alnımdan ter damlıyordu ve kasıklarımda yoğun bir his birikmişti.

Sonunda, patladım. Boğazına uzun patlamalarla boşaldım.

Yoğun gözlerle bana bakarken hepsini yuttu.

Sikeyim.

Siktir. *Siktir.*

Geri sendeleyerek, yarı sönmüş aletimi iç çamaşıırıma yerleştirdim ve pantolonumu yukarı çektim. Bu gerçekten olmuş olamazdı. İmkânsızdı.

“İşte,” diye kuru bir sesle mırıldandım, kotumun düğmelerini iliklerken. “Şimdi gidelim.”

Hâlâ dizlerinin ve topuklarının üzerine oturuyordu. “Cidden mi?” diye sordu, çenesindeki salyayı elinin tersiyle silerken bana dik dik baktı. “Sana hayatının en iyi saksosunu çektim ve sen bana bunu mu söylüyorsun?”

Micah’nın bakışları sertleşirken, “Aklım başımda değildi,” dedim. Bakışları altında ezilirken içimi bir hayal kırıklığı kapladı. “Biz düzgün düşünemiyorduk...”

“Ah, kesinlikle düşünüyordun,” diye karşılık verdi ayağa kalkarken. “Ama kafanla değil, başka bir yerinle.”

“Gözümde sadece güzel memeler canlandırdım,” diye kendimi ikna etmeye çalıştım. “Bazı ateşli hatunların hoplayan memelerini hayal ettim.”

Alaycı bir kahkaha attı ancak içinde hiçbir mizah yoktu. “Bahse girerim öyledir,” diye alay etti ve yere tükürerek yanımdan geçerken omzuyla sertçe bana çarptı. “Ne olursa olsun... Az önce boşaldığın yer *benim* ağzımdı.”

Masadan feneri kaptım ve hızla onu takip ettim, hızlı ve sinirli adımlarına yetişmeye çalıştım. “Şimdi böyle pislik gibi davranmana gerek yok,” diye çıkıştım.

“Ben mi pislik gibi davranıyorum?” diye sordu öfkeyle. “Kendini kandırıyorsun, Jensen. Hep öyle oldun. Artık uyan.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Çocukluğumuzdan beri cinsel kimliğinle savaşıyorsun,” dedi hızlıca.

“Hayır, öyle bir şey yok,” diye savundum kendimi.

“Hadi ama adamım,” dedi sertçe. “Anlıyorum. Sana zaman tanıdım, kendi içinde çözmen için. Ama bana bunu bilerek yapmana göz yumacak kadar da deli değilim.”

Ölü yapraklar botlarımızın altında ezilirken bir öfke fırtınası içinde ormanın içinden geçtik. O hızlı yürürken bense yoldaki bir dala takılıp neredeyse düşüyordum.

“Yavaşla, Micah,” diye tısladım. “Bunu konuşalım...”

O kadar hızlı döndü ki ona çarptım. Fenerin solgun ışığında bile gözlerindeki öfkeyi görmemek imkânsızdı.

“Siktir et,” diye homurdandı dişlerini sıkarak. “Senin dediğin gibi, bu hiç yaşanmadı.”

“O zaman aramızda sorun yok, değil mi?”

“Tabii,” diye alay etti.

Sonunda mezarlığa vardığımızda sanki bir ömür geçmişti. Fe-

neri kapattım ve ormanın kenarına bıraktım. Damien çoktan gitmişti ve Micah'nın motosikletinin gürlemesiyle onun da kaçmaya hazır olduğunu anladım.

Henüz motosikletime binmeye bile fırsat bulamadan, motorunu yüksek sesle çalıştırarak dar patikadan uzaklaştı.

Kafamda sadece iki düşünce vardı.

Birincisi, haklıydı.

İkincisi ise...

Gerçekten durumu berbat etmiştim.

21 QUINN

“Son şansın, Quinn!” diye bağırdı Jenna neşeyle, ardından odanın kapısını hızla açıp içeri girdi.

Kylie de neredeyse ona yapışık bir şekilde peşinden geldi. “Bizimle hiç parti yapmıyorsun,” diye suratını astı.

Yatağında yüzüstü uzanmış, dizlerimi büküp ayaklarımı havaya kaldırmış bir şekilde açık ders kitabıma bakarak başımı salladım. “Bu sınavda kalmayı gerçekten göze alamam,” dedim onlara.

“Bugün cuma,” diye hatırlattı Jenna sanki bu, onlar gibi partilemem için yeterli bir sebepmiş gibi. Dün geceki çılgınlıklarından sonra nasıl hâlâ içecek kadar enerjik olduklarını anlamıyordum. “Hadi ama. Artık son sınıftayız! Yarın ya da pazar günü çalışırsın.”

“Medikal Cerrahi sınavına çalışıyorum, Jenna,” diye açıkladım iç çekip elimdeki kalemi parmaklarımın arasında çevirerek. “Üstelik liderlik sınavı da var...”

“Off! Peki,” diyerek aynada kendi yansımasına göz gezdirdi. “Fikrini değiştirirsen bize mesaj at.”

“Tabii,” dedim.

Birkaç saat geçti ve Hayalet’e... Damien’a mesaj atmamak için

kendimi zor tuttum. Aklımda dönüp duran onca cevapsız soruyla çalışmak neredeyse imkânsızdı.

Kendime her zaman erkeklerin derslerimin önüne geçmesine izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Yine de işte bu durumdaydım; her zamankinden daha dağınık bir halde.

Telefonum aniden bir bildirim sesiyle çaldı.

Bilinmeyen numara: *Ders çalışma işi nasıl gidiyor, prenses?*

Ekrana bakarak iç geçirdim ve hemen numarasını rehberime ekledikten sonra telefonu yastığın üstüne fırlattım.

Hayatımın en uzun düşünü aldktan sonra, rahat bir eşofman altı ve bol bir kapüşonlu sweatshirt giydim.

Odamda dolaşırken telefonumun ekranı bir kez daha parladı. Kalbim çarparak yatağa koştum.

Damien: *Seni düşünmeden duramıyorum, Quinn.*

Birkaç dakika sonra başka bir mesaj geldi. Bu kez başka bir bilinmeyen numaradan.

Bilinmeyen numara: *Merhaba, Quinn. Ben Michael. Numaranı Hayalet'in telefonundan aldım. Umarım garip gelmemiştir.*

Tereddüt ettim. Gerçek isimlerini öğrendiğimi yüz yüze söyleyene kadar belli etmek istemiyordum.

Ben: *Merhaba Michael. Sorun değil. Garip gelmedi.*

Bilinmeyen numara 2: *Bugün çok güzel görünüyordun.*

Ben: *Dur tahmin edeyim. Jason?*

Sen de numaramı Hayalet'in telefonundan mı aldın?

Jensen: *Hayır. Michael'dan aldım.*

Damien: *Beni görmezlikten mi geliyorsun?*

Ben: *Olabilir.*

Damien: *Bir şey mi oldu?*

Bir hata mı yaptım?

Bir anda *FaceTime* araması geldi.

Onu görmezlikten geldim, telefon çalmaya devam etti ve sonunda mesaj ekranına geri döndü.

Damien: *Sorun ne, bebeğim?*

Micah: *İyi misin?*

Jensen: *Umarım iyisindir.*

Mideme bir sancı oturdu. Daha fazla dayanamayacaktım.

Başımı Harper'ın odasına uzattım ve onun yatağa kıvrılmış şekilde telefonuna kilitlendiğini gördüm. Sonunda varlığımı fark etti ve sorgulayan bakışlarla bana baktı.

"Dışarı çıkıyorum," dedim gülümseyerek. "Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?"

"Üzerimden kamyon geçmiş gibi," diye mırıldandı.

"Gitmeden önce sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Gerek yok, teşekkürler, aşk böceği."

"Ne demek," dedim odadan çıkarken.

"Hey, Quinn?" diye seslendi, baştan ayağa beni süzerek hafifçe gülümsedi. "Kışı karşılamaya hazır gibisin."

Omuz silktim. "Üşüyorum."

"Peki, nereye gidiyorsun?"

“Bir adam var...” diye başladım, aslında üç kişi olduklarını söyleyip söylememem gerektiğini bilmeden.

“Daha fazla anlatmana gerek yok,” dedi onaylayan bir gülümsemeyle. “İyi eğlenceler.”

“Çok uzun sürmeyecek,” diyerek onu temin ettim ve merdivenlere yöneldim.

“Benim yüzümden erken dönmeye çalışma!” diye arkamdan seslendi.

Merdivenlerden hızla inerken aklım kontrolden çıkarcasına dolup taşıtı.

Dün geceye dair anılar aniden zihnime hücum ederek beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Alt basamakta duraksadım ve merdiven korkuluğunu sıkıca kavradım.

Bunu en başından bilmeliydim.

Perili evde Cadılar Bayramı temalı müzikler yankılanıyordu. Duman yoğunlaşıyor, alevlerin parlak ışığı giderek artıyordu. Acı dolu çığlıklar koridorlarda yankılanıyordu. Yangının sıcaklığı o kadar fazlaydı ki maskesini takmış olmama rağmen nefes almakta zorlanıyordum.

Hayalet başını kaldırıp gözlerini tavan boyunca yayılan alevlere dikti. Tekrar tekrar bana doğru hamle yaptıktan sonra bıçağı yanıma, yere bıraktı.

Bacağımyı kaldırıp kalçasının üzerine yerleştirdi ve bana daha derinlemesine girdi. Orgazmım tüm bedenimi sarıp yuttuğu anda, çığlıklar da kayboldu.

O an, korkudan çığlık attıklarını sanmıştım.

Ancak şimdi... Ne kadar yanıldığımı anlıyordum.

Onlar korkudan değil, *acıdan* çığlık atıyordu.

Canlı canlı yanmanın verdiği acıdan.

Ağzımda tükürük birikmeye başladı ve bir anda midem bulandı.

Bu bir kazaydı.

Öyle olmak zorundaydı.

Nasıl olduysa kendimi dairelerinin önüne park etmiş halde buldum. Adreslerini nasıl hatırladığımsa başka bir zamanın sorusuydu.

Bu gece... Cevaplara ihtiyacım vardı.

Aklımı tamamen kaybetmeden önce.

Adrenalin vücudumu sararken yumruğumla kapılarına vurmaya başladım. İlk başta kapıyı açan olmadı, bu yüzden daha bir hırsla vurmaya devam ettim. Bekleyiş uzadıkça içimde çıldırtıcı bir his kabardı.

Kapı bir anda hızla açıldı ve Hayalet kapının eşiğinde dimdik durdu.

Başta gözleri soğuk bir ifadeyle donuktu ancak karşısında beni görünce bakışları hemen yumuşadı.

“Quinn,” diye fısıldadı şaşkınlıkla. “Bana mesaj atmadın. Merak etmeye başlamıştım.”

Yüzüm kızardı, yanaklarım alev alev yanıyordu. Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak bastırmaya çalıştım ve yüzüne bakmamak için direndim. Ancak başaramadım.

Gözlerim aşağı indi. Üstü çıplaktı, vücudu yara izleri ve dövmelele kaplıydı. Gri eşofman altının beli kalçasında düşük duruyordu. Saçları sırlıklamdı, demek daha yeni duş almıştı.

İrlanda sabunu ve tıraş losyonunun ferah kokusunu derin derin içime çektim. Kollarımı göğsümde kavuşturup bir adım geri çekildim.

Soğuk bir rüzgâr sırtıma vurduğunda vücudum titremeye başladı.

O ise hiç kıpırdamadı bile.

“Biliyorum, saat geç oldu ama seninle konuşmam gerek,” diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım, duruşumu düzelterek. “Üçünüzle de.”

Kenara çekildi. “İçeri gel.”

Başımı salladım. “Burada konuşabiliriz,” diye ısrar ettim.

Gözleri kısıldı. “Öyle mi?” diye sordu. “Emin misin? Üşüyorsun, bebeğim...”

Aniden seslendim. “Jensen! Micah!”

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Elbette eğleniyordu.

“Onları sen mi öldürdün?”

“Quinn,” diye sözümü kesti, bileğime uzanırken omzumun üzerinden dışarı baktı. “İçeri gel. Lütfen.”

“Yangını sen başlattın, değil mi?” diye suçladım.

“Siktir...” diye dişlerinin arasından küfretti. Parmakları bileğimi yakaladı ve beni içeri çekerek kapıyı arkamızdan kilitledi. Yüzüme dönerek boynunun arkasını ovuşturdu.

“Ee?” diye sabırsızca sordum kaşlarımı kaldırarak. “Sen mi yaptın?”

Dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi, yüzü tamamen ifadesizdi. Gözleri karardı ama içlerinde bir parıltı vardı. Bir parça eğlence.

Sanki insanların yanarak ölmesi önemli değilmiş gibi.

Sanki bu bir trajedi değilmiş gibi.

“Gerçek adını da biliyorum,” dedim dikkatlice, onu yakından izleyerek. “Damien.”

Yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. “Sana söyleyecektim,” diye umursamaz bir şekilde cevap verdi. “Ama sormadın. Beni Ha-yalet diye çağırmakta gayet kararlı görünüyordun. Ya da bilirsin... *Babacık* diye.”

Arkamda bir hareket hissedince döndüm. “Merhaba, Jensen. Micah,” diye seslendim ve gözlerinde beliren huzursuzluğu fark ettim. “Evet. *Gerçek* adlarınızı biliyorum,” diye cesurca ekledim

üçünü de sırayla süzerek. “Arkadaşım bana üçünüzün de oldukça kötü bir şöhrete sahip olduğunuzu söyledi.”

Micah bir adım öne çıktı, gözleri kısılmıştı. Sözlerimi dikkate almayarak konuyu değiştirdi. “Her şey yolunda mı?”

Jensen sessizce beni izliyordu.

“Bana gerçeği söylemenizi istiyorum.” Damien’a dönerek kaşlarını çatıttım. “Geçen gece sekiz kişi öldü ve biz de oradaydık. Dördümüz de. Yangını siz mi çıkardınız?”

“Muhtemelen teknik bir arıza,” dedi Jensen arkamdan.

“Evet,” dedi Damien aynı anda, soğukkanlılıkla. “Bizdik.”

Gözlerimi ona dikerek, nutkum tutulmuş bir şekilde gözlerimi kırptırdım.

“Damien,” diye azarladı Micah sinirle.

“Dikkatli ol, adamım,” diye ekledi Jensen, ona neredeyse gizli bir uyarıda bulunarak.

“Sana yalan söylemeyeceğim, küçük Quinn,” dedi Damien yumuşak bir sesle ve bana doğru bir adım attı. “Evet, yangını biz çıkardık. Sana onları korkutacağımızı söylemiştim.”

Bir anda gözleri karardı. “Ve bedelini hayatlarıyla ödeyeceklerini de.”

Titrek bir nefes vererek, kekeledim, “B-ben bunu gerçek anlamda söylediğini düşünmemiştim...”

“Sana yaptıklarını unuttun mu?” diye sordu Damien, nazikçe bileğimi tutup kolumu sıyırarak eski yaralarımı ortaya çıkardı. Kalbim sıkıştı. Başparmağının ucuyla solgun izleri takip etti. “Acı çekmeyi hak ediyorlardı. Hem de her saniyesini.”

Başımı iki yana sallayarak ağzımı açtım ama kelimeler çıkmadı. Nefesim kesildi.

Tüylerim diken diken oldu.

“Bu, ölmeyi hak ettikleri anlamına gelmez,” dedim titrek bir sesle ve onlara endişeyle baktım.

“Ama hak ettiler,” Jensen konuştu.

“Sana zarar veren herkes acı çekmeyi hak eder,” diye ekledi Micah.

“Tanrı’yı oynayamazsınız,” onları azarladım.

“Bebeğim, eğer Tanrı gerçekse, o Tanrı *benim*,” dedi Damien küstahça. “Ve eğer fırsat verilseydi, yine yapardım,” diye duygusuz bir şekilde devam etti. Gözlerindeki tüm insanlık izleri kaybolmuştu. “Hepimiz yapardık. Senin için her şeyi yaparız. Senin için öldürürüz. Hatta senin için *ölürüz*.”

Aman Tanrım.

Kalbim deli gibi atmaya başladı.

“Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum,” dedi aceleyle ve yüzümü büyük, dövmele ellerinin arasına aldı. “Ve ben de çılgının tekiyim. Senin için tamamen, delicesine çılgınım, Quinn. Sen benim için tahmin edebileceğinden çok daha önemlisin. Sadece bana güvenmeni istiyorum.”

“Daha yeni tanıştık,” diye itiraz ettim, kafam karışmıştı. “Sana nasıl güvenilebilirim?”

“Bırak seni koruyayım,” dedi. “Bırak, seni *biz* koruyalım.”

“Beni neyden koruyacaksın?” diye sordum, ondan bir adım geri çekilirken kolları iki yanına düştü. “Ben yetişkin bir kızım, Damien. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bunu her zaman yaptım.”

“Quinn...” diye atıldı ben kapıya yönelirken. “Bilmiyorsun. Anlatamayacağım şeyler var.”

Bir anda duraksadım, parmak uçlarım kapı koluna hafifçe dokundu. Başımı çevirip gözlerimi onun gözlerine kilitledim. “Neler gibi?” diye sordum. “Hiçbir şey anlamıyorum...”

“Zamanla anlayacaksın,” diye sözümü kesti, şimdi yalnızca birkaç santim ötemde duruyordu. Küçük bedenimin üzerinde âdeta yükseliyordu.

“İşte tam da buna ihtiyacım var,” dedim kararlı bir şekilde. “*Zamana*. Düşünmeye. Bütün bunları kafamda oturtmaya.”

“Bu kesinlikle kabul edilebilir,” diye yanıtladı fazla hızlı bir şekilde. “Ne istersen.”

“Bu tam bir delilik,” dedim kaygıyla, daha çok kendi kendime konuşur gibi. “Gerçekten akıl almaz bir şey. Neden koşarak buradan uzaklaşmıyorum? Neden senden korkmuyorum?”

“Çünkü birbirimize bağlıyız,” diye fısıldadı, sözlerinin ardında derin ve güçlü bir anlam gizliymiş gibi. “Hepimiz. Dördümüz de.” Parmağının tersiyle yanağımı nazikçe okşadı, aramızdaki küçük mesafeyi kapatarak daha da yaklaştı. Gözlerim çaresizce onun gözlerinde cevap aradı. Beklenmedik bir şekilde, avucunu göğsüme, kalbimin tam üzerine bastırdı. “Bunu hissettiğini biliyorum.”

Gerçekten de hissediyordum...

Ruhumun derinliklerinde.

Partide onları gördüğüm ilk andan itibaren hissettiğim o açıklanamaz bağ. Maskelerine rağmen.

Derin bir nefes alarak Damien’in tehditkâr mavi gözlerine çaresizce baktım. “Hissediyorum,” diye itiraf ettim fısıltıyla. “Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum... Ama hissediyorum. Sanki sizi yıllardır tanıyormuşum gibi.” Tereddütle Jensen ve Micah’ya baktım. Koridorun sonunda sessizce bizi izliyorlardı. “Üçünüzü de. Bunu açıklayamıyorum...”

Damien başparmağıyla aralanmış dudaklarımın üzerinden geçti, bakışlarını ağızma kaydırarak yaklaştı. “Açıklamak zorunda değilsin,” diye fısıldadı.

“Beni neden izlediğinizi söyle,” diye talep ettim. Yüzü sertleşti.

“Pekâlâ.” Bir adım geri çekildim. “Gidiyorum...”

“Bekle,” diye nefes aldı ve beni göğsüne çekti. “Senin için yeterince iyi olduğumu düşünmemiştim. Ve... Siktir... Hâlâ öyle olduğumu sanmıyorum.”

Derin bir nefes alıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama ağızımdan hiçbir şey çıkmadı.

“Öyle safsın ki.” Çenesini sıktı, gözlerimden kaçınarak başını çevirdi. “Seni mahvetmek istemedim, Quinn.”

“Neden böyle düşündün?” diye sordum yumuşak bir sesle, ellerimi göğsüne koyarak.

“Buralarda tanınıyoruz,” diye mırıldandı, başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak. “Kaos her zaman peşimizden gelir. Seni uzaktan izlememin senin için daha güvenli olacağını düşündüm. Seni dünyamıza dahil etmemiz kesinlikle yasaktı. Ama sonra seni Cadılar Bayramı partisinde gördüm. İşte o zaman yanıldığımı anladım.” Sonunda başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. “Bizsiz daha güvende olduğunu düşünmekle hata ettik.”

Omzunun üzerinden Jensen ve Micah’ya doğru baktım.

“Senin için endişeleniyoruz, Quinn,” dedi Micah.

Jensen başını salladı. “Bu dünya sandığın kadar güvenli değil,” diye ekledi.

“Kendimi tamamen karanlıkta kalmış gibi hissediyorum,” diye mırıldandım Damien’in dokunuşu altında.

“En karanlık gecelerde bile sana rehberlik edeceğiz,” diye fısıldadı Damien dudakları hafifçe benimkine değerken. “Her zaman, Quinn.”

Ve beni öptü.

Gerçekten öptü.

Ruhumu ateşe veren, yoğun ve nazık bir öpücükle.

22 QUINN

Damien'in sıcak, çıplak göğsüne yaslanarak kokusunu içime çektim. Onun sarhoş edici kokusu beni tamamen sardı. Tüm mantığım ve sağduyum bir anda yok oldu. Bu adamlara sadece bir gecede bu kadar güçlü hisler geliştirmiş olmam aklımın sınırlarını zorluyordu.

Yine de bu yoğun duygulara karşı koymak yerine tam tersini yaptım.

Onları tamamen kucakladım.

Kollarım boynuna dolandı ve titreyen ellerimle başının arkasını kavrayarak onu kendime doğru çektim. Damien dudaklarımın arasından hafifçe inledi, elleri sırtımdan aşağı kayarak her bir parçamı hissetti. Elleriyle eşofmanımın içine girip kalçalarımı kavradı, tenimi yoğurarak okşadı.

Damien hızla eğilip beni yerden kaldırdı. Bacaklarımı onun kalçalarına sardım ve sımsıkı tutundum. Koridorda ilerlerken dudaklarımı ateşli bir şekilde öptü. Jensen ve Micah'nın durduğu yere ulaştığımızda öpüşmemizi sonlandırdım.

Başımı çevirip dudaklarımı Micah'ninkilerle buluşturdum.

Beni nazikçe öptü. Dilini benimkine hafifçe dokundururken, bir eliyle yüzümü kavrayıp başını yana eğdi ve ağzımı daha derinden keşfetti. Karnımda kelebekler uçuştı. Micah bana karşı öyle tatlı, öyle narindi ki.

Jensen çenemi yakalayarak beni sabırsızca kendine çekti ve sıradaki öpücüğü o verdi. Damien'ın kollarındayken sırayla üçünü de öpüyordum.

Ve bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim.

Bir şekilde Micah'nın yatak odasına ulaştık. Oda, köşedeki küçük bir lambadan yayılan loş ışıqla aydınlanıyordu. Damien beni yatağa yatırdı, sırtımı yatağa bastırdıktan sonra eşofmanımı bacaklarımdan sıyırıp çıkardı.

Ardından iç çamaşırımı da hızla çıkararak alt bedenimi tamamen çıplak bıraktı.

Pürüzsüz dudaklarını bacağımanın iç tarafına hafifçe dokundurdu, tenime küçük ve baştan çıkarıcı öpücükler kondurdu. "Tatlı kızımıza bakın," diye kısık bir sesle mırıldandı, dudaklarının kenarında şeytani bir gülümsemeyle. "Şimdiden bizim için damlıyorsun."

Damien beni ağzına aldığı anda ağzımdan bir nefes kaçtı, sıcak nefesi klitorisimde dolandı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Yüksek sesle inleyerek diline karşı kıvranmaya başladım.

Micah yatağın yanına geçip beni tutkulu bir öpücükle susturdu.

Bacaklarımı Damien'm boynuna daha sıkı doladım, çaresizce bir yere, *herhangi bir yere* tutunmak için ellerimi uzattım.

"Onu tut," diye beklenmedik bir şekilde emretti Damien.

Jensen parmaklarını bileklerimin etrafına kenetledi ve kollarımı başımın üstünde sabitledi.

"Ah, Tanrım," diye inledim Micah'nın dudaklarına doğru.

Çenemi tutup başımı kendisine çevirerek göz teması kurdu. Bakışları ağırdı. *Delici.*

“Öyle mi?” diye yumuşak bir sesle sordu Micah, Damien dilini hızla hareket ettirirken ve her hamlesinde boğuk bir homurtu çıkarırken. “Damien’in seni bu şekilde şımartmasına bayılıyorsun, değil mi, küçük Quinn?”

Çaresizce başımı sallayarak inledim, kelimeleri oluşturamıyordum.

“Sabit dur, tatlım,” dedi Jensen bileklerimi daha sıkı kavrayarak kaçışımı engellerken.

“Siktir,” diye hırladı Damien, bacaklarımın arasından yukarı bakarak. “Seni sonsuza kadar tadabilirim.” Dilinin düz yüzeyini klitorisim boyunca gezdirdi ve bunu gözlerimin içine bakarak yaptı. Vücudum temastan dolayı geriye sıçradı ve neredeyse *çığlık* attım.

“Evet!”

Zirveye ulaşmaya çoktan hazırdım.

Micah yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni tekrar kendine çekerek dilini dudaklarımın arasına kaydırды. Öpüşmemiz sırasında hafif bir inleme çıkardım, midemde kelebekler uçuştı.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Çok ama çok güzelsin.”

Jensen boynuma dudaklarını bastırdı, kulak mememin altındaki hassas teni dişleriyle hafifçe sıyırdı.

Aniden, Damien parmaklarını içime kaydırды.

Bacaklarım hemen titremeye başladı, tüm vücudum kasıldı.

Parmaklarını tekrar tekrar içimde hareket ettirdi, beni olduğum yere sabitlemişlerdi. Bu güzel saldırının esiri olarak doruğa ulaştım ve orgazmın tüm bedenimi ele geçirmesine izin verdim.

Kalçamı oynatarak yüzüne sürtündüm. Aniden küçük bir sıvı dalgası kalçamdan aşağı süzüldü ve çarşafın üzerinde birikti. Bu orgazm, aklımı başımdan alacak kadar güçlüydü..

Coşkuyla haykırdım.

“Vay canına, bu inanılmazdı,” diye inledi Jensen. “O kadar seksisin ki Quinn.”

“İşte bizim uslu kızımız,” diye nefes nefese onayladı Damien, parmaklarını kıvrarak. “Bir daha. *Bir kez daha*, bebeğim. Yapabilirsin.”

Ben yüksek sesle inlerken Micah alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

“Neresi, bebeğim? Söyle bana,” diye üsteledi Damien duvarlarımı sıkıca okşayarak. “Burada mı?” diye hevesle sordu, parmaklarını daha derine daldırarak. Hemen onun etrafında kasıldım. Birkaç saniye içinde yüzüne taşarcasına boşaldım, gözlerimi sıkıca kapatarak bu güçlü, inanılmaz hissin içine bıraktım kendimi. “İşte bu... *Tam burada*,” dedi.

Eliyle kasık kemiğime bastırdı ve birkaç dakika içinde beni defalarca orgazma ulaştırdı. Ardından Damien yerini Jensen’a bıraktı. Jensen, klitorisim ve G noktam arasında geçiş yaparken yaşadığım orgazmlar daha da yoğunlaştı.

O vücudumda gezinirken, bacaklarım hamur gibi yumuşamıştı.

Damien’in sıkı tutuşundan dolayı ellerim ve bileklerim tamamen uyuşmuştu. Kalbimse vahşice çarpıyordu.

“Ne dersin, küçük Quinn?” diye sordu Jensen, gözlerimin içine bakarak. “Daha fazlasına hazır mısın?”

Micah kahkaha attı, dudakları kulağımın yanında dolandı. “Sence hâlâ bizi kaldırabilir misin?”

“Hepimizi mi?” diye ekledi Damien. “Şu anda mı?”

Üçüne de zayıf bir bakış atarak, tereddütsüzce başımı salladım. “Evet...” demeye çalıştım.

Damien sinsi bir gülümsemeyle elinin tersiyle yüzümü okşadı. “O konuda pek emin değilim, prenses,” dedi alayla. “Uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor.”

“Ama... sizi mutlu etmek istiyorum...” diye nefessizce itiraz ederken, Micah dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

“Endişelenme, bebeğim,” diye mırıldandı Micah, saçlarımı hafifçe okşayarak. “Bunu daha sonra telafi edebilirsin.”

Haklılardı.

Beni, benden daha iyi tanıyorlardı.

Küçük bir gülümsemeyle göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. “Sizi gerçekten, gerçekten çok seviyorum,” diye mırıldandım uyukulu bir sesle, düşünmeden. “Sizinleyken kalbim hızla çarpıyor.”

“Korkudan mı?” diye sordu Damien. “Bizden korkuyor musun, Quinn?”

“Hayır,” diye yanıtladım hemen. “Tam tersi, kendimi huzurlu hissediyorum.”

“Ne kadar tatlısın,” diye mırıldandı Jensen gözlerimin içine bakarak.

Micah bana gülümseyerek baktı. “Biz de seni gerçekten ama gerçekten çok seviyoruz.”

Beni kollarına alıp göğsüne sıkıca bastırdı. Bu sırada Damien ve Jensen, ıslak çarşafı hızla çekip çıkardılar. Üzerimi kuru ve temiz bir örtüyle örterek sıcaklığın tadını çıkarmamı sağladılar.

“Eve dönmem gerek,” dedim aceleyle. “Harper’a çok uzun süre dışarıda kalmayacağımı söylemiştim.”

“Ona mesaj at,” dedi Damien. Eğilerek eşofmanımın cebinde telefonumu aradı. Telefonumu bulduğunda, ekran kilidini işaret etti. “Ben hallederim. Şifren ne?”

Gözlerim ağır ağır kapandı.

“Quinn?” diye sordu alçak, yumuşak bir sesle. “Şifren ne?”

“1031,” diye iç çektim yüzümü yastığa gömerek ve yastıktan gelen erkek şampuanı kokusunu içime çektim.

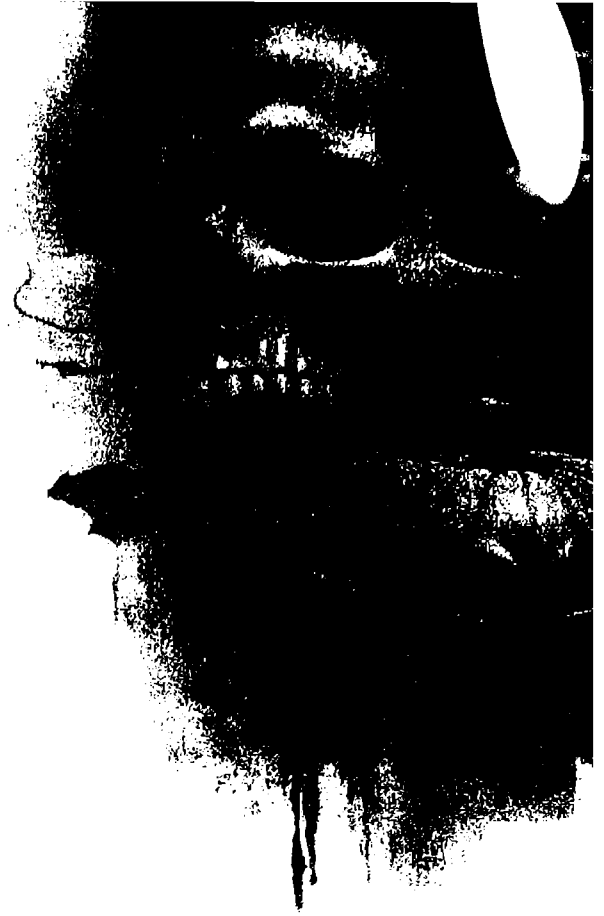
“Aferin kızıma,” diye fısıldadı ve dudaklarıma nazık bir öpücük kondurdu. “Rehberindeki tek Harper o mu?”

Başımı yavaşça salladım.

Ve saniyeler içinde... Derin bir uykuya daldım.

23

DAMIEN

Üçümüz, küçük Quinn'i derin bir uykuda bırakarak oturma odasına geçtik. Telefonunu şarja takıp kanepenin yanındaki sehpanın üzerine bıraktım. Ardından, Quinn'in bu gece geri dönmeceğini Harper'a mesajla bildirdim.

Artık onun bizimle, güvenli bir şekilde olduğunu bilmek beni rahatlattı.

Ama Jensen ve Micah'dan garip elektrik alıyordum.

Gözlerimi kısıp ikisini de dikkatlice süzdüm.

"İyi misiniz?" diye sordum.

Jensen, Micah'ya endişeli bir bakış attıktan sonra bana döndü.

"İyiyiz," dedi belirsiz.

Micah başını sallayıp banyoya yöneldi ve kapıyı sessizce kapattı.

Jensen onu izlerken kendisine diktiğim bakışlarımı yakalayınca omuz silkti.

"Ne?"

"Ne yaptın?"

“Hiçbir şey.”

“Tabii,” dedim suçlayıcı bir ses tonuyla.

Hemen gözlerini benden kaçırarak telefonunun ekranına baktı. “Fazla alıngan, dostum,” diye savunmaya geçti. “Dayanamıyorum.”

“Öyle diyorsan.”

Birden yüzü düştü. “Siktir,” diye homurdandı alarma geçmiş bir halde. “Damien, bak...”

“Şimdi ne var?” diye sordum dişlerimi sıkarak ve telefonunu elinden kaptım.

Öfke tüm bedenimi sardı. Tam da beklediğim gibi, saf bir adrenal dalgası içimi kapladı. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Vücudum titrerken, yumruğu sıktım.

“Yangından kurtulan biri var,” dedim, bulanıklaşan görüşümün ötesine bakarak. “O pisliklerden biri hayatta kalmış.”

“Bu imkânsız,” dedi Jensen.

“Hayatta kalma azmine hayran kaldım.”

Jensen koltuğun kenarını sıkıca kavrayarak memnuniyetsiz bir şekilde inledi, Micah ise alarma geçmiş halde oturma odasına geri döndü.

O da biliyordu.

O da haberi okumuştı.

Başımı öfkeyle salladım ve hızla aşağı kaydırarak temel bilgileri okumaya başladım.

“Dün gece geç saatlerde Boston’a nakledilmiş,” diye duyurdum dişlerimi sıkarak. “Mass General’a.”

“Bu nasıl oldu, lanet olsun?” diye tısladı Jensen.

“Henüz isim açıklamamışlar,” dedim. “Sadece hastanın erkek olduğunu ve şu anda yanık merkezinde tedavi gördüğünü biliyorlar.”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Micah.

Jensen’a telefonunu geri uzatırken ikisini de dikkatle süzdüm.

“Killian’a tek kelime etmek yok,” diye sertçe uyardım, öfkeyle saçlarımı karıştırarak. “Şimdilik aramızda kalacak. Bununla tek başıma ilgileneneceğim.”

“Siktir git, seni yalnız bırakmam,” diye tısladı. “Biz bu işte birlikteyiz. Hep öyle olduk. Ben de geliyorum.”

“Killian’ın bunu öğrenmeyeceğini mi sanıyorsun?” diye seslendi Jensen, ben siyah kapüşonlumu üstüme geçirirken. “Muhtemelen çoktan biliyordur. O aptal değil.”

“Bu *bizim* hatamızdı,” dedim karamsar bir şekilde. “O herifin o yangından nasıl sağ çıktığını bilmiyorum ama bunu *biz* düzelteceğiz.” Hızla dönüp ikisine baktım. “Killian’ın bana daha fazla laf etmesini istemiyorum. Zaten sanki Quinn’in bacak arasına kafayı takmışım da işimi yapamıyormuşum gibi davranıyor.”

“Birkaç adama daha ihtiyacımız olabilir,” diye önerdi Jensen. “Apollo ve Asher’a mesaj atabilirim...”

“Hayır,” diye bastırdım, onların yanından geçerek oturma odasına geri dönerken.

“Hastaneye sadece birkaç blok uzaktalar,” diye itiraz etti Jensen.

“Yedek güce gerek yok,” dedim kararlı bir şekilde, kanepedeki yastıkların arasına sıkışmış telefonumu alıp cebime koyarak. “Bir planım var.”

“Sağlam bir plan mı?” diye sordu Micah.

“Taş gibi,” dedim ve Jensen’a döndüm. “Kasaya girmem lazımdır.”

Başını sallayarak odasına yöneldi. Ben de onu takip ettim ve hızlıca şifreyi girmesini izledim. Kasa, alçak sesli bir tıklamayla açıldı ve dar dolaba erişim izni verdi. Aradığım şeyi bulduğumda sıırıttım.

Jensen elimdeki boş şırıngaya bakarak kaşlarını kaldırdı. Micah, kapı aralığından kuru bir kahkaha attı.

“Bu işimizi görür,” dedim, kapaklı iğneyi çevirerek.

“Planın bu mu?” diye sorguladı Jensen kararsızca. “Adama bir şey mi enjekte edeceksin?”

Şırıngaya parmağımla hafifçe vururken omuz silktim.

“Hay sikeyim! Damien,” dedi Micah. “Tam anlamıyla zıvandan çıktın, biliyorsun değil mi?”

“Bu en fazla iki kişilik bir iş,” diye söze başladım. “Yanık merkezinde yatıyor, büyük ihtimalle damar yolu açmışlardır.” Kasadaki plastik kelepçeleri bulup kapüşonlunun cebine tıktım. Küçük sıvı şişeleri arasından doğru olanı seçip bulduğumda, onu havaya kaldırıp sırtıtarak onlara baktım. “Potasyum klorür.”

Micah kaşlarını çattı. “Bunları nereden buldun?”

“Kara borsadan,” dedim Jensen’in gözlerine kilitlenerek. “Bunu alırken seni düşünmüştüm. Ateş çıkarmaya olan sevdanı göz önünde bulundurarak.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Eğer o pisliğin vücudunun büyük kısmında üçüncü derece yanıklar varsa, birkaç günden fazla yaşayabileceğini sanmıyorum. Ölümü beklenen bir vaka olur, dolayısıyla otopsi yapılmaz,” dedim rahat bir şekilde. “Yanıklarda potasyum seviyesi zaten tavan yapar. Bu yüzden bu şırıngaya biraz sıvı çekip damar yoluna enjekte edeceğim ve o pisliği doğrudan kalp krizine sokacağım. Vücudu savaşılamayacak kadar zayıf olacağından nihayet son nefesini verecek.”

“İnanılır gibi değil,” diye mırıldandı Micah.

“Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Jensen.

“Çok kitap okuyorum,” dedim.

“Peki odasına nasıl girmeyi planlıyorsun?” diye sorguladı Jensen. “İsmi bile açıklanmamışken? Diyelim ki öğrendin, kimse fark etmeden odaya sızabileceğini mi sanıyorsun? Bu kadar kolay mı olacak?”

“Küçük ayrıntılara takılma,” diyerek sorusunu önemsemeden geçiştirdim. “Ben her zaman meydan okumaya hazırım.”

Micah sessizce başını sallayarak bana katıldı.

“Pekâlâ,” diye yanıtladı Jensen. “Seninle geleceğim...”

“Hayır,” diye hemen araya girdi Micah. “Burada oturup elim kolum bağlı beklemeyeceğim. İçimdeki öfkeyi boşaltmam gerek. Bu işi Damien ve ben halledeceğiz.”

Jensen yüzünü buruşturdu ve aralarındaki gerginlik iyice arttı.

“İyi,” diye soğuk bir ifadeyle çıkıştı. “Ben de Quinn’in yanında kalırım o zaman.”

“Öyle yap,” diye sertçe karşılık verdi Micah, ardından kapıdan çıktı.

Jensen’in arkasına dik dik baktım. Ta ki o, savunmaya geçip gözlerini kocaman açarak bana dönene kadar.

“Ne var?” diye çıkıştı, sinirli bir şekilde.

Başımı ona doğru sallayarak suçlayıcı bir bakış attım.

Aralarında ne yaşandıysa... Her ne yaptıysa...

Gerçekten berbat etmişti.

“Hiçbir şey yapmadım, Damien,” diye patladı, daha çok kendini ikna etmeye çalışarak.

Ellerimi havaya kaldırarak kuru bir kahkaha attım. “Dinle dostum, ben bir şey demedim ki.”

“O beni öptü,” diye beklenmedik bir şekilde itiraf etti.

Ah-ha!

Tam da tahmin ettiğim gibi.

“Sonunda,” diye alkışladım. “Bu anı bekliyordum.”

Yüzü hemen yumuşadı ve şaşkınlıkla bakakaldı.

“Ama Quinn hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun,” dedi.

“Özellikle de dün gece onunla birlikte olduktan sonra.”

“Ee, ne olmuş?” diye meydan okudum. “İkisiyle birden olamazsın diyen kim?”

“Ne?”

“Duydun beni,” dedim, elimi başının arkasına koyup alnımı onun alnına yaslayarak. “Biz biriz. Hep öyle olacağız. Bu işte birlikteyiz, Jens.”

Sonunda, rahatlamış gibi derin bir nefes verdi.

Sanki tek ihtiyacı olan şey buymuş gibi.

Onaylanmak.

Onu bıraktım ve omzuna hafifçe vurarak yanından geçtim.

Arkamda, düşünceleriyle baş başa kalmış, tamamen sersemlemiş bir halde bıraktım.

Tavandaki floresan ışıklar, hastane koridorunda ilerlerken vızıldıyordu. Beklediğimizden daha hızlı bir şekilde personel soyunma odasını bulduk ve birinin dışarı çıktığı anda içeri girdik. Alan neredeyse boştu. İçeride yalnızca bir kişi vardı. Burada bulunmamızın doğal görünmesi için Micah’yla dolaplara doğru yürüdük.

Adam, üstünde hastane kıyafetiyle aceleyle yanımızdan geçti.

Micah’nın bakışlarını başımın arkasında hissederek başımı hafifçe iki yana salladım.

Henüz değil.

Adamın arkasından kapı yumuşak bir tıslamayla kapanınca göz göze gelip kararlı bir bakışla birbirimize kilitlendik.

“Sonraki ikisi,” diye talimat verdim, odanın karşısına geçip epey dağınık olan geniş bir dolabın kapısını açarak. “Vardiyası bitenler.”

Micah başını sallayarak onayladı ve ben dolabın kapısını kapattım.

“Anlaşıldı.”

“Kapıyı tut,” dedim, tam o sırada başka biri içeri girerken. Adam bana bakmaya yeltendiğinde, başımı hafifçe başka yöne çevirdim. Adam kendi kendine bir şarkı mırıldanarak yanımdan geçip dolabına yöneldi.

Doğru anı beklerken, kendimi meşgul gösterip önümdeki kilitle oynamaya başladım. Adamın eşyalarını toparladığı ve çıkmaya hazırlandığı belliydi. Göz ucuyla Micah'ya bakarak başımı salladım.

Micah içeri birinin girmesini engellemek için sırtım kapıya yasladı.

Ben de soyunma odasının köşesinde tamamen habersiz bir şekilde üstünü değiştiren adama sessizce yaklaştım. Boyu benimle hemen hemen aynıydı. Benim ondan birkaç kilo fazlam vardı ve bunun çoğu da kas kütleliydi, bu da bana avantaj sağlıyordu. Hızla yanına vardım, ona tepki verecek zaman bile bırakmadım ki bu da bana üstünlük kurma fırsatı verdi.

O daha ne olduğunu anlayamadan, dirseğimi ve kolumun iç kısmını boğazına dolayarak gırtlığını sıkıca kavradım. Az önce mırıldandığı melodi, şimdi alçak ve çaresiz gurultulu seslere, ardından da saf dehşet dolu nefeslere dönüştü.

Yüzümü tırmalamak için başının arkasına ulaşmaya çalıştı. Onu o kadar hazırlıksız yakalamıştım ki başka bir şey yapacak zamanı olmadı. Hızla başımı çevirdim, erişiminden kaçınmaya çalışarak boğazındaki tutuşumu daha da sıkılaştırdım. Kolumu kavradı, beklediğimden çok daha hızlı pes ederek çırpınışı zayıfladı.

Sonunda, bedeni gevşedi.

Onu yıpranmış fayans zeminde sürüklerken Micah kapıda gözcülük yapmaya devam etti.

“Ee, Jensen’la aranızda neler oluyor?” diye yokladım.

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı umursamazca. “Tanrım, adamım. Şu an bunun sırası mı?”

“Neden olmasın?”

“Öncelikle,” diye homurdandı. “Az önce bayılttığın adamı lanet olası zeminde sürüklüyorsun.”

Adamı sırtüstü şekilde dolabın içine yatırdığımda Micah'ya dönüp gülümsedim. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Lanet olsun, Damien,” diye tısladı. “Şu an değil.”

Dolabın kapısını kapattıktan sonra, bedenim başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir adrenalinle doldu. Tam yeniden dolapların önüne geçtiğimde soyunma odasının kapısı tekrar açıldı ve ikinci kurbanımız içeri girdi.

Bu kez hiç beklemediği anda kafasına sert bir darbe indirdim.

Kan, damarlarımızda nitrojen gibi pompalandı ve onu da sürükleyerek dolabın içine taşıdık.

Onları hızla soyduk ve lacivert hastane önlüklerini üzerimize geçirdik. Ellerini arkadan kelepçeledik ve ses çıkarmasınlar diye ağızlarına kendi tişörtlerimizi tıktık.

Şimdilik baygınlardı fakat ne kadar süre böyle kalacaklarını bilmediğimizden, onları dolabın en arka köşesinde çarşaflarla örttük.

Şimdilik bu yeterdi.

Vardiya değişimi saati olduğu için, kimse yokluklarını fark etmeyecekti.

Hasta bakıcı kimlik kartlarını kullanarak kata giriş yaptık. Yanık ünitesi, gecenin bu saatinde ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Koridor boyunca ilerledik, köşeyi döndüğümüzde hemşire istasyonundan gelen hafif sesler kulağımıza çalındı.

Başımı hafifçe sallayarak masayı işaret ettim. “Bana bir dakika ver,” dedim ona.

O da başını sallayarak karanlık bir odaya doğru gözden kayboldu.

Ben de hemşire istasyonuna doğru gayet rahat bir şekilde ilerledim. Herkes kendi işiyle meşgul görünüyordu, masanın üzerindeki dosyaları karıştırmaya başladım. Çoğu kayıt bilgisayarda tutuluyor olsa da şanslıyım ki bu hastane ayrıca yedek kâğıt dosyaları da tutuyordu.

Acil bir durum için mi?

Nakil için mi?

Kim bilir...

Bu bilgiler açıkça sadece personelin erişimine açıktı. Burada bir hasta bakıcının dosyalara göz atıp kendi işine bakması kimseye garip gelmezdi. Kameralara yakalanma ihtimaline karşı başımı eğik tuttum ve kimliğimin çoğunu gizleyen tıbbi maskeye şükrettim.

Maskemin altında, detaylar arasında gezinirken kendi kendime sinsice sııttım.

Buldum seni, aşağılık herif.

Timothy Schnyder.

Hastadan sorumlu hemşire.

Bella Rivers, RN.

Arkamdaki hemşirelerin kısık sesle yaptığı sohbeti duymazlıktan gelerek okumaya devam ettim.

Oda numarası 66.

Solunum cihazına bağlı ve sedasyon altında.

*Santral kateter.**

Kesinlikle kusursuz. İçimden şeytani bir gülümseme yayıldı. Lanet olası aletim öldürme arzusuyla sertleşmeye başlamıştı bile.

Solumda yaşlıca görünen bir kadın yorgunlukla iç çekti.

“Uzun bir gün mü?” diye soğukkanlılıkla sordum, gözlerimi kâğıtlardan ayırmadan.

“Çok,” diye cevapladı kuru bir kahkaha atarak. “Her zaman ek vardiya alıyorum.”

“Hımm.” Başımı hafifçe çevirerek rozetine göz attım.

Vay vay vay... *Merhaba, Bella Rivers.*

“O duyguyu fazlasıyla iyi bilirim,” diye mırıldandım.

Tam o anda, Micah koridora geri döndü, varlığını belli ederek hızlı adımlarla bize doğru geldi.

Göz ucuyla Bella Rivers’a işaret ettim, ardından bakışlarımı ona kilitledim.

* Hastadan kan örneği almayı, serum-ilaç uygulamayı ve yaşamsal fonksiyonlarını takip etmeyi sağlayan, merkezi/ana toplardamarlar içerisine yerleştirilen bir kanül. (ç.n.)

O da bunu anlayıp başını bir kez salladı.

“Affedersiniz,” dedi Micah, cerrahi maskesini burnunun üzerine doğru çekerek. Hemşire istasyonunun tezgâhına kolunu yasladı ve gözlerini onun yaka kartına indirdi. “Bella mı?”

“Evet?” diye sordu kadın, bilgisayardan başını kaldırıp ona sorulayan gözlerle baktı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Şey, bu katta yeniyim,” diye rahatlıkla yanıtladı Micah. “Malzeme odasına girmem gerekiyor. Ama kod benim için çalışmıyor gibi görünüyor.”

“Tabii ki çalışmıyordur,” diye sabırsızca homurdandı kadın. “Bakayım ne yapabilirim.” Sandalyeyi altından iterek ayağa kalktı ve istasyondan çıkıp koridora yöneldi. “Benimle gel.”

“Gerçekten minnettarım,” dedi Micah, ona son bir dikkatli bakış atıp kadının peşinden yürümeye başlamadan önce.

Şimdi tam zamanıydı.

Tek şansım buydu.

Başımı eğerek 66 numaralı odaya doğru ilerledim. Oda loş bir ışıqla aydınlatılmıştı ve kapısı hafifçe aralıktı. Sessizce kapıyı kapatıp üzerindeki dikdörtgen pencerenin jaluzisini çektim.

İçeri girer girmez, hastanelerde her zaman nefret ettiğim o keskin dezenfektan kokusu beni karşıladı. Hava oldukça bayattı. Damla damla akan serumun ve solunum cihazının hafif uğultusu içimde tarif edilemez bir heyecan dalgası yarattı.

İşte oradaydı.

Tamamen hareketsiz yatıyordu. Aciz. Her zamankinden daha güçsüz.

Kalp monitörünün düzenli bip sesi beni istemsizce güldürdü.

Ah, Timothy...

Acil durum alarmı verilmesini sabırsızlıkla *bekliyorum*.

Loş bir ışığı açıp etrafıma dikkatlice bakarak ona doğru ilerledim. Duvarlar çıplaktı, soluk sarıya boyanmıştı ve neredeyse hiç süsleme yoktu.

Yatak başındaki küçük masada sadece bir oyuncak ayı ve geçmiş olsun kartı duruyordu. Muhtemelen ailesindendi.

Başsağlığı dileklerimi sunardım... Eğer birazcık bile umursasaydım.

Ayının kafasını koparıp Timmy'nin boğazına tıkmaktan daha çok zevk alırdım.

Zamanımın kısıtlı olduğunu bilerek, yanında durup ekrandaki yaşamsal belirtilerine göz gezdirdim. Şimdilik, durumu stabildi.

Ancak bu durum uzun sürmeyecekti.

Aşağıya bakarak göğsündeki santral hattı inceledim, ardından vücudunun geri kalanına göz gezdirdim. En azından görünür olan kısımlarına. Yaraları korkunç durumdaydı. Tanınmaz hale gelmişti.

Bir anda kendimi sahneyi zihnimde canlandırırken buldum.

Alevler onu sarıyordu. Derisi parça parça soyuluyordu. Kömürleşmiş et parçaları içten içe tütüyordu. İşkencenin yanık kokusu... saf ve dinmeyen ıstırap çığlıkları...

Manzara kusursuzdu.

Keşke bunu canlı canlı izleyebilseydim.

Ama elbette, o piç her şeyi berbat etmiş ve bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı.

Vücudunun büyük kısmı beyaz sargılarla kaplıydı. Boğazına ve burnuna yerleştirilmiş tüpler olmasına rağmen, yüzünün görebildiğim kısmı artık ağır şekilde deforme olmuştu. Geriye kalan teni oldukça dokulu görünüyordu.

Deri gibi pürüzlü ve iltihaplı.

Ancak burada merhamet bulamayacaktı.

Eğilerek maskemi çenemin altına indirdim ve ağzımı, kulaklarından geriye kalan parçanın yanına getirdim. "Henüz tanışmadık, değil mi?" diye alaycı bir tonda fısıldadım şişmiş göz kapaklarına bakarken. "Quinn adına buradayım. Hani şu ergenlik yılları boyunca işkence ettiğin kız." Bir an duraksayarak kalp monitörüne göz gezdirdim, kalp atışlarının biraz hızlandığını fark ettim.

Hafifçe kıkırdayarak işaret parmağındaki nabız ölçer cihaza göz attım. “Ne oldu? Dilini mi yuttun?” dedim, ardından gözlerimden hayat ışığı silindi. “Seni iblis. O alevlerden nasıl kurtuldun ha?” İç çekerek dilimi şaklattım. “Neden burada olduğumu merak ediyorsundur. Şey, Timmy... Ben şeytanın yakın bir dostuyum ve seni cehenneme göndermeye geldim.”

Monitörün sesini kapatıp önlüğümün cebinden şırıngayı çıkardım. Potasyumu damar yolundan hızla enjekte ettim, ardından kötü niyetli bir sırıtişla hayati değerlerini izledim.

“Sonsuzluk boyunca yanmaktan keyif almanı dilerim,” diye alay ettim. “Onu incittiğin için cehennemin dibine kadar yolun var.”

Hızlı adımlarla odanın karşısına geçerek maskemi tekrar yüzüme çektim ve şırıngayı tıbbi atık kutusuna attım. Ardından koridora çıkıp hemşire istasyonuna doğru ilerledim ve kâğıtları karıştırarak meşgul görünmeye çalıştım.

Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyordum ki 66 numaralı odadan alarmlar çalmaya başladı ve Timmy’nin durumunun artık stabil olmadığını haber verdi.

“Yardım edin!” diyen bir kadının sesi koridordan yankılandı. “Buraya acil yardım lazım! Acil müdahale arabasını getirin!”

Aniden, Timmy’nin ölümüyle birlikte endorfinlerim tavan yaptı.

Hemşire istasyonundan çıkarak sola döndüm, hızla tamamen kaosun hüküm sürdüğü koridor boyunca ilerledim.

“Mavi kod,” diye yankılandı hastane anons sisteminden. “Mavi kod.”

Omzumun üzerinden bakarak arkamı kontrol ettiğimde, Hemşire Rivers’ın köşeden dönerek koridor boyunca hastasına doğru koştuğunu gördüm. Hemen ardından Micah’nın hızla onu takip ettiğini fark ettim ve göz göze geldik. Ardından hızla oradan ayrıldım.

Daha bir dakika bile geçmeden, önlüğümün cebindeki telefonum titredi.

KILLIAN: *Hayatta kalan bir kişi var. Henüz ismi açıklanmadı.*

Ben: *TIMOTHY SCHNYDER*

KILLIAN: *Öyle mi?*

Hastaneye birkaç adam göndereceğim.

İşi bitirsinler.

Hastanenin kapıları hızla açıldı ve Micah gözleri fal taşı gibi açık, vücudu adrenaline dolmuş bir halde koridorun sonuna, yanıma geldi.

Ben: *Gerek yok.*

Biz hallettik.

“*Lanet olsun, çok heyecanlıydı,*” diye kesik kesik soluklandı.
“Her zaman akıllı bir herif olmuştundur.”

Homurdandım.

“Öldü, Damien,” diye doğruladı. “Bundan geri dönüş yok.”

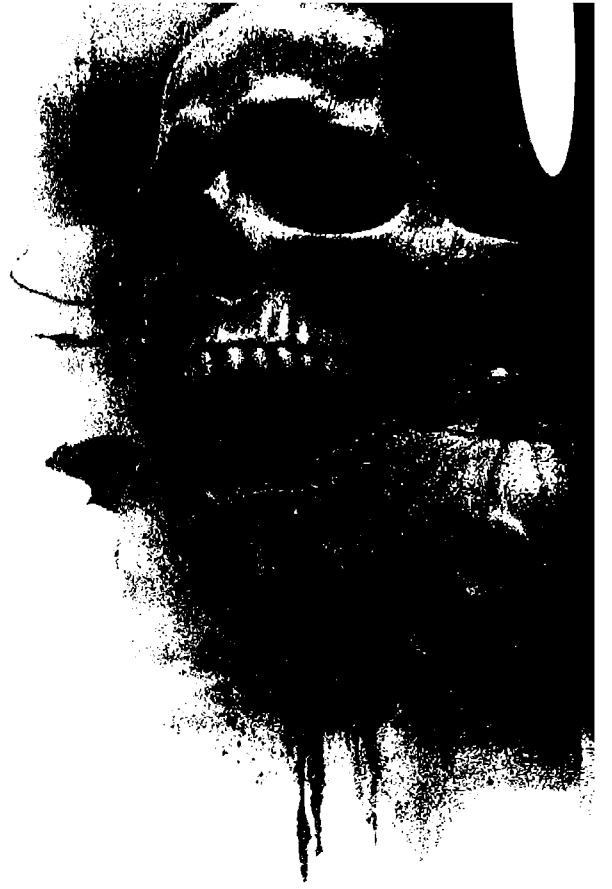
“Evet,” dedim ifadesizce. “Yok.”

Birlikte merdiven boşluğuna doğru yöneldik.

24

QUINN

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve Jensen'ın odada sessizce dolandığını görünce şaşırdım. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Ellerini kalçalarına sıkıca bastırmıştı ve çıplak ayaklarının altındaki zemine odaklanmıştı.

“İyi misin?” diye sorarak sessizliği bozdum.

Kocaman gözlerle bana döndü. “Evet,” dedi solgun bir şekilde, zoraki bir gülümsemeyle. “İyiyim.”

“Gel buraya,” dedim davetkâr bir şekilde.

Jensen gözlerinde tedirgin bir ifadeyle yanıma oturdu. “Gerçekten iyiyim.”

“Buraya gel,” dedim yine, kollarımı ona dolayarak yanımda dinlenmesine izin verdim. “Annem her zaman ‘İyiyim’ demenin aslında hiç iyi olmadığını anlamına geldiğini söylerdi.”

Sessizce güldü, vücudu sonunda benimkine yaslanarak rahatladı. “Annen akıllı bir kadın,” dedi.

“Konuşmak ister misin?” diye sordum, sınırlarını aşmamaya çalışarak.

“Emin değilim.”

“Konuşmak zorunda değiliz. Sorun değil.”

Biraz kıpırdandı, yanağını göğsüme yasladı.

“Sen gerçekten türünün tek örneğisin,” dedi çekinerek ve sırtını okşamamla gevşedi. “Biliyor musun?”

“Öyle miyim?”

“Evet, öylesin,” diye karşılık verdi derin bir nefes salarak. “Sanırım kafamda çok şey var. Son birkaç yıl... Garip geçti.”

“Benim için de öyle.”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Babam öldüğünde on yaşındaydım,” diye başladım kaygılı bir şekilde, bakışlarımı onunkinden kaçırarak. “Ve o zamandan beri hep yabancı gibi hissettim. Sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi. Hep olumlu düşünmeye, gülümsemeye çalışıyorum... Ama bu gerçekten çok zor.”

Jensen sessiz kaldı ama beni sımsıkı kucakladı, sanki burada güvende olduğumu, en karanlık sırlarımın onda saklı kalacağını ve mezara kadar taşınacağını söylemeye çalışıyordu.

Bu beni rahatlatığında, sonunda içimi döktüm.

“Babam kendini vurdu,” diye mırıldandım. “Ve bu, asla beklemediğimiz bir şeydi. Belki de uyarı işaretlerini görseydik, onu durdurabilirdik...” Tereddüt ettim, küçük bir nefes verdim. “Onu kaybetmek yaşadığım en büyük acıydı.”

Yüzüme uzandı ve gözümün kenarından süzülen bir damla yaşı nazikçe sildi.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım mahcup bir şekilde.

“Üzgün olacak bir şey yok,” dedi yüzümü avucunun içine alarak. Ben de dokunuşuna yaslandım ve gözlerimi kapatıp ona doğru rahatlardım. “Yaşadığın şey çok korkunç ve hissettiklerin tamamen normal. Hepsi.”

Gözlerimiz yoğun bir bakışta kilitlendi. “On üç yıl geçti,” dedim gergin bir gülümsemeyle. “Artık aşmış olmam gerekirdi-”

“Hayır,” sözümü kesti. “Hayır, Quinn. Yasın bir bitme süresi yoktur.”

Başımı salladım ve parmak uçlarımı omuzlarında hafifçe gezdirdim. “Yeni tanıştık ve burada sana içimi döküyorum,” dedim şakayla karışık. “Senin yanında kendimi çok rahat hissediyorum.”

“Ben de aynı şekilde hissediyorum. Seni yıllardır tanıyordum gibi,” dedi, başparmağıyla yanağımın kemiğini hafifçe izleyerek. “Sen gerçekten çok samimisin.”

“Sen de öylesin, Jensen.”

“Hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Gerçekten seni tanımak istiyorum,” diye fısıldadı. “Eğer izin verirsen.”

Midemde kelebekler uçuştı. “Bunu çok isterim,” diye itiraf ettim, parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek. “Ben de seni tanımak istiyorum.”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, başını omzuma yasladı, yüzlerimiz yalnızca birkaç santim uzaktaydı. “Dünyanın en güzel kızının aynı zamanda en büyük kalbe sahip olacağını kim bilebilirdi?” dedi sessizce, gözlerime öyle içten bakıyordu ki nefesim kesildi.

Aramızdaki güçlü ve enerjik bağ yüzünden kalbim deli gibi atıyordu. Bu kadar kolay anlaşılabilmemiz inanılmazdı. Onunla kendimi öylesine anlaşılmış hissediyordum ki kendimi açıklamama bile gerek kalmıyordu.

Geçen gece inkâr edilemez bir fiziksel çekim vardı ama bu gece zihnimi de büyülüyordu.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordum usulca.

“Evet,” diye nefes verdi. “Şu an seninle olduğum için.”

Gözlerimin içine baktı ve diliyle dudaklarının ucunu yavaşça ıslattı. Aramızda güçlü, manyetik bir çekim vardı.

Öne eğilip beni yumuşak bir şekilde öptü.

İşte o anda, tüm dünya yok oldu.

Dili benimkine yavaş ve baştan çıkarıcı bir dansla dokundu.

Üzerime daha fazla ağırlık vererek, beni yatağa sabitledi. Parmaklarım, eşofmanının bel kısmını kavradı ve onu kalçalarına doğru indirdim; ona dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Aleti serbest kaldı ve avucumun içinde pürüzsüz bir his verdi. Göğsünden boğuk bir inleme yükseldi ve beni daha derin öpmeye başladı. Elimle onu okşarken, kalçalarını dokunuşuma doğru hareket ettirdi, daha fazla temas arzuluyordu.

Sertliğinin ucunu girişime yerleştirdim ve birkaç saniye içinde içime gömüldü. Bastırılmış inlememi dudaklarıyla yakaladı ve daha derine ilerledi, kalçasını benimkine sürterek ritmini artırdı. Dikkatle ayarlanmış her hamlesiyle klitorisimde inanılmaz bir sürtünme hissi yaratıyordu.

“Evet,” diye nefes nefese fısıldadım, duyularımın esiri olarak. “Jensen...”

“Quinn,” diye nefes verdi, parmaklarını boğazımın etrafına dolarken.

Beni tekrar ve tekrar doldururken, dudakları çene hattım boyunca gezindi. Onlarla daha önce yaşadığım hırçınlığa alışık olsam da bu bambaşkaydı.

Bu, tutkuydu.

“Ah, siktir,” diye inledi Jensen, tamamen çıkıp yeniden içeri girerken. “Çok sıkısın. Benim için sırlıslıklamsın, bebeğim.”

“Evet,” diye mırıldandım, kaslı kollarındaki çıkıntıları parmaklarımla izleyerek.

Zaman yavaşça akarken içimdeki his gittikçe büyüdü. Ne düşünebiliyordum ne de nefes alabiliyordum. Yapabileceğim tek şey *hissetmekti*.

“Jensen... Çok yaklaştım...”

“Beni de boşaltmak üzeresin, bebeğim,” diye hırladı, boynuma yumuşak bir öpücük kondururken hızını artırdı ve daha sert girmeye başladı. “Benimle birlikte gel. *Lütfen, Quinn.*”

Tam o anda, sonsuz bir haz dalgasıyla kendimi bıraktım.

Yataktan kaldırılma hissiyle uyandım. Gözlerimi hızla kırptırarak, önce yatakta derin uykuda olan Jensen ve Micah'ya göz gezdirdim, sonra üstümdeki karanlık siluete baktım. Beni odanın diğer ucuna taşıdı ve koridor boyunca ilerledi. Gözlerim yavaşça karanlığa alışmaya başladı.

“Damien?” diye mırıldandım uykulu bir sesle.

Derin ve yumuşak bir nefes verdi. “Evet, bebeğim. Benim,” diye güvence verdi, yüzümü sıcak omzuna yaslariken. “Buradayım.”

Bir an sonra odasına girdik. Beni nazikçe yatağına yatırdı ve ardından yanıma uzandı. Üzerimize örtüyü çekerek bacaklarımızı birbirine doladık, bedenlerimiz sımsıkı sarıldı. İçimi anında huzurlu bir his kapladı. Onunla olmanın verdiği tanıdık his beni rahatlatıyordu.

Yanağımyı çıplak göğsüne yasladım, vücudundan yayılan sıcaklığı içime çektim. Parmaklarıyla saçlarımı nazikçe okşadı ve başımın altındaki göğsünün her nefes alış verişinde yükselip alçaldığını hissederek mest oldum.

Gözlerim kendiliğinden kapandı. “Kalbinin sesini duyabiliyorum,” dedim, onun içinden yankılanan güçlü ve sakın atışları dikkatle dinleyerek.

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Bir kalbim olduğunu bilmiyordum.”

İçim ürperdi. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Odanın zifiri karanlığına rağmen, gözlerinde bir parıltı vardı. Onu her zamankinden daha net görebiliyordum.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Kalbim *senin* için atıyor, Quinn,” diye mırıldandı, başparmağıyla dudaklarımı nazikçe takip ederek. “Sensiz yalnızca deliliğin eşğinde, uyuşmuş, boş bir kabuktan ibaretim.”

Nefes alışım hızlandı.

Onunki de öyle.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordum çaresizce. “Sana karşı nasıl bu kadar derin duygular besliyor olabilirim?”

Eğilip alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bana *duygular* konusunda...” dedi ve duraksadı doğru kelimeyi arar gibi, “soru sorma.”

“Neden?” diye fısıldadım.

“Nasıl işlediğinden emin değilim,” diye cevapladı. “Aslında, tüm bunların nasıl işlediğini hiç bilmiyorum. Yıllar boyunca hiçbir şey hissetmedim. Öfke dışında tek bir duygu kırıntısı bile yoktu.” Aniden çenemi sertçe kavradı. “Ta ki seni tanıyana kadar,” diye itiraf etti. “Bende olduğuna bile inanmadığım başka bir yanıma ortaya çıkardın.”

Sözlerinin ardındaki anlamla birlikte nabzım hızlandı.

Damien daha da yaklaştı, dudakları artık benimkine sadece birkaç santim mesafedeydi. “Sen beni *yeniden* hayata döndürdün,” diye açıkladı, küçük, titrek bir nefes vererek.

Başımı çevirip avucunun içine hafif bir öpücük kondurdum. O an elinin ortasında kaba, pütürlü bir yara izi fark ettim.

“Bu nasıl oldu?” diye fısıldadım.

Çenesi sıkıca kenetlendi ve vücudu gerildi. “Ne?”

“Bu yara,” diye cevapladım, gözlerim onun gözlerini ararken. O ise bakışlarını kaçırdı.

Parmak uçlarımla tenine gömülü olan pütürlü iz boyunca yavaşça gezindim, onun kimseyle paylaşmadığı en karanlık sırlarını, en gizli yanlarını bilmek istercesine. Avucuna bir kez daha öpücük kondurup, dudaklarımı yara izi boyunca gezdirdim. Bileğini sıkıca tutarken o da başparmağını kıvırdı ve yüzümü hafifçe okşadı. Gözlerimin içine baktı.

Odadaki hava ağırlaştı. Sığ nefesleri, kararsızlığını ele veren küçük homurtulara dönüştü. Bakışlarının ardında öylesine bir

travma vardı ki onu daha önce hiç bu kadar çatışma içinde görmemişim.

“Quinn...” dedi ve başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyi yaşayabileceğimi sanmıyordum,” diye itiraf etti.

Ona uzanıp yanağını elimle kavradım. “Neyi?” diye sordum.

“Âşık olmayı,” dedi bir çırpıda ve dudakları benimkine yapıştı.

Beni tutkuyla öptü, başım anında döndü. Ona yaslanarak içimdeki her şeyi, her duyguyu içine akıtarak karşılık verdim. O bunu hissetti. Bunu sahiplendi. *Beni* sahiplendi.

İnleyerek, dilini dudaklarımın arasından geçirdi. Beklenmedik bir şekilde değişmişti. Başını yana eğip beni daha derin, daha duygu dolu bir şekilde öptü. Vücudu anında gerildi ve düşüncelerinin hızla akmaya başladığını hissettim, tıpkı benimkiler gibi.

Tüm bu duygular inanılmaz derecede yoğundu. Hem güzel hem de korkutucu.

Nefesinin arasından yumuşak bir mırıltı çıkararak dudaklarını çeneme doğru indirdi.

“Rahatsız etmek istemedim,” diye fısıldadı, dudaklarını yeniden benimkine götürüp nazikçe öptü. “Uyuduğunu ve onların yanında güvende olduğunu biliyordum,” dedi elini boynumun arkasına yerleştirerek. “Ama... Sensiz uyuyamadım.”

Kalbim tarifsiz bir şekilde dolup taşı.

Onu sırtüstü yatırarak, kaslı kalçalarına kadar indirdiğim eşofman altını çıkardım. O da kalanını tek hamlede üzerinden attı. Üzerine oturup sertleşmiş erkekliğini avucuma aldım. Şimdiden benim için zonkluyordu, ucu çoktan ıslanmıştı.

“Bunca yıldır bunu bekliyordum,” diye inledi derin bir sesle, avucumun içinde sabırsızca seğirerek. Elimini daha hızlı hareket ettirdim, vücudu altımda kıpırdandı. “Seni bekliyordum...”

Aniden elimi iterek sabırsızca kendi kalınlığını kavradı ve ucunu girişime hizaladı. Aynı anda kalçalarını yukarı kaldırdı ve beni sertçe üstüne indirdi.

“Ahh,” diye haykırdım ve tırnaklarımı geniş omuzlarına sapladım. Tamamen onunla dolmuştum. Her. Bir. Muhteşem. Santimiyle.

Parmaklarını uyluklarıma bastırdı, öylesine güçlüydü ki acıyla ürperdim.

Biliyordum, tenimde izler bırakacaktı.

Dokunuşunun hem büyüleyici hem de acımasız hatıraları...

Sonra, başımın arkasından tutarak beni kendine çekti. Dudaklarımız ateşli bir şekilde birbirine kenetlendi. Böylece tüm kontrolünü kaybetti. Ondan beklemediğim bir teslimiyetti bu.

Kalçalarımı hareket ettirerek onu ritmik bir şekilde sürmeye başladım, boğuk bir iniltinin boğazımda sıkışmasına engel olmadım. Dövme kaplı parmakları saçlarımin arasına kayd, beni nazikçe tuttu. Sanki kırılacak bir cam parçasıymışım gibi...

Oysa zaten kırık olan bir şeyi kıramazdın.

Ne olduğunu tam anlayamadan, kapüşonlumun kenarını kavrayarak tek hamlede başımdan çıkardı. Spor sütyenimi de hızla sıyırdı, avuçlarını göğüslerime yerleştirdi. Gözleri büyüdü. Takdirle. *Hayranlıkla.*

“Tanrım, o kadar güzelsin ki,” diye fısıldadı nefes nefese, gözlerimin içine bakarak. Parmak uçlarıyla, dikleşmiş meme uçlarımin nazikçe okşadı. “Bin bana, bebeğim. Evet, işte böyle,” diye hırıltıyla övdü, belimi kavrayıp benikendisine daha hızlı ritimde sürükleyerek. “Tanrım, Quinn. O güzel küçük kadınlığın aletimi sarmış durumda. Hissedebiliyor musun?”

Alt dudağımin dişlerimin arasına alarak hafifçe inledim, kalçalarımı ritmik hareketlerle döndürdüm.

“Söyle bana,” diyerek kesik kesik nefes aldı, başparmağının ucuyla klitorisim üzerinde çalışarak.

“Evet,” diye kekeledim, orgazmın eşiğinde. “Tanrım, evet...”

“Sana ne demiştim, küçük Quinn?” diye alay ederken sesi kısık ve gergindi. “*Tanrını* burada bulamayacaksın,” diye hırladı, beni

sertçe aşığı çekerek kalın, sert aleti üzerinde zıplamamı sağladı. “Benimle... Özellikle de bu kadar derinlerdeyken.”

“Ah, siktir,” diye inledim, kalçalarımı döndürerek klitorisim Damien’ın dokunuşunun altında şişerken. “Evet,” diye cesaret verdim, bacaklarım kasılırken sırtım kavislendi. Parmak ucunu şimdi ıslaklığımın kaplı klitorisim üzerinde daha yavaş çalıştırıyordu.

“Evet. Tam böyle. Lütfen, devam et,” Bedenim bir anlığına gerildi, ardından aşırı uyarılmış halde ileri doğru sarsıldım, orgazm beni tamamen yuttu.

Ağzım açıldı, şaşkınlık dolu boğuk bir hıçkırık çıkardım. Şişmiş klitorisim üzerinde yavaş, dikkatli daireler çizerken beni çılgına çevirdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, çaresizce onu sürmeye devam ettim.

“Lanet olsun... Şu haline bak,” diye taparcasına inledi dişlerini sıkarak. “Çok iyisin. Benim için devam et, bebeğim.”

Uzun kalınlığına daha derin gömüldüm, neredeyse tamamen doldurdu beni. İç duvarlarım onu sıkıca kavradı, etrafında kasılırken bir başka orgazm dalgası içimde patladı.

“İşte böyle,” diye homurdandı, elleriyle kalçamı sıkarak aynı ritimde devam etmem için beni yönlendirdi. İleri geri sallanırken, avuçlarımı göğsüne dayayarak dengemi korumaya çalıştım. Az önce içimden geçen yoğun dalgalardan dolayı kaslarım yorulmuştu. Bunu fark eden Damien tenimi nazikçe okşadı, parmak uçlarını kalçalarımın gezdirdi. “Başarabilirsin, prenses.”

“Y-yapamam,” diye fısıldadım. “Dayanamam. Çok fazla...”

Aniden bizi çevirdi ve kendimi sırtüstü yatarken buldum. Güçlü vücuduyla beni yatağa sabitlemişti, hareket edemiyordum. İçime sertçe girdi, nefesim kesildi. Boğuk bir hıçkırıkla bacaklarımı beline doladım.

Damien neredeyse tamamen dışarı çıktı, sonra tekrar içeriye itti. Defalarca. Vuruşları güçlü ama aynı zamanda nazikti. Bacağımı kavrayarak dizimin arkasını kaldırdı, bacaklarımı daha geniş

açtı. Bu, ona daha fazla erişim sağladı. Terle parlayan tenini okşarken kendimi ona daha da kaptırdım.

O kadar güzeldi ki...

Başımı destekleyerek kollarını başımın altına yerleştirdi, yatağın kenarına sıkıca tutundu ve dudaklarını boynuma bastırdı. "Ah, kahretsin," dedi dişlerini sıkıp kalçasını benimkine bastırarak. Ellerimi sımsıkı kalçalarına yerleştirip onu daha sert bastırdım. "Sonsuza kadar burada, bu anda kalabilirim."

"Ben de," diye nefes nefese fısıldadım gözlerimi sıkıca kapatarak.

"Quinn," diye kulağımın dibinde inledi. "Ah... Quinn. İçimdeki canavara ne yaptın sen böyle?"

Kalbim deli gibi çarptı ve o an ben de zirveye ulaştım.

"Nefes aldığım sürece senin için öldürürüm, Quinn," diye söz verdi, elini altıma kaydırıp kalçamı avucuna alarak amansızca içime girerken. Ter damlacıkları üzerime düşerken, dudaklarını tenime bastırdı ve omzumu hafifçe ısırdı. "Senin için öldürürüm. Senin için ölürüm. Ne gerekiyorsa yaparım."

"Damien..." diye inledim, içimde patlayan bir başka sarsıcı orgazmın etkisiyle zihnim bulanırken.

"Uslu kızım benim," diye yumuşak bir nefes verdi, hızlanarak beni yatağa kazırcasına içime girmeye devam etti. "Sana ne kadar takıntılı olduğumu anlıyor musun, bebeğim? Sana deli gibi saplantılıyım." Aniden içime öyle sert gömüldü ki beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Siktir. Daha fazla dayanamayacağım."

Çaresiz, küçük inlemeler çıkararak omuzlarını kavradım. Her güçlü itişinde sırt kaslarının parmaklarımda altında gerildiğini hissettim.

"Dön," diye emretti, dudaklarıma aceleyle bir öpücük kondurduktan sonra içimden çıkıp beni hızla yüzüstü çevirdi. Kalın sertliğinin başını ıslak aralıma sürttü, tekrar tekrar, alaycı bir şekilde. Yastığa yüzümü gömerek titrek nefeslerimi bastırdım. "Sen benim

en sevdiğim kızsın,” diye mırıldandı, tek bir güçlü hamlede içime girerken. Aynı anda ikimiz de nefesimizi tuttuk ve ben çarşafı yumrukladım. Onun her cezalandırıcı itişiyile birlikte homurdanışını duydum. “Çok yaklaştın. Hissedebiliyor musun, Quinn?”

“E-evet,” diye yastığa nefes nefese fısıldadım, her hareketine uyum sağlamak için kalçamı kaldırarak.

“Hâlâ bunu istiyor musun?” diye sordu usulca. “Beni istiyor musun?”

“Evet...”

“Söyle.”

Onun derin saldırısına doğru kendimi iterken, başımı çevirerek gözlerimi gözlerine kilitledim. Yüzünü benimkine yaklaştıırken, “Seni. İstiyorum,” dedim, her itişinde kelimeleri güçlkle sarf ederek.

Yüzüm yatağa bastırılırken, kalbim deli gibi atıyordu.

Yüzüne anında bir sırtış yayıldı. “Düz bir şekilde uzan,” diye inledi Damien, başımı tutarak beni yatağa bastırırken. “Sessiz ol.”

“Ah... Tanrım...” diye inledim, durmaksızın bana vururken.

“Ne demiştin?” diye hırladı, parmaklarını ağzıma sokarak.

Parmaklarını emerek usulca inledim. Tadı öyle güzeldi ki.

“Ne kadar güzel küçük bir sürtüksün,” dedi baştan çıkarıcı bir kahkahayla dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. “Benim sürtüğüm. Sana asla doyamıyorum.”

Parmaklarını boğazıma kadar itti ve öğürerek refleks verdim, sonra hafifçe ısırdım.

“Siktir, Quinn.” Keskin bir homurtuyla içime daha da sert girdi. İç duvarlarım onun etrafında yeniden kasıldı, bir başka orgazm dalgası tüm bedenimi sardı. “Henüz boşalmak istemiyorum. Bu anı sonsuza dek yaşamak istiyorum.” İçimde tamamen gömülü halde durdu, bedenini üstüme bıraktı.

Ağırlığının altında nefes almakta zorlandım, ta ki hafifçe kayıp bana daha rahat nefes alma imkânı tanıymcaya kadar.

Birkaç dakika boyunca içimde zonkladığını hissettim, sonra yavaşça çıktı ve beni dizlerimin üzerine çekti. Ne olduğunu anlamadan, kalçalarımı ayırdı ve beni ağzına aldı.

“Evet,” diye inledim, dudaklarımı ısırarak, o beni doyasıya yalarken.

“Mmm,” diye inledi dilinin ucunu sıkı deliğime sokarak. “Tadın harika, lanet olsun.”

Parmaklarını içime soktu ve aynı anda arka tarafımı da yaladı. Kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni olduğum yere sabitledi. Kollarımın üstüne kapandım, yüzünü ve parmaklarını karşılayacak şekilde geriye itildim.

Boşta kalan eliyle kalçama sert bir şaplak indirdi tenimde yanıcı bir his bırakarak. Parmaklarıyla içime girip çıkarak, arzumun kokusunu içine çekti.

“O kadar seksisin ki.” Derin bir nefesle iç çekti, dizini kullanarak bacaklarımı daha da açtı ve sertliğinin ucunu girişime yerleştirdi. Tek, uzun bir hamleyle içime girdi, sonra omzuma dudaklarını bastırarak sırtım boyunca öpücükler bıraktı. “Ne? Ne istiyorsun, Quinn? Bana ne istediğini söyle.”

Damien’in her kalça darbesiyle ileri geri savrulurken nefesimi yakalamaya çalıştım.

“Seni boşaltmak istiyorum,” diye itiraf ettim, gözlerimin önünde yıldızlar patlarken.

“Nereye istiyorsun, prenses?” diye hırladı, bir elini enseme dolarken saçımı sıkıca çekti. “Söyle bana.”

“İçime,” diye aceleyle fısıldadım. “*Lütfen* beni doldur.”

“Sikeyim,” diye inledi ve acımasızca girmeye başladı. Tenimin çarpışmasından çıkan ses odada yankılandı. “Senin için boşalacağım, Quinn.” Başlığın duvara vurması şiddetlendi. “Tam...” Nefesi hızlandı. “Şimdi...”

Keskin bir iniltiyle kendini bıraktı. Hızını yavaşlatarak kalçalarını kalçama bastırdı ve kollarını vücuduma sarıp beni kendine çekti.

Damien ve ben birbirimize sarılmış, terle kaplı bedenlerimiz iç içe geçmiş halde, uzun bir süre bu şekilde kaldık. Gözlerim yeniden kapandı ve bitkinlik beni ele geçirdi. Damien çekildikten sonra içimdeki sıcaklık sızmaya başladı ama parmaklarıyla yakalayıp tekrar içime itti.

Yanıma uzanarak beni kendine çekti, parmakları saçlarımın arasında nazikçe dolaşıyordu. “Su ister misin?” diye fısıldadı, dudakları kulağımın hemen yanındaydı.

Susuzluktan kavrulmuş gibi hissettiğim için başımı salladım.

Yanındaki komodine uzandı ve bana küçük bir bardak uzattı. “İç,” diye emretti bardağı dudaklarıma götürmemi izleyerek.

Artık gözlerim karanlığa alışmıştı, onu çok net görebiliyordum. O gözler... Hem büyüleyici hem de ürkütücüydü. İçlerinde büyük bir gizem saklıydı. Sırlar kitabı gibiydi. Ama biliyordum ki bana asla zarar vermezdi.

“Aferin. Suyunu iç,” dedi saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırırken. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bardağı kaldırıp son yudumumu aldım. “Aferin kızıma.”

Sadece bu sözleri bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişti. Aramızdaki çekim sanki havayı titreştiriyordu. Midemde kelebekler uçuştı. Bardağı uzattım ve parmaklarımız hafifçe birbirine değdiğinde, bardağı yavaşça elimden aldı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım onu dikkatlice izleyerek.

Bardağı komidinin üzerine bıraktıktan sonra aniden yüzümü iki avucunun arasına aldı. Gözlerimin içine sonsuz bir tutkuyla bakarak yavaşça yaklaştı.

Kalbim deli gibi atıyordu. Parmaklarımı bileklerinin etrafına doladım. “Bu nasıl...” diye başladım, zihnim karmakarışık. “Bu nasıl mümkün olabiliyor...”

Dudaklarını benimkine bastırarak beni susturdu. “Şşşt,” diye fısıldadı öpücüğümüzün arasında, dilini dudaklarımdan arasından geçirerek.

“Damien,” diye fısıldadım dudaklarına, hızlı nefesler alarak.
“Her şey çok hızlı geliyor. Korkuyorum.”

“Korkma,” dedi üzerime yuvarlanıp bedenini benimkine bastırarak. “Ben yanıdayım, Quinn.”

Alnıma yumuşak, uzun bir öpücük kondurdu.

“Sonuna kadar.”

25

MICAH

Pencereye vuran soluk ışıkla uyandım. Yan tarafıma dönerken bakışlarım Jensen'a kilitlendi. Dün gece Damien'la hastaneden döndükten sonra Quinn ve onun yanma kıvrıldığını neredeyse unutmuştım.

Hâlâ sırtüstü yatıyordu, kolları başının yanındaki yastığın üzerindeydi. Bu sahne beni, grup evlerinde oda arkadaşı olduğumuz zamanlara götürdü. O zamanlar hep ondan uzakta, odanın karşı köşesinde uyanırdım.

şimdi ise benim yatağımdaydı. Tam yanımda.

Quinn ortalıkta yoktu ve kapı kapalıydı.

Hızlıca derin bir nefes alıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, ardından güvenli evde Jensen'la yaşadığımız karşılaşmayı zihnimde yeniden canlandırdım. Ben, dizlerimin üzerinde, dudaklarım onun üzerinde.

Kaygıyla doğrulup yüzümü ellerimin arasına aldım.

Bir yanımdan nefret ediyordu. Başka bir yanımda, onu yeniden hissetmeyi istiyordu.

Öfkeyle iç geçirdim, başımı sallayarak bedenimin derinliklerine işlemiş cinsel hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım.

Aniden, yanımda bir hareket hissettim. Jensen'm nefesi tenime değdi, ardından sıcak, pürüzsüz dudakları omzumun arkasına dokundu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı, içten bir tonda.

Eli koluma uzandı, parmak uçlarını yavaşça kolumdan aşağı doğru gezdirdi. Dokunuşu omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderdi, gözlerimi kapatıp başımı eğdim. Enseme küçük bir öpücük kondurdu ve derin bir nefesle kokumu içine çekti.

“Çok üzgünüm, Micah,” diye alçak sesle tekrar etti.

Başımı çevirince bakışlarımız kilitlendi.

“Üzgünüm,” dedi bir kez daha. “Seni incitmek istememiştim. Lütfen beni affet.”

“Siktir,” diye mırıldandım kısık sesle. Aniden onun samimi bakışlarında kayboldum.

“Ben öylece oynayabileceğin bir adam değilim. Ben senin en yakın arkadaşınım.”

“Sen bundan daha fazlasısın.”

“Öyle miyim?” diye sordum bakışları gözlerimde gezinirken.

“Senin gibi değilim,” dedi bana. “Sen kim olduğunu zaten biliyorsun. Ama ben? Hâlâ kendimi bulmaya çalışıyorum.”

“Ne istiyorsun, Jensen?” diye sordum.

“Quinn'le birlikte olmak istiyorum,” diye başladı, beni hazırlıksız yakalayarak. Gözlerini dudaklarıma indirdi. “Ama aynı zamanda *seninle* de olmak istiyorum. İçten içe, her zaman istedim.”

“Benimle olmak mı?” dedim.

“*Seninle* olmak.” Aniden uyluğumu okşadı. “Bana öğretmeni istiyorum.”

Bacaklarımın arasında sertleşmeye başlayan aletimi elime al-

dım ve kendimi yavaşça okşamaya başladım, hızımı artırarak. O ise bacaklarımın arasına uzandı, parmaklarını taşaklarımın etrafında gezdirdi. Midemde bir düğüm oluştu.

“Sana neyi öğretmemi istiyorsun?” diye sordum, derin nefesler alarak.

“Her şeyi,” diye itiraf etti, nihayet kendine dürüst olarak. “Şu an ne düşünüyorsun, Micah?”

“Seni,” dedim kendimi yavaşça tatmin etmeye devam ederek. Dişleri hafifçe omzumu sıyırdı.

“Beni mi?” diye yineledi. “Kalın aletimle dar kışına sertçe girerken? Seni ikiye ayırırken? Seni delicesine becerirken?”

Başımı çevirip o çarpıcı ela gözlerine derinlemesine baktım.

“Hayır,” dedim kararlı bir sesle.

Yüzü anında ciddileşti.

Aniden onu yakaladım ve çevirdim. Şaşkınlıkla nefes verirken şimdi elleri ve dizleri üzerinde önümdeydi.

“*Ben seni* becereceğim,” dedim iç çamaşırını kalçalarından aşağıya doğru çekerken.

“İçine gelmeyi o kadar çok istiyorum ki.” Derin bir nefes aldım, düşüncelerimi toplamaya çalıştım. “Çok mu hızlı?”

“Yap,” diye emretti hemen. “Al beni, Micah.”

Komodinin çekmecesinden kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarıma biraz sıktım. Parmağımı yavaşça içine soktum, alışması için ona zaman tanıdım. Bu deneyimi onun için yeni olabilirdi ama benim için değildi.

“Siktir,” diye keskin bir nefes verdi bana karşı gerilerek.

“Gevşe,” dedim nazikçe. “Bu işi çok daha kolaylaştıracak.”

İç çekişleri, bir parmağımın ardından ikinciyi eklediğimde arttı. Onun dar açıklığı parmaklarımı sıkıca kavradı. Kısa sürede doğru noktayı buldum. Zevkten inlemeleri beni daha da derine

itmeye teşvik etti, parmaklarım neredeyse tamamen içindeydi. Zaman geçtikçe, boğazına takılan keskin bir nefesle kalçasını elime doğru itti, daha fazlasını istercesine.

Kayganlaştırıcıyı alıp hem aletimi hem de onun kalçasını kayganlaştırdım. Bana dönüp baktığı anda; ucunu girişine bastırdım. Yavaşça içine ittim ve ağzımdan bir nefes kaçtı. Kalçası kesinlikle bakirdi. İnanılmaz derecede dardı.

“Tanrım...” diye derin bir nefes aldı, arkaya uzanarak uyluğumu kavradı ve parmaklarını tenime gömdü.

“Durmamı ister misin?” diye sordum hareketsiz kalarak.

“Hayır,” dedi anında.

Bunun üzerine daha da içine girdim, onu genişlettim. İnanılmaz hissettiriyordu. Onu vahşice becermek için içimde deli bir arzu olsa da kendimi dizginledim. İleri doğru ittim, daha derinlere girdim ve kalçası beni sıkıca sardı.

“Siktir, Micah,” diye dişlerinin arasından fısıldadı, bir yandan da eliyle kendi aletini okşamaya başladı. “Evet... Siktir...”

“Öyle mi?” diye inledim, hafifçe geri çekilip sonra daha sert girdim.

“Lanet olsun,” diye homurdandı, benim hamlelerimi karşılayarak geriye doğru itti. “Evet. Siktir, evet.”

Doğru noktayı yakalayınca vücudu bana karşı gerildi.

“Daha fazlasını istiyorum,” diye teşvik etti.

“Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki,” diye itiraf ettim terler içinde onu acımasızca becerirken. Vuruş üzerine vuruşla, onu zorlukla doldurdum. İçimde yaklaşan boşalma hissi hızla büyüyordu. Hızımı artırdıkça, o da nefes nefese aletini daha hızlı okşuyordu. “İçine boşalmayı... Seni tamamen doldurmayı.”

Birденbire, içimdeki her şey patladı. Kalçalarım, kıkına tekrar tekrar çarparken, yüksek sesli *tokatlar* odada yankılandı. Ağzımdan, şaşkınlık ve hayranlık dolu bir çığlık döküldü.

Bu his... Aklımı başımdan almıştı.

Neredeyse bir yıldır bir erkekle yatmamıştım. Ancak Jensen'da bu şekilde kendimi kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Nihayet aklını başına toplamıştı.

İşte buradaydı, vahşice inleyerek yatağın üstüne boşalıyordu.

Karnının üstüne kapandı ve ben de bitkin bir şekilde yanına yığıldım. Odadaki tek ses, düzensiz nefeslerimizdi. Tavana bakıp gözlerimi kapadım, yorgunluğa teslim oldum.

“Bu...” sesi kısık geldi, “delicesine güzeldi.”

“Siktir,” diyerek güldüm, nefesimi toplamaya çalışarak.

“Yani... şimdi her şey yolunda mı?”

“Kahrolası bir evet.”

Tam o anda, karnımın alt kısmında hafif bir dokunuş hissettim. Göz kapaklarımı araladığımda, bakışlarım Jensen'ın parmak uçlarının gezindiği kalın yara izine kaydı.

Neredeyse aynı yerde, hem onda hem bende olan iz...

Damien'da da.

Kardeşlik'in işareti.

Ve bir anlığına, kabul geceme ait anılar zihnimi ele geçirdi.

Karnımın alt kısmında yakıcı bir acı yayıldı. Elimdeki bıçağı etimden çekerken, ucuna bulaşan koyu kırmızı kanı izledim. Kan damlaları, kuru yaprakların ve toprağın üzerine düşüyordu.

Ayağa kalkmak için çabalarırken, içgüdüsel olarak elimi karnıma bastırdım. Bedenimdeki ağrı sinir uçlarımı ateşe veriyordu.

İçimde öfkeli, yakıcı bir sıcaklık yükseldi.

Her adımda, yaralı bölgeye bir elektrik şoku çarpıyordu.

Dizlerimin üstüne çöktüm, ileriye doğru sürünürken ayağa kalkmaya çalıştım.

Kardeşlik beni bekliyordu...

26

QUINN

Gözlerimi açtığımda, taze kahvenin cennetsi kokusuyla uyan-
dım. Çarşaf lar belime kadar kayarken doğruldum ve gözlerim Da-
mien'i aradı. Ancak görünürde yoktu.

Yorgun bir şekilde ağırlaşan gözkapaklarımı ovaladım ve son
birkaç gün içinde aramızda geçen her şeyi düşündüm. Onları ilk
kez Cadılar Bayramı gecesi tanımış olsam da kendimi onlara de-
rin bir bağla bağlı hissediyordum. Sanki hayatım boyunca onları
aramıştım.

Aniden Damien kapının eşiğinden içeri adım attı, elinde bir
kahve kupası vardı. Çarpık bir gülümseme yüzüne yayıldı ve o
seksi gamzeleri belirginleşt i.

Bakışları çıplak bedenimde gezinirken yatağa yaklaştı. "Nasıl
uyudun, prenses?"

"Harika," diye yanıtladım, yanaklarımın ısındığını hissederek.

Yanıma oturup kupayı bana uzattı. "Dikkatli ol," diye uyardı,
ben kupayı alırken beni dikkatle izleyerek. Gözleri öylesine ma-
viydi ki içine çekiliyordum. İçlerinde sonsuz bir derinlik vardı.
Hipnotize ediciydi. "Çok sıcak," dedi ve ardından yumuşak, baş-

tan çıkarıcı bir kahkaha attı. Bu, duyduğum en güzel melodiydi. “Ama seninle buharı tüten kahve arasında bir yarış olsaydı, hiç şansı olmazdı.”

Gözlerimi devirdim ve kısık bir kahkaha eşliğinde sıcacık sıvıyı soğutmak için hafifçe üfledim. “Teşekkür ederim,” dedim.

Saniyeler içinde, gözleri arzuyla karardı. Nefesim kesildi, kupayı sıkıca kavradım. Beni öyle ilkel bir bakışla süzüyordu ki, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve tüylerim diken diken oldu.

Gözleri, açıkta olan her santimimi inceliyordu. Mavi saten çarşafın altında gizlenmeyen her yeri.

“Damien,” diye mırıldandım, utanarak. Biraz da kendimden emin olamayarak. Boşta kalan elimle çarşafı tutup kendimi örtmeye çalıştım.

Ancak o elini uzattı ve baş parmağının ucuyla dudaklarımı nazikçe izledi. “Çok güzelsin, Quinn,” diye fısıldadı. Çarşafı aşağı çekti ve göğüslerimi avuçladı. Göğüs uçlarım onun yumuşak dokunuşuyla sertleşti ve ben, tek kelime edemedim, onun karanlık bakışları altında eridim.

“Bizden *asla* saklanman gerektiğini düşünme,” dedi, omzuma yumuşak bir öpücük kondururken. “Vücudun bir sanat eseri gibi ve ruhun olabilecek en saf haliyle ışıltıyor. Sen kusursuzsun, be-beğim.”

“Ben...” diye tereddüt ettim, kelimeleri toparlamaya çalışarak.

“Söyle,” diye derin bir nefesle fısıldadı, dudaklarını boynum boyunca gezdirerek, ardından kulağımın yanında duraksadı. “Söyle, Quinn.”

“Ben...” dedim fısıltıyla, ona yaslanarak. Kahveyi üzerime dökmek için çabalıyordum. Başım dönüyordu, midemde hafif bir kıpırtı hissediyordum. Birinin gözünde bu kadar güzel ve özel olmaya alışık değildim. “Ben kusursuzum.”

“Aferin kızıma,” diye mırıldandı, kulak mememin altındaki hassas tenime bir öpücük kondurarak.

Memnuniyetle inledim, küçük ve hevesli bir nefes aldım.

“Şuna bakın hele,” diye seslendi Micah kapının eşiğindeyken. Kafamı çevirerek, bu ateşli andan koparılmış şekilde ona baktım. Bugün farklı görünüyordu. Sanki piyangoyu kazanmış gibiydi. “Hâlâ buradasın. Artık hiçbirimizin uyanmasını beklemeden sıvışmalar yok mu?”

“Sana da günaydın, Micah,” diye esprili bir şekilde karşılık verdim.

Kollarını kaslı, dövmeli göğsünün üzerinde kavuşturdu. Teri parlıyordu ve yüzü hafifçe pembeleşmişti. Damien, arkaya doğru yaslanarak ellerini yatağa dayadı ve kaşını kaldırdı.

Micah ona bakıp sırttı. “Kahvaltı hazırlamamı ister misin?”

“Ben iyiyim,” diye karşılık verdi Damien bacağıma okşayarak. “Kendi kahvaltımı yapıyorum zaten.”

Daha ne olduğunu kavrayamadan, Damien kahvemi komodinin üzerine koydu ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Micah bir anlığına kapıda durup olup biteni izledi, katılmak isteyip istemediğini tartar gibiydi. Sonra geri dönüp koridora kayboldu.

Damien’in dili klitorisimde sertçe dolaştı ve bacaklarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti. “Mmm,” diye hırıltıyla inledi, beni âdeta yiyerek.

Zevkle çığlık attım, dilim çözülmüş gibiydi, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu daha da yakına çektim.

Damien Sylvester, bir tanrı gibi oral seks yapıyordu.

Ona tamamen tutulmuştum.

Tüm sinir uçlarım bir anda tetiklendi. O kadar uyarılmışım ki dudaklarını bacaklarımın iç tarafına sürerken bile memnuniyetle inlemekten kendimi alamadım. Dişleriyle ve dudaklarıyla tenimi hafifçe ısırdı, ardından öptü. Beklentiyi daha da yükseltti.

Klitorisime bir öpücük kondurdu ve ona karşı çaresizce kıvranmaya başladım.

Dili geniş ve düzdü, çok hafif bir baskı uyguluyordu. Nefes alışım hızlandı, parmakları kalçama gömüldü.

“Evet, Damien,” diye inledim, çarşafıya sarılıp başımı geriye atarken. O, baskıyı artırdıkça zevkle doluyordum.

Yine de mümkün olduğunca yavaş hareket ediyordu.

Dayanılmazdı.

Vücudum kasılmaya başlarken, bunu hissetti ve o an ritmini yavaşlattı. Dilini ıslak yarığım boyunca yukarı aşağı gezdirerek klitorisime hafifçe bastırdı.

Uçurumun kenarında olmak ama bir türlü aşağıya düşememek, çılgınlık verici bir duyguydu. Beni deliliğin eşiğine getirmeyi çok iyi biliyordu.

Başımı kaldırıp bacaklarımın arasına baktığımda, onun beni izlediğini gördüm. Gözlerimde parlayan saf çaresizliğin keyfini çıkarıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardım, inleyerek ve nefes nefese. “Lütfen, Damien.”

“Lütfen, ne?” diye alaycı bir ses tonuyla sordu, iki parmağını içime kaydırırken.

“Lütfen, gelmeme izin ver.”

Aniden, Jensen ve Micah kapının eşiğinde belirdiler. Yüzlerine kazınmış saf arzu ifadesiyle yavaşça yatağa yaklaştılar.

“Jensen ve Micah’nın da tatmalarına ne dersin?” diye sordu Damien şeytani bir gülümsemeyle. “Bakalım adlarımızı kaç kez haykırtabilecekler sana.”

Bununla birlikte, kenara çekildi.

Jensen ve Micah bacaklarımın arasına yerleştiler ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Micah beni ağzına aldı. Klitorisimi güçlü bir şekilde emdi ve aynı anda içime iki parmağını kaydırarak hassas duvarlarımı tam olması gereken noktadan uyardı.

Zirveye ulaşmam an meselesiydi. Vücudum kasıldı, bacaklarım gerildi ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Bu, hayatımda yaşadığım en

sarsıcı orgazmdı. Damien yatağın kenarında yanı başımda uzanmış, yüzümdeki ifadeyi hevesle izliyordu.

Micah, klitorisimi dudaklarının arasına alıp bırakırken aynı anda diliyle nazikçe masaj yapmaya devam ediyor, her bir sinir ucumu ateşe veriyordu.

“Ah, evet,” diye inledim yüksek sesle, nefes nefese kalarak. Yüzüne doğru kalçamı itiyor, parmaklarıyla beni doldurmaya devam ederken onunla birlikte ritme eşlik ediyordum. “Evet, Micah!”

“Mmm,” diye mırıldandı.

Aniden, Jensen de hiçbir uyarı vermeden ona katıldı ve ikisinin yüzleri bacaklarımın arasında birleşti. “Jensen,” diye haykırdım ve sırtım bir anda gerildi.

Şok dalgası vücudumu sardı. Aynı anda iki adamın bana oral seks yapması inanılmazdı.

Bacaklarım kendiliğinden daha da açıldı, kalçalarımı kıvrarak dillerinin klitorisim üzerindeki her hareketini karşıladım. Bacaklarımı sıkıca kavrayarak beni sabit tuttular.

Jensen, ıslak yarığım boyunca dilini aşağıya kaydırды ve ardından içime daldırdı. İkisi birlikte harikalar yaratıyordu. Beni son noktasına kadar tatmin ediyorlardı.

Başımı kaldırıp onlara baktığımda, yüzlerinin neredeyse birbirine değdiğini fark ettim. Bir an göz göze geldiler.

Dudakları birbirine yapıştı.

Birbirlerini vahşice öpmeye başladılar. Dilleri birbirine dolanıyordu, yüzleri benim ıslaklığımınla kaplanmıştı. Bu öylesine ateşli ve ilkel bir andı ki, hipnotize olmuş bir şekilde onları izledim.

Vücutlarının sıcaklığına karşı koyamayarak suratlarına doğru sürtündüm ve isimlerini hayranlıkla haykırdım. “Evet, Micah! Tanrım, evet, Jensen!”

“Bırak kendini,” diye fısıldadı Damien, kulağımın yanında, kollarımı başımın yanına sabitleyerek. “Bizim için gel, bebeğim.”

Klitorisim, dillerinin altında şişmişti ve ikisi de aynı anda içi-

me birer parmaklarını kaydırdıklarında nefesim kesildi. Bir başka yıkıcı orgazm tüm bedenimi sarstı ve kendimi tamamen bu hazza bıraktım.

“Siktir,” diye inledi Jensen, boş eliyle bacağıma okşarken. “İnanılmaz bir tadın var.”

“Bizim tatlı kızımız,” diye mırıldandı Micah, bacağımın iç tarafına küçük öpücükler kondurarak. “O kadar lanet olası güzel ki...”

İkisi de acele etmeden, birbirlerini okşayarak ve öperek bedenimde yukarı doğru ilerlediler. Boynumda duraksadılar. Micah, üzerime eğilirken kollarındaki kaslar belirginleşti.

“Kendi tadına bak, bebeğim,” diye mırıldandı, doğrudan ruhumun derinliklerine bakarak. Dudakları benimkilerle buluştu ve tadı tadımı doya doya aldım. “Paylaşmayı bilirim,” dedi, çenemi kavrayarak beni tutkulu bir şekilde öptü, dilini nazikçe benimkine sürttü.

“Hepimiz biliriz,” diye ekledi Damien, dudaklarımın köşesine küçük bir öpücük kondurarak.

“Damien,” diye inledim, öpücüğümüzü yarıda keserek masumca gözlerinin içine baktım.

O an gerginleşti, başparmağının ucuyla yanağımı okşadı

“Evet?” diye sordu, yumuşak bakışlarla beni izleyerek.

Zorlukla yutkundum, dokunuşuna yaslanarak yüzümü avcunun içine bastırdım ve üçünü birden gözlerimle taradım. “Gerçekten başka kız yok mu?” diye fısıltıyla sordum.

“Hayır,” dedi Damien, en ufak bir tereddüt bile göstermeden.

“Sadece sen, küçük Quinn,” diye ekledi Micah.

Kollarımı Jensen’ın boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim.

“Ya sen?” diye sordu Damien, bana hafifçe gülümseyerek. Bakışlarını Jensen ve Micah’ya kaydırdı.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. Hepsini istiyordum.

Damien.

Jensen.

Micah.

“Seçmek istemiyorum,” diye güçlü bir şekilde itiraf ettim.

“Ah, prenses,” diye mırıldandı Jensen, dudaklarını omzuma bastırarak.

“Neden seçim yapasın ki?” diye sordu Micah saçlarımı okşayarak.

Damien’ın gözleri bana olan sevgisini yansıtarak parladı. Yaklaştı ve dudaklarını hafifçe benimkine değdirdi. “Hepsine sahip olabileceksen?”

Kalbim şaşkınlıkla çarptı. “Gerçekten mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Damien parmak uçlarımla gamzelerinin üzerinde gezinirken. “Seni mutlu etmek, Quinn, bizim için her şeyden daha önemli.”

Bunun üzerine gülümsedim.

Bu gerçek olamazdı. Hep istediğim şey, şu anda, bu adamlarla birlikte elimdeydi. *Benim adamlarım.*

Ne ters gidebilirdi ki?

Birkaç Hafta Sonra

“Şükran Günün kutlu olsun, anne!”

“Şükran Günün kutlu olsun, tatlım,” diye heyecanla karşılık verdi annem, beni her zaman çok sevdiğim kucaklamasına çekerek. “Tatil için okuldan eve dönmene çok sevindim.”

“Ben de. Gerçekten çok uzun zaman oldu,” dedim, onun peşinden mutfığa girerken. Şükran Günü yemeğinin kokusu mutfığı sarmıştı, ağzım sulandı. “Vay canına, burası harika kokuyor.”

“Muhtemelen yine gereğinden fazla yemek yaptım.”

“Benim için sorun yok, artanları götürürüm,” diye şakayla karşılık verdim. “Genellikle paket servisle yaşıyoruz.”

Ocaktaki büyük hindiyi kontrol ettikten sonra gülümseyerek bana döndü. “Okul nasıl gidiyor?” diye sordu.

Mutfak adasının yüksek taburesine oturup kuru bir kahkaha attım.

“O kadar kötü mü yani?”

“Kelimenin tam anlamıyla tükendim,” diye itiraf ettim ağzıma bir parça peynir atarak.

“Bahse girerim öylesindir. Hemşirelik zordur ama sen çok zekisin. Üstesinden geleceksin,” diye cesaretlendirdi gülümseyerek. “Seninle gurur duyuyorum, Quinn.”

Gülümsedim.

“Finallerin ne zaman?” diye merakla sordu.

“Aralık ayının ikinci haftası başlıyor.”

Gözleri büyüdü. “Neredeyse bitirmişsin!” diye coşkuyla bağırdı.

“Neredeyse.”

“Arkadaşların nasıl?”

“İyiler,” diye geçiştirdim, gerçi son zamanlarda onlarla pek vakit geçirmemiştım.

İçimden güldüm çünkü son birkaç haftadır neredeyse tüm boş zamanımı Damien, Jensen ve Micah ile geçiriyordum. Onlarla ayrı ayrı romantik randevulara çıkmış, her birini bireysel olarak daha yakından tanımıştım.

Elbette, tehlikeli olduklarına dair var olan tüm kırmızı bayraklara rağmen onlara fena halde âşık olmuştım.

Onları aklımdan çıkaramıyordum.

Annemin yüzünde, düşüncelere daldığımı fark ettiğini belli eden hevesli bir gülümseme belirdi. Yanaklarımda sıcak bir his yayıldı.

“Kızardın,” dedi, bana bir kadeh kırmızı şarap doldururken. Kadehi granit tezgâhın üzerinden bana doğru itti, ardından ellerini zümrüt yeşili önlüğüne sildi. “Anlat bakalım.”

“Ne?” diye sordum utangaç bir kahkahayla.

“Quinn,” dedi, gözlerindeki heyecanlı ifadeyle tepkimi incelerken. “Seni daha önce hiç böyle görmemiştim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum terleyen avuçlarımı kucağımda ovuşturarak.

“Bir adam var, değil mi?”

Aslında anne, sadece bir adam değil. Üçü birden hayatımı altüst ediyorlar.

Ne kadar çok, o kadar iyi.

Evet... Bu asla olmayacaktı.

Annem kesinlikle çılgına dönerdi.

Gözlerimi devirdim ve tamamen mahcup bir şekilde genişçe gülümsedim. Nabzım hızlandı, göğsüm sıkıştı. Midemde hafif bir boşluk hissi oluştu ve doğru kelimeleri bulmakta zorlandım.

Her ne kadar aramızda yalnızca bir anne-kız ilişkisi değil, aynı zamanda bir dostluk ilişkisi kurulmuş olsa da ona birden fazla erkekle birlikte olduğumu anlatmaya cesaret edemedim.

“Peki,” diye iç çekti annem, ben favori şarabımızdan uzun bir yudum alırken. “Zorlamayacağım.”

“Evet, haklısın,” diye itiraf ettim, onun heyecanına hayran kalarak. Daha önce hiç eve bir erkek arkadaş getirmemiştim. Hep kendi kabuğuma çekilmiştim. *Ta ki şimdiye kadar.* “Yani... Biri var...” diye başladım.

“Ve sen onu gerçekten ama *gerçekten* çok seviyorsun,” diye gözlemledi. “Yüzünden okunuyor, tatlım. Âşık oluyorsun.”

Kalbim bir anda yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Yok artık. Bu kelimeyi kullanmak için çok erken,” diye itiraz ettim bir an duraksayarak. “Öyle değil mi?”

Başını salladı ve gözleri yumuşadı. Midem düğümlendi. Bu bakışı tanıyordum.

“Yemin ederim, babanla ilk randevumuzda birbirimize âşık olduk,” deyince tezgâhın üzerinden uzanıp elini tuttum. “Büyü-lüydü. Her anı. Bana öyle bir *his* vermişti ki... Sadece biliyordum.”

Gözlerim yaşla doldu.

“Özür dilerim, anne,” diye fısıldadım.

“Ne için, tatlım?” diye sordu, hemen konuyu kapatarak. “Yirmi harika yıl geçirdik. Ve artık burada olmasa da hâlâ benimle. Bizimle.”

“Onu çok özlüyorum.”

“Ben de,” diye sessizce cevapladı, ardından gözlerindeki ışıık yeniden parladı. “Ama artık yeter. Çok mutlu görünüyorsun! Bu çok heyecan verici!”

“Lütfen artık sus,” diye şakayla karışık atıldım ve bardağımı neredeyse ağzına kadar doldurdum.

“Hadi ama. Bu çocuğu anlat bana!”

Yenik bir şekilde iç çektim.

“Öncelikle, adı Damien...”

“Damien, ne?” diye araya girdi.

“Damien Sylvester...”

“Sylvester,” diye tekrarladı.

Ona baktığımda, olduğum yerde donakaldım. Bana öyle bir bakıyordu ki içimde garip bir huzursuzluk oluştu. Çenesi belirgin şekilde gerildi ve bunu belli etmemek için boğazımı temizleyip buzdolabının kapağını açtı.

“Ne zamandır görüşüyorsunuz?” diye sordu, hareketsiz bir şekilde durarak.

“Birkaç haftadır,” diye dikkatlice yanıtladım, başımı hayal kırıklığıyla sallayarak. “Bekle, onu tanıyor musun yoksa?”

Birden güldü.

“Onu nasıl tanıyabilirim, tatlım?”

“Gerçekten kafam karıştı. Çok garip davranıyorsun.”

“Nasıl garip?” diye sordu.

“Mesela, son bir dakikadır hiçbir sebep yokken buzdolabına bakıyorsun,” dedim gergin bir kahkaha atarak.

“Sadece zor bir gün,” diye mırıldandı, buzdolabının kapağını

kapatıp gözlerini benimkilere kilitleyerek. Tezgâha doğru bir adım atarak kollarını üzerine dayadı ve gülümsedi. “Malum, *bayramlar*.”

“Biliyorum,” diye onayladım.

Zayıf bir gülümsemeyle başımı salladı. “Peki, ikiniz nasıl tanıştınız?”

“Bir Cadılar Bayramı partisinde.”

Başımı ilgisizce salladı. “Sana iyi davranıyor mu?”

“Evet. Bana bir prenses gibi davranıyor.”

“Sadece bana söz ver, Quinn. *Güvende* olacağına söz ver.”

Güvende.

Güvende.

Güvende.

İçimde bir şüphe yükseldi ve havada aniden bir gerilim hissettim. Bunu iliklerimde hissediyordum. Haftalardır, Damien, Jensen ve Micah’dan defalarca duyduğum o kelime tekrar tekrar zihnimde yankılanıyordu. *Güvende*.

Ve şimdi annem de mi?

Üstelik Damien’m adını duyduğunda gözle görülür şekilde irkilmişti.

“Endişelenme, anne. *Güvende* olacağım.” *Ne anlama geliyor-sa artık*. Kadehimde kalan şarabın geri kalanını bir dikişte bitirip sahte bir gülümseme takındım. Bunu garip bir tesadüf olarak görmeye çalıştım.

“Söz veriyorum.”

Okula geri döndükten sonra sınavlarım yavaş yavaş gelip geçti.

Sonunda, dönem sona erdi. Nasıl olduysa, sabah kız yurdunda ilk uyanan ben oldum. Eşyalarımı toplamaya başlamadan önce sıcak bir kahveye şiddetle ihtiyacım vardı, bu yüzden alt kata indim.

Bu sabah ev her zamankinden daha soğuk hissettiriyordu ve merdivenlerin dibine geldiğimde, dikkatim ön kapıya kaydı.

Bir anda, izleniyormuşum gibi bir his kapladı içimi.

Son birkaç gündür, bir şeyler kesinlikle yolunda değildi.

“Quinn?” Üst kattan seslenildiğini duydum ve Jenna’nın trabzana yaslandığını fark ettim. “Biri mi geldi?” diye sordu.

“Sanmıyorum,” dedim, gözlerimi tekrar kapıya çevirerek.

“Tamam,” diye güldü. “O zaman ne yapıyorsun?”

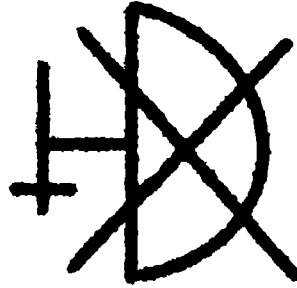
Onunla birlikte gülerek içimdeki kötü hissi bastırmak için kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp gözlerimi yere indirdiğimde ise kalbim yerinden fırladı.

Kan donduran bir çığlık attım ve hızla geriye sendeleyerek sert bir şekilde yere düştüm. Kapının hemen önünde kesik bir domuz başı vardı. Gözleri, oldukça vahşi bir şekilde oyulmuştu.

Sert, pembe teninin üzerinde kırağı oluşmaya başlamıştı, bu da böcekleri ve sinekleri uzak tutuyordu...

Ancak gözden kaçması imkânsız olan başka bir şey daha vardı. Etinin üzerine özenle oyulmuş bir sembol.

Daha önce hiç görmemiştim.

“Quinn!” Jenna, merdivenlerin tepesinden çığlık attıktan sonra hızla aşağı inip yanıma koştu. Bana ulaştığı anda bakışları kesik domuz kafasına kaydı ve dehşet içinde çığlık attı.

Diğer kızlar da pijamalar içinde merdivenlerden aşağı koşarak geldiler. Önümüzdeki sahneyi gördüklerinde hep bir ağızdan dehşet ve tiksintiyle çığlıklar attılar.

Nabzım hızlandı ve midem bulandı.

Cep telefonumun çalmasıyla yerimden sıçradım. Kalbim ağzı-

ma gelirken, tamamen hazırlıksız yakalanmışım. Aceleyle cebimden telefonumu çıkardım.

“Damien,” dedim nefes nefese, Kim beni ayağa kaldırmaya çalıştı.

“Günaydın, gün ışığım...” diye uykulu bir sesle konuşmaya başladı ancak Kim panikle sözünü kesti.

“Aman Tanrım, Quinn! İyi misin?” diye panikle sordu elimi sıkarak.

“Teşekkürler, Kim. İyiyim.”

“Ne oldu?” diye sordu Damien, sesi bir anda ciddileşerek.

“Şu an kesik bir domuz kafasına bakıyorum...”

“Neredesin?” diye kesti sözümü, sesi aniden sertleşmişti.

“Hâlâ okuldayım,” dedim, telefonu daha sıkı tutarak. “Bu çok iğrenç. Şeytani bir şey. Bunu kim yapar ki?”

“Geliyoruz.”

“Bekle, ne? Ciddi misin?”

“Zaten okuldan ayrılmayı planlıyordun, değil mi?” diye sordu.

“Şey, evet...”

“On dakika içinde oradayız,” dedi sesi keskinleşerek. “Sakın polisi arama, Quinn. Ben halledeceğim. Sadece çantalarının tamamen hazır olduğundan emin ol.”

“Tamam,” dedim ve telefonu kapattım.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Brenda.

“Polisi mi arasak?” dedi Georgia, Jenna’nın arkasına saklanıp iğrenç görüntüden kaçmaya çalışarak. “Bence aramalıyız.”

“Polisi aramak yok,” dedim aceleyle. “Bu sadece aptalca bir şaka. O aptallara daha fazla cesaret vermek istemeyiz.”

“Bu doğru,” dedi Georgia ikna olmuş gibi. “Muhtemelen şu an bizi izliyorlardır.”

O rahatsız edici izlenme hissi bir kez daha içimi titretti.

“Peki, bununla ne halt edeceğiz?” diye sordu Jenna. “Kızartmasını mı yapacağız?”

“Bu iğrenç,” diye karşılık verdim. “Damien buraya geliyor. O halledecek.”

Jenna suratını buruşturdu.

“Benim eşyalarımı toplamam gerek. On dakika içinde burada olurlar,” dedim ve tamamen tiksinişmiş bir şekilde merdivenlere yöneldim.

Soğuk hava çıplak boynumu ısıırıyordu. Son anda atkımı takmamaya karar verdiğim için kendime lanet ettim. Kız yurdundan koşar adım inerken yolun karşısında park etmiş, siyah *Wrangler*’a doğru neredeyse koşuyordum.

Micah *Jeep*’ten fırlayıp çıktı ve karşıya geçerken sağa sola bile bakmadı. Sanki hiçbir şey ona zarar veremezdi. Aslında onlara hiçbir şey zarar veremezdi.

Başkalarına tehdit gibi görünseler de bana karşı tam bir pamuk şeker gibiydiler.

Bundan daha iyisini isteyemezdim.

Çantalarımı yolun ortasında bırakıp Micah’nın kollarına atladım. O da küçük bedenimi sıkıca kavrayarak beni kucakladı. Onunla kendimi öyle güvende hissediyordum ki... Hep önemli ve değerli olduğumu hissettirmeyi başarıyordu.

Damien yanı başımda, tetikte duruyordu, gözleri irileşmişti. “İyi misin?” diye sordu, saçlarımı nazikçe okşayarak.

“Evet,” dedim, başımı Micah’nın sıcak, kalın montuna yaslayarak. “Siz geldiğiniz için artık iyiyim.”

Damien başını salladı. “Hemen döneceğim, prenses. Burada kal.”

“İyisin, Quinn,” diye güven verdi Jensen çantalarımı alıp bagaja koyarken. “Her zaman yanındayız.”

“Haydi seni arabaya geçirelim.” Micah yolcu kapısını açtı ve beni içeriye yerleştirdi. Emniyet kemerimi de bağladıktan sonra

kapıyı kapattı. Direksiyonun arkasına geçip oturduğunda elini dizime koydu. “Gerçekten iyi misin?”

“Evet. Gerçekten iyiyim,” dedim. Bana şüpheyle bakınca tekrar ettim. “Gerçekten.”

“Güzel.”

Birkaç dakika geçti ve ara sıra Damien ile Jensen’a göz ucuyla baktım. Ön basamaklardaki durumu inceliyorlardı. Domuzun kesik kafasını siyah bir çöp torbasına atarken bütün kızlar pencereden olup biteni dehşetle izliyordu.

Aniden, Damien ellerini ensesine koydu ve öfkeyle verandada volta atmaya başladı.

“Gerçekten sinirli görünüyorlar,” dedim.

Micah kaloriferi sonuna kadar açtı, bacağı mı ovuşturarak beni sakinleştirmeye çalıştı. “İyiler,” diye geçiştirdi.

Biraz sonra bagaja torbayı atıp arka koltuklara geçtiler. Micah dikiz aynasını ayarlayarak Damien’la göz teması kurdu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Başımı çevirince Damien’in gözlerinde bir anlığına beliren öfkeyi yakaladım. Sonra hemen kayboldu. “Evet,” dedi, hâlâ gergin bir halde.

Micah ön camdan bakarken çenesini sıktı.

“Hadi ama,” dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak. “Okuldan ayrılmadan önce son kez aptalca bir şaka yapmaya çalışmışlar. Enişelenecek bir şey yok.”

Hiçbir şey demediler.

Aramızdaki sessizlik rahatsız ediciydi.

Birdenbire bir kara karga *Jeep*’in ön camından ok gibi geçti.

“Kahretsin,” dedim panikle. Uzaklardan gelen karga sesleri içimde ürkütücü bir his uyandırdı.

“Sakin ol,” dedi Micah dizime dokunarak. “Sadece bir kuş.”

“Evet, tatlım,” diye ekledi Jensen arka koltuktan kolunu uzatıp omuzlarımı nazikçe ovarken. “Endişelenecek bir şey yok. Sadece bir şaka.”

“Direkt eve mi gideceksin?” diye sordu Damien.

Arka koltuğa uzanıp onun elini tuttum. “Anneme bu gece ya da yarın sabah geleceğimi söylemiştim,” dedim utangaç bir gülümsemeyle.

“Mükemmel,” diye mırıldandı, elimi öperek. “Hadi bir öğle yemeği yiyelim.”

DAMIEN

“Adımına dikkat et,” diye uyardım kolunu daha sıkı kavrayarak.

Kaldırıma takılacak gibi oldu ama onu dengede tutmayı başardım. Gülerek kolunu belime doladı.

“Sen olmasan ne yapardım?” diye alaycı bir şekilde sordu.

“Şapşal kız,” diye takıldı Micah.

“Eğer düşersen, seni her zaman yakalarız,” diye söz verdi Jensen. Bu laf ne kadar klişe olsa da Quinn genişçe gülümsedi.

“Ben çok şanslı bir kızım,” dedi bize.

Lokantaya adım attığımızda etrafta sohbet sesleri yankılanıyordu. Micah ve Quinn bir masaya geçip otururken Jensen’la sessizce bakiştık.

“Birazdan döneriz,” dedi Jensen, Micah’nın gözlerinin içine bakarak.

Micah başını salladı.

“Ne? Yani gidiyor musunuz?” diye dudak büktü Quinn. “Daha yeni geldik.”

“Atmamız gereken bir şey var,” dedim, sahte bir sırıtışla.

“İyice kokmadan önce,” diye ekledi Jensen esprili bir şekilde, eğilip yanağına bir öpücük kondurarak.

“İyy,” diye mırıldandı Quinn, burnunu kırıştırarak tiksintiyle. “Bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm.”

“Üzülme, aşkım. Birazdan görüşürüz,” dedim başının üstüne bir öpücük kondurarak.

Jensen’la hızla lokantadan dışarı çıktık. Bir anda, iş ciddileşti. *Jeep*’e atladık ve direksiyonu o kadar sıkı kavradım ki eklemlerim bembeyaz oldu.

Aramızda derin bir sessizlik oluştu.

İkimiz de tarifsiz bir *öfkeyle* doluyduk.

Kafamda, Kutsal İlahi’nin her bir lanet üyesini paramparça ettiğim sahneler dönüyordu.

Onları yok edecektik.

Quinn’e *asla* dokunamayacaklardı.

Bundan emin olacaktık.

Onlar artık *ölülerdi*.

“Domuzun derisine oyulmuş sembol...” diye homurdandı Jensen kısık sesle. “Onlar. Geri döndüler.”

Gözlerimi sıkıca kapattım, boynumu çevirerek gerginliğimi hafifletmeye çalıştım. Direksiyonu daha da sıkı kavradım. Öfke bedenimi tüketti. Yumruğumu direksiyonun ortasına indirdiğimde korna yüksek sesle çaldı.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun,” dedi Jensen, öfke dolu bir sesle.

Nefesim kesildi. Ne anlama geldiğini *çok iyi* biliyordum. Hepimiz biliyorduk.

Kutsal İlahi’nin, hedefinin kapısına bir domuz kafası bırakması onların ritüeliydi. Bu, geldiklerinin bir işaretiydi. Bir sonraki kurbanlarını seçtiklerinin habercisiydi.

“Bir sonraki dolunay, tam bir ay sonra,” dedi Jensen dişlerini sıkarak. “Bir ayımız var, sonra...”

“Quinn için gelecekler,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Onun için geliyorlar, Jensen. Onun kim olduğunu biliyorlar.”

SON SÖZ QUINN

Bir Hafta Sonra

Ön camdan kar tanelerinin gökyüzünden usulca yağışını izlerken ortam büyüleyici bir hal alıyordu. Yerde, parlayan beyaz bir kar örtüsü uzanıyordu. Jensen dikiz aynasına bakınca göz göze geldik ve kısa bir an için bakıştık.

İçten bir gülümseme yerleşti yüzüne.

“Senin için bir sürprizimiz var,” diye duyurdu Damien ön koltuktan. “Noel için seni bir yere götürüyoruz.”

“Ne?” diye soluk soluğa sordum, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona dönerken. “Gerçekten mi? Ciddi misiniz? Nereye?”

Jensen güldü. “Söylersek sürpriz olmaz,” dedi bir anlığına bana bakıp sonra tekrar yola dönerken.

“Aynen öyle,” diye onayladı Micah. “Sürprizi bozmak istemeyiz, prenses.”

“Gerçekten Noel için beni bir yere götürmek zorunda değilsin.”

niz,” dedim onlara. “Beni şımartmanıza gerek yok. Sizinle olduğum sürece, nerede olursak olalım mutlu olurum.”

Damien arka koltuğa uzanıp elimi tuttu ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı. “Her şey kızımızın yüzünü güldürmek için,” dedi.

Jeep kırmızı ışıktaki durduğunda kalbim sevinçle dolmuştu. Üçü de bana farklı hisler yaşıyordu. Aramızdaki seks akıl almaz derecede büyüleyiciydi. Ancak en önemlisi, bana nasıl hissettirdikleriydi. Beni değerli hissettiriyorlardı. Kendimi buraya ait hissediyordum. Sanki *onların yanında*, ait olduğum yerdeydim.

Sonunda, artık kaybolmuş gibi hissetmiyordum.

Bulunmuştum.

Aniden dışarıda bir hareket dikkatimi çekti ve düşüncelerimden sıyrıldım. Gözlerim, yakındaki çıplak bir dalda dinlenen bir kargaya kilitlendi. Tüylerim diken diken olurken sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Beklenmedik bir şekilde, karga bizim olduğumuz tarafa döndü. Ardından gözlerimin içine baktı.

Gaaak. Gaaaaak.

Devam edecek...

TEŞEKKÜRLER

Annem ve Noni,

Her zaman yaptığınız gibi yıldızlara uzanmamı cesaretlendirdiğiniz için teşekkürler.

Chris,

Bana inandığın için teşekkürler.

Amanda,

Hikâyeni anlattığın, bu kitabı olabilecek en iyi haline getirdiğin ve beni hep desteklediğin için teşekkürler.

Charity Chimni,

Beni olabileceğim en iyi yazar olmaya zorladığın için teşekkürler. En iyi destekçi ve arkadaşsın. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım.

Kayla, Kaos Ajanı (Haley), Jessica Rita Rampersad, Sara, Macie, Brittany, Emily, Genesis, Katie, Lynn, Jenn, Shen, Megan, Alexandra ve Jess F. Gelmiş geçmiş en iyi beta ekibi. Yorumlarınız, arkadaşlığınız, discord'da tüm gece kahkahaları için teşekkürler. Sizin yardımınız, sevginiz ve desteğiniz olmasaydı yapamazdım.

mutluluk gözyaşları

Tüm ilk okuyucularıma çok teşekkür ederim. Dürüstlüğünüze, adanmışlığınıza ve sıkı çalışmanıza hayranım. Bu kitapta ilk okuyucuların olması benim için çok önemliydi.

ARC ekibim,

Desteyiniz benim için dünyalara bedel! Ve her zamanki gibi sevginiz ve desteyiniz aklımı başımdan aldı. Bir sürü harika arkadaş edindim ve her birinize minnettarım.

Okuyucularım,

Siz olmasaydınız ben burada olmazdım. Yazar olma hayalimi yaşayamazdım. Quinn'i, Damien'ı, Jensen'ı ve Micah'ı benim kadar sevdiğiniz için teşekkürler. Bu karakterler hayatımı değiştirdi ve hikâyelerini sizlerle paylaşmaktan çok mutluyum.

